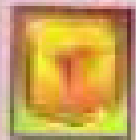

НАРТИ

1999

ДЖУЛИ ГАРУД

ВЕНЧЕНО
С ДЯВОЛА

*Но заповед на краля те се оженват,
ала истинският им господар ще бъде страстта!*

ДЖУЛИ ГАРУУД ВЕНЧИЛО С ДЯВОЛА

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Съгласно декрета на краля, шотландският лорд Алек Кинкейд трябва да се ожени за англичанка. Изборът му е Джейми, най-малката дъщеря на барон Джеймисън... непокорната красавица с виолетови очи. Алек изпитва непреодолим копнеж да я докосне, опитоми, притежава... завинаги. Но Джейми се е заклела никога да не се предава на този шотландски планинец.

Той е всичко това, срещу което сърцето я предупреждава да внимава — арогантен разбойник, чиято груба и привлекателна външност говори за дивашки удоволствия. Въпреки че неговите изгарящи целувки карат кръвта ѝ да закипи, тя твърдо му устоява... докато един възторжен момент не потушава сблъсъка на непреклонната им воля и нещо далеч по-опасно от желанието им заплашва да завладее разума им...

ПРОЛОГ

Шотландия, 1100 г.

Бдението свърши.

Най-сетне съпругата на Алек Кинкейд щеше да почива в мир. Небето бе мрачно и свъсено като лицата на малцината членове на клана, заобиколили прясно изкопания гроб.

Мократа черна земя очакваше да приюти тялото на Хелън Луис Кинкейд — младата съпруга на предводителя на един от най-могъщите шотландски кланове. Тя сама бе отнела живота си и нямаше право да бъде погребана в осветената земя. Църквата никога не би позволила тялото ѝ да лежи редом с праведните и благочестивите. Свещениците смятаха, че тъмната душа е като загнила ябълка, която би осквернила чистите и неопетнените.

Леденият дъжд безмилостно обливаше приведените гърбове. Тялото, увито в прогизнал кариран плат с цветовете на клана Кинкейд — червено, черно, синьо и виолетово — бе положено в чамов ковчег, изработен собственоръчно от Алек Кинкейд. Той изрично бе настоял за това и не позволи на никого да докосне мъртвата му съпруга.

Старият свещеник, отец Мърдок, стоеше на почетно разстояние от останалите. Не изглеждаше доволен от скромния и набързо претупан ритуал. Самоубийците бяха лишени от милостта на молитвите за упокой на нещастните им души. Всички прекрасно знаеха, че душата на Хелън вече пътуваше към дверите на Ада.

* * *

Усещах тежест. Стоях до свещеника със сериозно и тъжно лице. Помолих се, но не за душата на Хелън. Благодарих на Всевишния, че с неговата помощ всичко най-сетне приключи.

Хелън умря бавно. Три кошмарни денонощия на мъчителна агония, през които аз тръпнех от ужас да не отвори очи и да не

разкрие проклетата истина.

Невестата на Кинкейд доста се поизмъчи. Когато най-сетне ми се отдаде възможност, сложих край на това изтезание — просто попритиснах наметалото на Кинкейд върху лицето ѝ. Стана бързо, тъй като Хелън бе много слаба и отпаднала и изобщо не се противи.

Господи, какъв прекрасен миг! Ръцете ми бяха потни от страх да не ме хванат, ала тръпката на удоволствието ми вливаше сили и неземна мощ.

Извърших убийство! С каква само ловкост и умение! Но тихо! Тихо! О, радост, трябва да те скриям!

Ето те и теб Алек Кинкейд. Стоиш до зейналата дупка. Ръце, свити в юмруци, наведена глава. Дали си разгневен или сломен от греховната смърт на жена си? Какво ли става в главата ти? Ти винаги прикриваш чувствата си!

Но какво значение има! След време ще превъзмогнеш смъртта ѝ. След време аз ще заема мястото, което заслужавам.

А отец Мърдок? Той изглежда странно. Кашля. Клати глава. Знам за какво си мисли. Изписано е на лицето му.

Съпругата на Кинкейд ги бе покрила с позор. О, Господи, помогни ми! Само да не се разсмея!

ПЪРВА ГЛАВА

Англия, 1102 г.

Всички само за това си шушукаха: *той бе убил първата си жена.*

Баща им заяви, че може би тя си го е заслужила. Това бе най-неуместното предположение, което един баща можеше да направи в присъствието на трите си дъщери. Барон Джеймисън веднага проумя каква грешка бе допуснал, ала вече бе твърде късно — изречените думи не можеха да бъдат върнати назад.

Три от четирите му дъщери най-подробно предъвкваха всички отвратителни клюки за Алек Кинкейд и грубата забележка на баща им въобще не ги изненада. Близначките Агнес и Алис се разридаха по навик в един глас, докато сестра им Мери, обикновено по-сдържана от тях, този път рипна от стола си и сърдито заобиколи овалната маса в голямата зала. Баща им, засрамен от приказките си, остана прегърбен над чашата с бира. Сред досадните хлипания на близначките се извисяваше гласът на неговата малка нежна Мери, сипец ужасии за шотландския воин, който след по-малко от седмица щеше да пристигне в техния дом.

Близначките ревнаха още по-силно. От сърцераздирателните им стонове дори и дяволът би избягал.

Тогава баща им, в желанието си да ги успокои, решително смени тактиката, като се захвана да защитава шотландеца. Но доводите му бързо се изчерпаха, понеже той никога не се бе срещал с Алек Кинкейд, а познанията му за живота на могъщия планинец^[1] се опираха единствено на мълвата за коварната му душа.

За съжаление цялото му красноречие отиде на вятъра. Само си губеше времето, тъй като дъщерите му изобщо не обърнаха внимание на думите му. Това не го изненада — неговите малки ангели никога не слушаха какво им говори. Баронът въздъхна тежко и шумно се оригна.

Никога не бе съумявал да успокоява дъщерите си. Сега обаче усещаше, че трябва да наложи волята си. Никак не му се искаше да

изглежда като глупак пред неканените си гости — независимо дали бяха шотландци, или не — а това със сигурност щеше да се случи, ако момичетата продължаваха да пренебрегват напътствията му.

След като пресуши и третата халба с бира, барон Джеймисън реши да действа по-решително. Стовари юмрука си по дървената маса, за да привлече вниманието на дъщерите си, и уверено заяви, че всички приказки за това, че Алек Кинкейд е убиец, са пълни глупости и щуротии.

Думите му обаче не предизвикаха никаква реакция и това вече го вбеси. Тогава реши да се опре на предположението, че съпругата на шотландския воин си е заслужила злочестата участ. Навярно Алек Кинкейд, продължи да философства Джеймисън, е решил да даде хубав урок на прегрешилата си жена, но за съжаление се е увлякъл... и съпругата му умряла.

Според барона, обяснението му бе напълно приемливо. Този път думите му достигнаха до момичетата, ала изразът на лицата им съвсем не бе този, на който бащата се надяваше. Те се втренчиха с ужас в него, сякаш бяха видели гигантска пиявица на върха на носа му. Баронът внезапно осъзна, че малките му ангелчета вероятно смятат, че се е побъркал. Това го взриви и той избухна. Разкрещя се, че навярно онази опърничава жена все е предизвиквала и дразнела своя господар с непокорството си и завърши с думите, че всяко момиче би трябвало да си вземе и поука от тази история.

Баронът искаше по този начин да изплаши до смърт разглезените си дъщери и да ги накара да млъкнат. Но вместо това те се развикаха още по-силно. От невъобразимия шум го заболя главата. Той притисна с длани ушите си и затвори очи. Лорд Джеймисън почти изчезна в стола си и едва не се свлече на пода. Напълно съкрушен! Цялата му решителност се бе изпарила! В отчаянието си той се обърна към верния си слуга Херман и му заповяда да доведе най-малката му дъщеря.

Старият слуга кимна с посивялата си глава. Прие заповедта с облекчение и побърза да излезе от залата, за да изпълни нареждането на господаря си. Баронът можеше да се закълне в Светия кръст, че чу как слугата му промърмори, че е било крайно време.

След около десетина минути тя влезе в залата. Баронът веднага се изпъчи, хвърли унищожителен поглед към Херман, за да му покаже,

че е чул нераболепната му забележка и се извърна към дъщеря си. Лицето му светна и от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка на облекчение.

Неговата Джейми щеше да се погрижи за всичко!

Барон Джеймисън усети, че се усмихва, а сетне си призна, че е невъзможно да си ядосан, когато Джейми е наблизо.

Тя представляваше такава прелестна гледка, че всеки човек на часа би забравил грижите си. Държанието ѝ внушаваше не по-малко респект от красотата ѝ. Джейми бе наследила хубостта на майка си — дълга гарваново черна коса и виолетови очи, които напомняха на баща ѝ за свежа пролетна утрин, безупречна кожа, чиста също като сърцето ѝ.

Макар че баронът се хвалеше на всеослушание, че обича всичките си дъщери, Джейми си оставаше неговата радост, макар че тя не му бе истинска дъщеря. Майка ѝ, втората съпруга на барона, се омъжила за него, когато вече била в деветия месец с Джейми. Бащата на детето загинал в битка наскоро след сватбата.

Лорд Джеймисън бе приел бебето като свое и бе забранил на всички да говорят за нея като за доведена дъщеря. От мига, в който за пръв път я взе в ръцете си, тя стана негово дете.

Джейми бе най-малкото и най-великолепното сладко ангелче. Близначките и Мери имаха дискретна хубост и на един мъж би му трябвало известно време, за да я открие, докато неговата скъпа малка Джейми можеше да накара от пръв поглед всеки да загуби ума и думата. Баща ѝ често обичаше да се хвали пред приятелите си, че усмивката ѝ би могла да събори всеки рицар от коня му.

За щастие между момичетата не съществуваше дребнава завист. Също както и баща им, Агнес, Алис и Мери инстинктивно търсеха помощ и съвет при по-малката си сестра и за всичко разчитаха на нея.

Джейми се бе превърнала в истинска господарка на дома. От деня, в който погребяха майка ѝ, тя пое на плещите си това тежко бреме и много бързо доказа способността си да се справя с всяка ситуация. Баронът, който обичаше да заповядва, но не умееше да налага авторитета си, с радост бе оставил Джейми да поеме цялата отговорност за управлението на замъка.

И тя никога не го разочарова — толкова разумна и спокойна дъщеря! Никога не плачеше. Последните си сълзи проля, когато майка

й умря. Агнес и Алис можеха да се поучат от по-малката си сестра, но все така си избухваха в сълзи и при най-незначителния повод. Според барона единствено привлекателните им личица ги спасяваха от участието да бъдат обявени за глезени глупачета и той отсега съжаляваше мъжете, които един ден щяха да се оженят за тях.

Най-много обаче се безпокоеше за Мери. Въпреки че никога не го бе казвал на глас, лорд Джеймисън отлично знаеше, че тя е голяма егоистка. Мери винаги поставяше собствените си желания над тези на сестрите си, дори над баща си. А освен това бе и такава палавница — непрекъснато измисляше разни лудории. Обичаше да прави бели, само и само да се забавлява. Баронът имаше смътното усещане, че Джейми пълни главата на Мери с неподходящи за една дама идеи, но никога не би се осмелил да го изрече. Не се опасяваше, че ще сгреши, а че би могъл да загуби благоразположението на най-малката си дъщеря.

И макар Джейми да бе любимката му, баронът съвсем не бе сляп за нейните недостатъци. Въпреки че не избухваше често, гневът на Джейми помиташе всичко като горски пожар. Като се прибави и непокорството и упоритостта ѝ! Пък и тази наследена от майката дарба да лекува! Баронът категорично ѝ бе забранил да я практикува. Заради нея крепостните и слугите непрекъснато я отвличаха от най-главното ѝ задължение — да се грижи за удобствата и спокойствието на баща си. Често я измъкваша посред нощ от леглото, за да зашие някоя рана от нож или да помогне на някое бебе да се появи на бял свят. Всъщност баронът нямаше нищо против нощните повиквания, тъй като по това време той необезпокоявано си спеше в леглото, но мразеше да викат Джейми през деня особено когато се налагаше да закъснее с обяда само защото дъщеря му в това време се грижи за някой ранен или болен.

Лорд Джеймисън въздъхна със съжаление. Сетне изведнъж осъзна, че близначките са спрели да хленчат. Джейми вече бе усмирила домашната буря. Баронът кимна към иконома да напълни отново чашата му с бира, облегна се назад и с възхищение се зае да наблюдава последствията от магическите действия на най-малката си дъщеря.

Агнес, Алис и Мери се бяха втурнали към сестра си в мига, в който тя се бе появила на прага. И трите говореха в един глас, но всяка си разправяше своята история.

Джейми не можа да разбере нищо от възбудените им приказки.

— Хайде, елате да седнем до татко край масата — предложи тя с леко дрезгавия си глас — и всички заедно да опитаме да разрешим този нов проблем.

— Този път не е някакъв дребен проблем — проплака Алис и изтри ъгълчетата на очите си. — Не вярвам, че можем да го решим, Джейми, наистина не вярвам...

— Татко е виновен за всичко — промърмори Агнес. По-малката близначка придърпа един от столовете край масата, отпусна се на него и хвърли гневен поглед към баща си. — Както обикновено, за всичко е виновен той.

— Не съм виновен за нищо — кисело промърмори баронът. — Няма защо да ми се цупиш, госпожичке. Аз просто се подчинявам на заповедите на нашия крал. Това е всичко.

— Татко, моля те, не се разстройвай — тревожно го погледна Джейми, протегна се и го потупа по ръката. Сетне се извърна към Мери. — Струва ми се, че ти се владееш най-добре. Агнес, престани да плачеш, за да мога да разбера какво се е случило. Мери, ще бъдеш ли така добра да ми обясниш?

— Пристигна съобщение от крал Хенри — отвърна Мери. Отметна през рамо един кичур от светлокестенявата си коса и скръсти ръце на масата. — Изглежда нашият крал отново е разстроен от баща ни.

— Разстроен? Мери, та той е побеснял от гняв — намеси се Алис.

Сестра ѝ кимна, преди да продължи.

— Татко не е изплатил данъците към кралската хазна — заяви тя и намръщено изгледа баща си. — И кралят ще накаже баща ни за назидание на останалите благородници.

Близначките се втренчиха свирепо в нещастния барон.

Джейми леко въздъхна.

— Моля те, продължавай, Мери! Искам да чуя докрай!

— След като крал Хенри се ожени за онази шотландска принцеса... Как ѝ беше името, Алис?

— Матилда.

— Да, Матилда. Господи, как мога да забравя името на нашата кралица!

— Много добре те разбирам — обади се Агнес. — Татко никога не ни е водил в двореца, а в нашия замък нито веднъж не е гостувал високопоставен благородник. Ние сме напълно изолирани, сякаш сме прокажени, прокудени в тази глуха провинция.

— Стига, Агнес! — заяви Джейми. Гласът ѝ прозвуча раздражено. — Мери, продължавай.

— Ами, крал Хенри изглежда смята, че всички ние трябва да се омъжим за шотландци — обяви Мери.

Алис поклати глава.

— Не, не! Той не иска всички да се омъжим за шотландци. Само една от нас. Някакъв си варварин ще ни избира! Господи, толкова е унижително!

— Унижително? Която си избере — мъртва е! След като този мъж е убил една съпруга, ще убие и следващата. А това, скъпа ми сестричке, е нещо повече от унижително — поправи я Мери.

— Какво?! — смаяно ахна Джейми, ужасена от думите на сестра си.

Алис не ѝ обърна внимание.

— Чух, че първата му жена се е самоубила — намеси се тя.

— Татко, как си могъл? — Изглеждаше така, сякаш в следващия миг ще удари баща си. Лицето ѝ пламтеше. — Много добре знаеш, че кралят се гневи, когато не се плащат данъците. Нима не си помислил за последиците?

— Мери, не е ли по-добре да говориш по-тихо? Кряскането няма да помогне с нищо — рече Джейми. — Всички знаем колко е разсеян понякога татко. Навярно просто е забравил да изпрати парите. Не е ли така, татко?

— Нещо подобно, ангелче — неуверено промърмори баронът.

— О, боже! Той е профукал парите — изпъшка Алис.

Джейми вдигна ръка, за да въдвори тишина.

— Мери, довърши обяснението си, преди и аз да съм започнала да крещя.

— Ти трябва да разбереш, Джейми, колко е трудно за всички нас да останем спокойни и да запазим разсъдъка си пред лицето на тази мерзост. Все пак ще се опитам да не губя самообладание и да ти обясня всичко, защото виждам, че още нищо не разбираш.

Мери изпъчи рамене. Джейми изпита желание да се спусне към сестра си и здравата да я разтърси, ала знаеше, че Мери обича да говори бавно и многословно, затова стисна зъби и се помъчи да запази търпение.

— И?

— Този варварин от шотландските планини ще пристигне тук следващата седмица. Той ще си избере една от нас трите — Агнес, Алис или мен — за своя втора съпруга. Същият този мъж е убил първата си жена. Ти не си включена в срамната сделка, Джейми. Татко каза, че в писмото на краля се споменава само за нас трите.

— Сигурна съм, че не той е убил първата си жена — обади се Алис. — Готвачката казва, че тя се е самоубила.

Агнес поклати глава.

— Не. Според мен жената е била убита. Със сигурност тя не би посегнала сама на живота си, независимо колко ужасно се е държал съпругът ѝ с нея, след като знае, че вечно ще гори в пламъците на Ада.

— А може би е било нещастен случай? — предположи Алис.

— Всички знаем колко тромави и непохватни са шотландците — вметна Мери и сви рамене.

— А пък вие сте известни с това, че приемате за чиста монета всеки слух — намеси се с твърд глас Джейми. — Обясни ми какво означава това „да си избере“, Мери — добави тя, опитвайки се да не издава колко е ужасена.

— Да си избере невеста, разбира се. Не ме ли слушаш, Джейми? Ние нямаме думата и нашите брачни договори ще бъдат временно обявени за невалидни, докато този шотландец си избира.

— Изложени на показ пред някакво чудовище, сякаш сме коне за продан — проплака Агнес.

— О, едва не забравих — припряно се обади Мери. — Шотландският крал Едгар^[2] също одобрява този брак, Джейми. Поне така казва татко.

— Значи този шотландец също е принуден да се подчини на заповедта на краля си и сигурно също не е във възторг — рече Алис.

— О, боже, съвсем не се сетих за това — избъбри Агнес. — Ако той не иска да се жени, сигурно ще убие младоженката още преди да се е прибрал у дома си, където ѝ да се намира този дом.

— Агнес, ще се успокоиш ли? Отново крещиш — промърмори Джейми. — Ще останеш без коса, ако продължаваш да я скубеш така. Освен това, никой не знае доколко са верни слуховете за смъртта на първата му жена.

— Името му е Кинкейд, Джейми, и той е убиец. Татко преди малко сам ни каза, че вероятно е пребил до смърт нещастницата — важно заяви Агнес.

— Не съм казвал подобно нещо — извика баронът. — Просто предположих...

— Емет ни каза, че той е бутнал невестата си в една пропаст — прекъсна го Мери и забарабани с пръсти по масата, очаквайки реакцията на Джейми.

— Емет е само един коняр и при това много мързелив. Защо вярвате на глупостите му? — Джейми пое дълбоко дъх, надявайки се, че ще успокои спазмите в корема си. Макар че с всички сили се опитваше да се владее, страховете на сестрите й полазиха и в нея. Студени тръпки пробягваха по гърба й, ала тя знаеше, че в никакъв случай не бива да се издава. Иначе отново щеше да настане истинска лудница.

Сестрите й втренчено я гледаха. Те просто бяха положили проблема си в нейния скут и сега чакаха тя да го разреши с магическа пръчка.

Джейми не искаше да ги разочарова.

— Татко? Има ли някакъв начин да умилостивиш нашия крал? Можеш ли да му изплатиш данъците и дори да добавиш нещичко отгоре, за да укротиш гнева му?

Барон Джеймисън поклати глава.

— Ще трябва отново да събера всички данъци. Сама знаеш, че крепостните изнемогват от непосилен труд и въпреки това едва се изхранват. Тази година реколтата е много слаба. Не, Джейми, не мога да искам от тях да плащат още.

Дъщеря му кимна. Опита се да прикрие разочарованието си.

— Емет каза, че татко е профукал парите — прошепна Мери.

— Емет е като стара клюкарка — сгълча я Джейми.

— Така е — съгласи се баща им. — Той винаги изопачава истината. Изобщо не обръщайте внимание на дрънканиците му.

— Татко? Защо аз не съм включена? — внезапно попита Джейми. — Нима кралят е забравил, че ти имаш четири дъщери?

— Не, не — избъбри баронът и побърза да извърне глава и да забие поглед в чашата си, за да не би най-малката му дъщеря да прочете истината в очите му. Крал Хенри не бе изключил Джейми. Той бе използвал думата „дъщери“. Обаче барон Джеймисън, който знаеше, че никога не би могъл да се оправи без най-малката да се грижи за него, сам бе взел решението да я изключи. Смяташе, че планът му си го бива. — Кралят е назвал само дъщерите на Мади.

— Но в това няма никакъв смисъл — обади се Агнес между две подсмърчания.

— Може би защото Джейми е най-малката — предположи Мери. Сви рамене и добави: — Кой би могъл да знае какво си е наумил кралят? Ти само можеш да бъдеш благодарна, Джейми, че не си включена в неговата заповед. Защото в противен случай, ако шотландецът те избере, няма да можеш да се омъжиш за Андрю.

— Сигурно точно това е причината — намеси се Агнес. — Барон Андрю е силен и влиятелен благородник, когото всички харесват. Сигурно е успял да повлияе върху решението на краля. А всички знаят колко е влюбен Андрю в теб, Джейми.

— Би могло да е така — прошепна Джейми. — Ако Андрю наистина е толкова силен и влиятелен...

— Аз не мисля, че Джейми наистина иска да се омъжи за Андрю — заяви Мери. — Хич не ми се мръщи, Джейми! Не съм убедена, че го харесваш особено.

— Нали татко го харесва — рече Агнес и хвърли още един свиреп поглед към баща си. — Обзалагам се, че всичко това е само защото Андрю обеща да останат да живеят тук, така че Джейми да може да продължи да му робува, докато...

— Стига, Агнес, не започвай отново — помоли Джейми.

— И какво от това, че искам Джейми да остане тук, след като се омъжи? — промърмори баронът. — Не мога да понеса мисълта, че няма да я виждам. Това е свръх силите ми.

— Изглежда, че всичко е свръх силите ти — недоволно вметна Мери.

— Внимавай какво говориш, госпожичке — сопна се баща ѝ. — Няма да позволя да ми държиш такъв тон!

— Аз знам истинската причина — намеси се Алис — и смятам да я кажа на Джейми. Андрю плати на татко зестра за теб, сестро, и сега той...

— Какво? — извика Джейми и едва не се катурна от стола. — Алис, сигурно грешиш! Рицарите не плащат зестра. Татко, ти не си взимал никакви пари от Андрю, нали?

Барон Джеймисън не отговори. Изглежда бе твърде зает с неотложната работа да върти чашата с бира в ръцете си.

Мълчанието му бе потискащо.

— О, боже — прошепна Мери. — Алис, осъзнаваш ли какво каза току-що? Ако думите ти са истина, тогава излиза, че нашият баща е продал Джейми на барон Андрю!

— Стига, Мери, недей да дразниш най-малката си сестра — колебливо се обади баронът.

— Аз не съм казвала, че татко е продал Джейми на Андрю — възрази Алис.

— Напротив, тъкмо това каза! — настоя Мери.

— Видях как Андрю даде на татко една платнена торба с жълтици.

Джейми усети как сърцето ѝ бясно заблъска. Възнамеряваше да стигне до дъното на тази история със златните монети, независимо колко време щеше да ѝ отнеме или колко щеше да я заболи. *Продадена!* Самата мисъл караше стомахът ѝ да се преобръща.

— Татко, ти не си взимал пари за мен, нали? — попита го, без да може да прикрие страха в гласа си.

— Не, разбира се, че не съм, ангелче.

— Татко? Знаеш ли, че ни наричаш ангели само когато си извършил нещо срамно и недостойно? — простена Агнес. — Нека Господ да ми прости, но намразих това нежно обръщение.

— Видях как Андрю даде златните монети на татко! — извика Алис.

— Тъкмо се чудех как си успяла да разбереш какво е имало в платнената торба — промърмори Мери. — Видяла ли си монетите или само така предполагаш?

— Той изтърва торбата — рязко рече Алис. — Някои от монетите изпадаха.

— Това бе само един малък заем — опита се да се защити баща им. — Така че престанете с тия приказки, че съм продал моето малко бебе.

Раменете на Джейми облекчено се отпуснаха.

— Ето, виждаш ли, Алис? Андрю просто е дал заем на татко. Изплаши ме за нищо. А сега, може ли да се върнем към първоначалния проблем?

— Струва ми се, че татко е гузен — рече Мери.

— Разбира се, че ще изглежда така — отвърна Джейми. — Не е нужно да сипваш сол в раната му. Сигурна съм, че той достатъчно съжалява и се измъчва.

Барон Джеймисън дари дъщеря си с ослепителна усмивка.

— Това е моят малък добър ангел — похвали я той. — Джейми, искам да се скриеш и да не се показваш, когато шотландците пристигнат. Няма смисъл да ги изкушаваме с нещо, което не могат да имат.

Баронът не разбра, че се е изпуснал, докато Алис не извика:

— Шотландци ли, татко? Значи говориш за повече от един? Да не би да искаш да кажеш, че този демон, наречен Кинкейд, ще доведе и други със себе си?

— Така ли е? — попита и Джейми. Тя се опитваше да се съсредоточи само върху дълговете на барона, ала мислите ѝ непрекъснато се връщаха към златните монети. *Защо баща ѝ бе приел заем от Андрю?*

— Татко, имам чувството, че не ни казваш всичко!

— Мили боже, какво искаш да кажеш? — простена Мери.

— Татко, кажи най-после какво толкова криеш от нас! — извика Алис.

— Хайде, изплюй камъчето, татко — подкани го и Агнес.

Джейми отново вдигна ръка, за да ги накара да млъкнат. Испита желание да сграбчи края на сивата туника на баща си и здравата да го разтърси. Усещаше как губи търпение.

— Може ли да прочета посланието на краля? — попита тя.

— Ние също трябваше да се научим да четем и пишем — уморено въздъхна Агнес.

— Глупости — презрително я скастри Алис. — Нито една благородна дама няма нужда от това. По-скоро трябваше да се научим

да говорим на този ужасен келтски език. Не искам да те обидя, Джейми — побърза да добави тя, като видя намръщеното лице на сестра си. — Наистина бих искала да знам този език като теб. Бийк навремето предложи да ни научи всички.

— Нашият главен коняр с удоволствие се занимаваше с мен и ме учеше на келтски. На мама ѝ се струваше забавно. Тя вече беше на легло...

— Да не би да искаш да кажеш, че онова чудовище от пуцинаците не говори нашия език? — изхлипа Агнес и отново избухна в сълзи.

Джейми сигурно щеше да успее да сдържи гнева си, ако Агнес не се бе разплакала отново.

— Какво значение има, Агнес? — изтърси тя. — Оня дивак смята да убие невестата си, а не да разговаря с нея.

— Значи и ти вярваш на слуховете? — смаяно прошепна Мери.

— Не — побърза да възрази Джейми. — Само се пошегувах. — Затвори очи и набързо изрече една молитва да я дари Бог с търпение, а сетне се обърна към Агнес: — Беше много нелюбезно от моя страна да те разстройвам така, сестро. Извини ме. Наистина съжалявам.

— Дано е така — през сълзи избъбри Агнес.

— Татко, дай на Джейми да прочете кралското послание — внезапно нареди Мери.

— Не — рязко изрече баронът, но мигновено смекчи тона си, за да не събуди подозрения у дъщерите си. — Защо да си правиш труда, Джейми? Мога да ти предам съвсем точно какво пише в него. Следващата седмица тук ще пристигнат двама шотландци и ще отведат две младоженки.

Естествено дъщерите на барона не посрещнаха новините с радост. Близначките тутакси завиха в един глас.

— Ще избягам! — изкрещя Мери.

— Смятам — започна Джейми, като се опитваше да надвика невъобразимия шум, — че трябва спокойно да измислим някакъв план, с който да обезкуражим бъдещите ви кандидати.

Агнес се сепна.

— План ли? Какво имаш предвид?

— Някоя малка измама. Ако бях на мястото на този, който ще си избира невеста, щях да стоя по-настрани от девойка, която има...

някакъв недъг.

Лицето на Мери бавно се озари от усмивка. Тя винаги първа схващаше мисълта на Джейми, особено ако се отнасяше за някоя дяволия.

— Или пък от момиче, което е толкова грозно, че да те е страх да го погледнеш — кимна с разбиране тя, а кафявите ѝ очи игриво заблестяха. — Агнес и Алис ще бъдат недъгави, а аз — дебела и грозна.

— Недъгави ли? — попита Алис с искрено учудване. — Разбираш ли какво иска да каже тя, Агнес?

Агнес избухна в смях. Носът ѝ бе зачервен, а страните — подпухнали от сълзите, ала в мига, в който се усмихна, се превърна в едно прелестно създание.

— Предполагам, че трябва да се разболеем от някаква ужасна болест. Може би да се натъпчем с малини и да се изринем. Обривът ще трае само няколко часа, така че е хубаво много внимателно да подберем момента.

— Сега разбрах — кимна Алис. — Ще накараме тъпите шотландци да си помислят, че имаме ужасни пъпки по лицата си.

— Аз ще гледам глупаво и ще се чеша през цялото време, за да си помислят, че цялата съм пълна с въшки — самодоволно заяви Агнес.

Четирите сестри избухнаха в смях. Баща им се оживи и се усмихна на малките си ангели.

— Ето, видяхте ли? Нали ви казвах, че всичко ще се нареди. — Не беше казал подобно нещо, разбира се, ала това никак не го притесни. — Ще отида да си полегна преди обяд, докато вие кроите вашите планове.

— Да, обаче тези шотландци може изобщо да не се интересуват от външния ви вид — замислено каза Джейми, опасявайки се, че е дала на сестрите си лъжливи надежди.

— Можем само да се молим да бъдат достатъчно глупави, за да се хванат на тази въдица — заяви Мери.

— Измамата грях ли е? — попита Алис.

— Разбира се — отвърна Мери.

— По-добре е да не се изповядваме на отец Чарлз — прошепна Агнес. — Той ще ни накара цял месец да изкупваме греха си. А освен

това не забравяйте, че се каним да измамим само двама шотландци. Бог със сигурност ще ни разбере.

Джейми остави сестрите си и отиде да поговори с главния коняр. Бийк^[3], както добронамерено го наричаха приятелите му заради ястребовия нос, беше възрастен мъж, който много отдавна бе довереник на Джейми. Той никога не бе издавал съкровенията си, които тя бе споделяла с него. Освен това, бе много мъдър човек и я учеше на всичко, което смяташе, че ще ѝ е от полза. Имаше я за своя дъщеря.

Двамата не се разбираха единствено когато ставаше въпрос за барон Джеймисън. Главният коняр съвсем ясно бе дал да се разбере, че никак не одобрява начина, по който баронът се отнася към най-малката си дъщеря.

Джейми не можеше да проумее защо Бийк реагира така и понеже не успяха да постигнат съгласие по тази тема, те просто избягваха да обсъждат характера на баща ѝ.

Джейми изчака Бийк да изпрати Емет по някаква работа навън и му разказа какво бе научила току-що. Докато я слушаше, той на няколко пъти разтри брадичката си, което бе сигурен знак, че изцяло ѝ се е посветил.

— За всичко съм виновна аз — завърши Джейми.

— Откъде ти хрумна това? — зачуди се Бийк.

— Аз трябваше да се погрижа данъците да бъдат изплатени навреме. Сега моите скъпи сестри ще трябва да плащат за моята небрежност и мързел.

— Мързел ли? Как ли пък не... Единствената работа, с която още не са те натоварили, е събирането на данъците, моето момиче. Ти и без това си капнала от умора. Какво ли не вършиш! Да ми прости Господ, че те научих на толкова много неща! Яздиш и ловуваш най-добре от всички! Ти си истинска дама, Джейми, но изпълняваш задълженията на един рицар. И за всичко съм виновен аз. — Ала тъжната му физиономия не можа да подведе момичето и то се разсмя.

— Толкова пъти съм те чувала как се хвалиш с моите способности, Бийк. Истината е, че ти се гордееш с мен.

— Така е — изръмжа възрастният мъж, — обаче не мога да седя и да слушам спокойно как се измъчваш заради грешките на баща си.

— Стига, Бийк...

— Каза ми, че не си включена в тези женитбени планове? Не смяташ ли, че това е доста странно?

— Да, наистина, но предполагам, че нашият крал е имал основателни причини. Не е моя работа да оспорвам решенията му.

— Ти видя ли какво пише в писмото му, Джейми?

— Не, татко не искаше да ме товари и с него. Бийк, какво си мислиш? Познавам този твой поглед!

— Мисля, че баща ти крои нещо. Нещо не особено почтено. Познавам го доста отдавна, моето момиче.

— Татко ме прие като свое собствено дете — рече Джейми. — Мама винаги ми е казвала, че за него никога не е имал значение фактът, че не съм му истинска дъщеря. Моля те, не забравяй благородната му постъпка, Бийк! Той е добър човек!

— Да, той те нарича своя дъщеря. Но...

В този миг Емет влезе в конюшнията. Джейми, която познаваше неговото любопитство и навика му да подслушва чужди разговори, веднага заговори на келтски.

— Думите ти ме карат да се съмнявам в лоялността ти към господаря на този дом!

— Аз съм лоялен към теб. Никой тук не дава и пет пари за твоето бъдеще. Престани да ме гледаш толкова ядосано и кажи на своя стар приятел кога пристигат онези шотландци.

Джейми разбра, че Бийк нарочно отклони разговора от баща ѝ, и му бе благодарна за това.

— След седмица. Докато са тук, ще трябва да се крия и да стоя заключена в стаята си като затворничка. Татко казва, че ще е по-добре да не ме виждат, макар че аз не разбирам защо. Как ще се крия, като имам да върша толкова много работа? Кой ще ходи на лов, за да осигурява вечерята? Дали дълго ще останат, Бийк? Сигурно не повече от седмица, нали? Ще трябва да осоля повече свинско...

— Надявам се да останат цял месец — прекъсна я старецът. — Ти се нуждаеш от почивка, Джейми! Ще се вкараш в гроба с тая работа от сутрин до вечер. Тревожа се за теб, момичето ми. Все още си спомням онези щастливи дни, преди майка ти да се разболе, Бог да успокои душата ѝ. Ти беше мъничка като буболечка, но не се свърташе на едно място. Спомняш ли си как веднъж се бе покатерила на кулата и аз трябваше да те смъквам оттам? Ти не спираше да крещиш името ми,

а аз толкова много се страхувах от височината, че след като изпълзахме благополучно, повърнах вечерята си. Беше опънала въже между двете кули и се канеше да минеш по него като някой акробат.

Джейми се усмихна.

— Спомням си, че тогава ядох здрав пердах — два дни не можех да седя на дупето си.

— Но ти не каза на баща си, че аз съм те набил, нали, Джейми? И то защото те беше страх, че той ще ме накаже?

— Сигурно щеше здравата да си изпатиш.

Бийк избухна в смях.

— Така обаче ти трябваше да изядеш един бой и от майка си. Тя нямаше да те накаже, ако знаеше, че аз вече съм го сторил.

— Тогава ти ме спаси от сигурна смърт.

— Неведнъж съм те спасявал.

— Беше толкова отдавна — нежно му се усмихна Джейми. — Вече съм голямо момиче. Имам много отговорности. Дори и Андрю го разбира. Защо само ти не можеш да го проумееш, Бийк?

Възрастният човек нямаше намерение да говори по този болезнен въпрос. Не искаше да нарани чувствата ѝ, като ѝ признае какво мисли за нейния Андрю. Макар че бе имал нещастieto само веднъж да се срещне с „всемогъщия“ барон Андрю, за него бе достатъчно, за да разбере, че този мъж е слаб и безхарактерен, с ум, тесен също като панталоните му и пълен егoист. Стомахът му се свиваше всеки път, когато си представеше своята малка Джейми, омъжена за барон Андрю.

— Ти се нуждаеш от силен мъж, момичето ми. Като изключа самия себе си, досега не знам да си срещала истински мъж. А в теб има нещо диво и необуздало. Ти копнееш да бъдеш свободна, независимо дали го осъзнаваш, или не.

— Предизвикваш ме, Бийк. Аз не съм дива. Вече не!

— Да не би да си въобразяваш, че не съм те видял как препускаш изправена на два крака върху гърба на кобилата си, Джейми? Съжалявам, че те научих на този трик. Всеки път изкушаваш дявола.

— Бийк, нима си ме следил?

— Все някой трябва да те държи под око.

Джейми тихо въздъхна. После отново заговори за шотландците. Бийк не я прекъсна, надявайки се, че така ще ѝ помогне да се

разтовари поне малко, а когато тя го остави, за да се върне отново към задълженията си, дълго време остана замислен.

Беше съвсем ясно, че барон Джеймисън шикалкавеше. Бийк залагаше живота си за това, но нямаше намерение да позволи на господаря си да се измъкне безнаказано.

На всяка цена трябваше да спаси Джейми. Но първо ще е добре да огледа и да прецени тези шотландци. Ако някой от тях се окаже истински мъж — почитащ Бога и уважаващ жените — Бийк се закле, че ще намери начин да остане насаме с шотландеца и да му прошепне, че барон Джеймисън има не три, а четири дъщери.

Господи, помогни ми да спася своята Джейми от тъжната ѝ съдба и да видя малкото си момиче свободно!

* * *

Свещеникът Мърдок току-що ни каза, че Алек Кинкейд ще се завърне у дома с английска съпруга. Думите му бяха посрещнати със сърдити забележки — каква бе тая младоженка-англичанка. Алек просто се подчинява на своя крал, казваха други в негова защита. Но повечето се чудеха как техният господар ще преглътне натрапената женитба.

Господи, надявам се, че той ще се влюби в нея! Искам прекалено много от Всевишния, тъй като всички знаем колко много Алек презира англичаните.

И все пак... това би направило убийството много по-приятно.

---

[1] Населението на Шотландия, предимно от северната ѝ планинска част. — Б.пр. ↑

[2] Крал на Англия от 1100 до 1135 г. е Хенри I, наричан още Боклерк, най-малкият син на Уилям Завоевателя. Женен е за шотландската принцеса Матилда. Умира на 67 години. През тази епоха крал на Шотландия е Едгар, син на Малкълм и на саксонската принцеса Маргарет, която е свързана с Нормандската династия — при нея в Шотландия се засилва влиянието на английския език и нормандския дворцов етикет. Едгар прехвърля шотландския двор в Единбург. — Б.пр. ↑

[3] Beak — заострен клюн, човка, заострен нос (англ.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Алек Кинкейд бързаше да се прибере у дома. Той бе уважил молбата на крал Едгар и бе останал в Лондон близо месец, за да изучи маниерите и етикета в английския кралски двор и да поопознае непредсказуемия английски крал. В интерес на истината тази задача никак не му бе по вкуса. Според него английските барони много се надуваха. Техните дами ръсеха глупости, а господарят им, Хенри, все се колебаеше. Но Алек не можеше да не отдаде дължимото на този владетел и макар с неохота, трябваше да признае, че един или два пъти бе изключително впечатлен от неговите неочаквани изблици на жестокост. Колко бързо бе осъдил и напипал онези глупави барони, които бяха извършили предателство!

Въпреки че Алек не се оплакваше от възложената му задача, с облекчение прие, че е приключила. Като предводител на голям и могъщ клан, той имаше многобройни задължения и отговорности. Нямахше да се учуди, ако в неговото владение в суровата северна част на Шотландия вече цари истински хаос особено след като вече бе заобиколено от клановете на Кембъл и Макдоналдс. Само един Бог знаеше какво щеше да завари у дома.

По дяволите, нямаше никакво намерение да си губи времето с женитби.

Но ще трябва да се ожени за тази непозната английска лейди само за да зарадва крал Едгар. Тя щеше да стори същото, подчинявайки се на заповедта на своя крал Хенри. Така щяха да скрепят нетрайния съюз между двете непрекъснато враждуващи кралства.

И Алек, и крал Едгар отлично знаеха защо крал Хенри настояваше за този брак. Кинкейд, макар и един от най-младите владетели в Шотландия, не бе сила за пренебрегване. Той разполагаше с приблизително осемстотин безстрашни воители, без да се броят верните му съюзници.

В Англия се носеха легенди за воинските умения на Кинкейд, а всички шотландци с неприкрита гордост се хвалеха с младия си предводител.

Освен това Хенри знаеше, че Кинкейд недолюбва англичаните. Той бе споделил с крал Едгар надеждата си, че тази женитба може да смекчи характера му — ако не изцяло, то поне донякъде. Може би след време, бе казал Хенри, шотландският владетел и младата му английска съпруга ще заживеят в мир и разбирателство.

Едгар обаче бе много по-проницателен и хитър, отколкото смяташе Хенри. Той подозираше, че английският крал храни тайната надежда да пренасочи лоялността на Алек към Англия. *Наивник!*

Наистина Едгар бе васал на Хенри от деня, в който коленичи и тържествено даде обет за вярност. Освен това бе израснал и възпитан в английския двор. И все пак той бе крал на Шотландия...

Хенри очевидно не разбираше това, а колкото до Кинкейд, той никога и при никакви обстоятелства нямаше да обърне гръб на Шотландия или на нейния крал, а най-малко пък една съпруга-англичанка можеше да му повлияе.

Даниел, приятел на Алек от детството, който скоро щеше да бъде провъзгласен за предводител на съседния на Кинкейд клан Фъргюсън, също бе получил заповед да си вземе английска невеста. Даниел също прекара един досаден месец в Англия. И той изгаряше от нетърпение да се прибере в родната Шотландия.

Двамата воители яздеха от зазоряване. Спряха само на два пъти, за да починат конете им. Смятаха да прекарат не повече от два часа в имението на барон Джеймисън — предостатъчно време, за да хапнат, да си изберат невести, да се извърши брачната церемония, ако в имението има свещеник, и веднага да отпрашат за Шотландия.

Нямаха никакво желание да прекарат още една нощ на английска земя. Не ги интересуваше дали младоженките имат други намерения. В крайна сметка те бяха просто движима собственост — е, може би малко по-ценна от бойните жребци!

Алек бе спечелил правото пръв да си избере жена, тъй като бе хвърлил по-надалеч грубо одялания боров клон^[1]. Всъщност нито един от двамата не бе взел присърце жребия, така че не се бяха престарали особено. Просто и двамата трябваше да изпълнят едно досадно задължение. Нищо повече.

Дявола и Неговия ученик пристигнаха в имението на барон Джеймисън три дни преди очакваното.

Конярят бе този, който пръв видя приближаването на шотландските воители и тъкмо той им даде тези прозвища, които толкова добре им паснаха.

Бийк си седеше на горното стъпало на стълбата. Смяташе да се качи в плевника и да си подремне малко. През целия следобед работи под лъчите на топлото пролетно слънце. Почина само колкото да хапне. После лейди Мери замъкна сестра си Джейми на южната ливада и той трябваше да ги последва, за да се увери, че не са замислили някоя лудория. Когато някой успееше да откъсне Джейми от безбройните ѝ задължения, тя така се отпускаше, че в нея се развихряше онази скрита дива част от характера ѝ, която за малко взимаше връх над иначе разсъдливата ѝ и разумна природа. Понякога това момиче забравя всякакви задръжки — още едно доказателство, че се нуждае от силен мъж, който непрекъснато да я наблюдава, мислеше си Бийк. Неговата сладка Джейми можеше да убеди дори крадеца да се откаже от пляката си. И само Бог знаеше каква дяволия крои сега!

Да, май трябваше наистина да отиде да види какво правят двете палавници!

Прозя се шумно и заслиза надолу по стълбата. Тогава ги видя!

Едва не загуби равновесие. Остана си със зяпнала уста. Коленете му се подкосиха, сърцето му бясно заблъска. Бийк си напомни, че във вените му тече шотландска кръв, макар и от много по-цивилизованата непланинска част на Шотландия. Освен това си припомни, че никога досега не е съдил за някого единствено по външния му вид. Но въпреки това продължаваше да трепери пред втренчените погледи на двамата гигантски воители.

Опита се да извини страха си с обяснението, че той е само един обикновен човек, изправен пред две страшилища.

Този, когото Бийк мислено нарече *Ученик на дявола*, бе висок и широкоплещест, косата му — с цвета на ръждясали гвоздеи, а очите — зелени като океана. В угълчетата на тези студени очи плетяха мрежа сурови бръчки.

Другият, който според Бийк приличаше на самия дявол, имаше бронзова коса и загоряло лице. Беше с една глава по-висок от придружителя си, а тялото му — мускулесто и стройно. И нито грам

излишна тлъстина. Същински Херкулес. Бийк неуверено пристъпи напред, за да разгледа по-добре лицето му, но в същия миг съжали, че го бе направил. Чертите на непознатия бяха строги и сурови, а кафявите му очи излъчваха мрачна студенина. С нарастващо отчаяние Бийк си помисли, че този поглед би попарил като слана цяла леха пролетни цветя. *По-добре да отиде в ада, отколкото да позволи на един от тези двама варвари да приближи до скъпата му Джейми!*

— Казвам се Бийк и съм главният коняр на замъка — най-сетне успя да избъбри той, като се надяваше по този начин да създаде впечатлението, че в конюшната има неколцина прислужници, за които той отговаря. Това може би щеше да го издигне достатъчно в очите на новодошлите, че те да решат да разговарят с него. — Идвайте по-рано — продължи старецът и нервно кимна. — Иначе цялото семейство и слугите щяха да излязат да ви посрещнат както подобава.

Бийк спря, за да си поеме дъх, и зачака отговор. Ала очакването се проточи и цялата смелост, която бе успял да събере, започна да се изпарява. Чувстваше се безпомощен като буболечка. Начинът, по който двамата гиганти сезираха в него, още повече го изнервяше. Главният коняр реши да опита още веднъж.

— Ще се погрижа за конете ви, милорди, докато вие се представите на господарите на този дом.

— Сами ще се погрижим за конете си, старче.

Бе заговорил Ученика на дявола. Гласът му не бе никак приятен. Бийк кимна и отстъпи няколко крачки встрани, за да им направи път. Наблюдаваше как двамата благородници свалят седлата и хвалят конете си. Животните наистина бяха великолепни жребци без драскотини и белези от удари с камшик.

В гърдите на Бийк припламна плаха надежда. Отдавна бе научил, че истинският характер на мъжа се познава по това как се отнася към майка си и към коня си. Конят на барон Андрю бе целият наранен от камшик и според Бийк това бе достатъчно ярко доказателство за верността на теорията му.

— Навярно сте оставили войниците си пред крепостните стени? — попита коняря на келтски, за да изтъкне, че е приятелски настроен.

Ученика на дявола изглежда остана доволен от усилията му, защото дори му се усмихна.

— Дойдохме сами.

— Чак от Лондон! — Бийк не може да прикрие изненадата си.

— Да — кимна благородникът.

— И не сте се погрижили някой да ви пази гърбовете?

— Не се нуждаем от ничия закрила. Англичаните — да, но не и ние. Не съм ли прав, Кинкейд?

Дявола не си направи труда да отговори.

— А как са вашите имена, господа? — осмели се да попита Бийк. Знаеше, че въпросът му е доста дързък, ала двамата благородници не се намръщиха и това му вдъхна смелост.

Вместо да отговори, Ученика на дявола отбеляза:

— Виждам, че говориш нашия език, Бийк. Шотландец ли си?

Възрастният мъж гордо изпъчи рамене.

— Да. Косата ми, преди да побелее, бе червена.

— Аз се казвам Даниел и съм от клана Фъргюсън. А той е Алек, поне така го наричат приятелите му — кимна мъжът към другия воин. — Алек е предводител на клана Кинкейд.

Бийк церемониално се поклони.

— За мен е чест да се запозная с вас. От толкова много години не съм разговарял с чистокръвни шотландци, че май съм забравил как да се държа. Забравил съм и колко огромни са планинците. Изкарахте ми акъла!

Бийк отвори вратите на две чисти клетки близо до входа на конюшната, донесе две кофи с овес и ведро с вода и отново се опита да поведе разговор с двамата воини.

— Вие наистина пристигате с три дни по-рано. Опасявам се, че в къщата ще се развихри невероятна суматоха.

Двамата благородници не отвърнаха нищо, ала старецът видя как се спогледаха. По израженията им бе ясно, че никак не ги е грижа дали ще причинят безпокойство.

— Да не би да очаквате някой друг, освен нас? — попита Даниел и се намръщи.

Въпросът му озадачи Бийк.

— Не. Поне през следващите три дни.

— Подвижният мост е спуснат, старче, а и не видях никаква стража. Навярно...

— А, това ли било — махна Бийк и въздъхна облекчено. — Ами, мостът си стои обикновено, а стража никога не сме поставяли. Просто

барон Джеймисън е малко разсеян.

Когато видя смаяните физиономии на шотландските воители, Бийк реши, че трябва все пак да защити господаря си.

— В това глухо и затънено място не се тревожим за безопасността си. Баронът винаги е казал, че си нямаме нищо ценно, което би поблазило разбойниците и крадците. А и никой не идва без предварителна покана.

— Нямаме нищо ценно?!

Алек Кинкейд най-сетне бе проговорил. Гласът му бе мек, но силен. И когато се обърна към Бийк, старецът усети как коленете му отново се разтреперват.

— Той има дъщери! Не е ли така?

Пламъкът в очите му можеше да изпепели цяло дърво. Бийк не можа да издържи погледа му и сведе глава втренчвайки се във върховете на ботушите си.

— Да, има дъщери, дори повече, отколкото му се иска да признае.

— И въпреки това не ги защитава? — попита Даниел. Поклати невярващо глава, обърна се към Алек и рече: — Чувал ли си някога нещо подобно?

— Не, не съм.

— Що за човек е този барон Джеймисън? — извърна се Даниел към Бийк.

— Англичанин, Даниел — побърза да отговори Кинкейд.

— А това обяснява всичко? — потвърди приятелят му. — Я ми кажи нещо, Бийк. Да не би дъщерите на барона да са толкова грозни, че да не се нуждаят от защита? Или пък може би не са добродетелни и почтени дами?

— Все са хубавици — отвърна Бийк. — И чисти, както в деня, в който са се родили. Да пукна на място, ако лъжа. Просто баща им понякога забравя отговорностите си — добави старецът и се намръщи.

— Колко дъщери има барона? — намеси се Даниел. — Ние така и не попитахме за това вашия крал.

— Вие ще видите три — промърмори Бийк.

Тъкмо се канеше да обясни забележката си, когато двамата воители се обърнаха и се запътиха към вратата.

„Сега или никога“, каза си старецът. Пое дълбоко дъх и извика:

— Равни ли сте по могъщество или единият от вас е по-силен и по-богат владетел?

Алек усети страха в гласа на главния коняр. Това го озадачи и той се обърна.

— Каква е причината за подобен нахален въпрос?

— Не исках да ви обидя — заоправдава се Бийк. — Имам съвсем основателна причина за въпроса си. Знам, че надвишавам правата си, но все някой трябва да се погрижи за нея, а аз съм единственият, който може да го стори.

Даниел се намръщи, озадачен от странното обяснение. Струваше му се лишено от всякакъв смисъл.

— След година или две аз ще стана вожд на моя клан, тъй като съм призван за това по наследство — отвърна той. — Кинкейд вече е вожд. Обяснението удовлетворява ли те, Бийк?

— В такъв случай той ли има правото пръв да си избере невеста? — обърна се старецът към Даниел.

— Да.

— И той е по-силен и по-могъщ от теб?

— Засега — кимна Даниел и се усмихна. — Бийк, нима никога не си чувал за воините на Кинкейд?

— Е, чувал съм разни истории...

— Да разбирам ли, че тези истории се отнасят до уменията на Алек да се сражава?

— Да. Обаче не би трябвало да им вярвам — побърза да добави Бийк и хвърли бегъл поглед към Кинкейд. — Нали разбирате, те се разказват от англичани и аз съм сигурен, че са преувеличили... хм... жестокостта на този достоен воин.

Даниел се усмихна на Алек, преди да отговори:

— О, съмнявам се, че историите са преувеличени, Бийк. Говори ли се, че той никога не проявява милост?

— Да.

— По-добре да им повярваш, Бийк, тъй като те са самата истина. Не е ли така, Алек?

— Така е — потвърди приятелят му. Гласът му бе твърд.

— Бийк — продължи Даниел, — твоят въпрос ме заинтригува, въпреки че все още нямам никакво понятие какво се опитваш да изкопчиш от нас. Имаш ли и други въпрос?

Бийк плахо кимна, извърна се и се втренчи в Алек. Измина дълъг момент в мълчание, докато той се опитваше да измисли най-подходящия начин, за да разкаже за своята Джейми, без да проявява открита нелоялност.

Алек видя страха в очите на възрастния мъж. Върна се обратно и спря до него.

— Какво искаш да ми кажеш?

Бийк реши, че интуицията на Кинкейд е също толкова необикновена, колкото ръста и гласа му. Собственият му глас трепереше издайнически, но успя да избъбри:

— Отнасяли ли сте се някога през живота си жестоко към жена, Алек Кинкейд?

Лицето на шотландеца потъмня като буреносен облак, а очите му гневно заискриха. Бийк инстинктивно отстъпи назад и се подпря с ръка на стената.

— Досега бях търпелив с теб само защото си шотландец, старче, но ако още веднъж ми зададеш подобен недостоен въпрос, кълна се, че ще ти бъде последният.

Бийк кимна.

— Трябваше да знам със сигурност, тъй като възнамерявам да ви поднеса огромен дар и искам да знам дали ще оцените истинската му стойност, милорд.

— Той говори с недомлъвки — обади се Даниел, пристъпи напред и застана до Алек. Бийк забеляза, че имаше не по-малко гневен вид от приятеля си. — Май твърде дълго си живял в Англия, старче, щом задаваш такива долни въпроси.

— Знам, че въпросите ми звучат нагло — с отпаднал глас призна Бийк. — Но ако бъда по-откровен, ще съм нелоялен към моята господарка, а аз никога не бих си го позволил. — Макар да съм сигурен, че тя ще се опита да ме прикрие.

— Признаваш, че те е страх от жена? — попита Даниел.

Бийк не обърна внимание нито на каменното изражение на лицето му, нито на подигравката в гласа му.

— Не се страхувам от жена. Просто съм дал дума — обясни старецът. — Това момиче е целият ми свят. Не ме е срам да си призная, че я обичам като собствена дъщеря.

Бийк събра смелост, за да срещне погледа на Алек. О, как му се искаше другият воин да е по-силният и по-могъщият. Поне този Даниел понякога се усмихваше.

— А достатъчно силен ли сте, за да защитите това, което ви принадлежи? — обърна се Бийк към Кинкейд. Искаше колкото е възможно по-бързо да стигне до същината на проблема.

— Да.

— Барон Андрю ще събере много войници и ще дойде, за да си вземе скъпия дар, който смятам да ви дам. Освен това той е приятел на нашия крал Хенри — добави Бийк и сви вежди, за да подчертае последните си думи.

Ала изглежда Кинкейд изобщо не бе впечатлен и само равнодушно сви рамене.

— Това няма никакво значение за мен.

— Кой е барон Андрю? — попита Даниел.

— Един англичанин — отвърна Бийк.

— Още по-добре — отсече Алек. — Ако реша да взема този подарък, който ми даваш, ще посрещна спокойно всяко предизвикателство от който и да е англичанин. Това не представлява заплаха за мен.

Бийк видимо се отпусна.

— Да не би случайно твоят подарък да е някой кон? — заинтересува се Даниел и объркано поклати глава. Той все още не разбираше какво се опитва да каже този старец на Алек.

Кинкейд обаче бе разбрал.

— Не е кон, Даниел.

Бийк се усмихна. Явно шотландецът бе не само смел и безстрашен воин, но и доста проникателен мъж.

— След като видите моя подарък, леърд Кинкейд, сам ще пожелаете да го притежавате — гордо отсече той. — Харесват ли сини очи, милорд?

— В Шотландия има много сини очи, Бийк — намеси се Даниел.

— Е, така е, но има синьо и синьо — провлачено рече Бийк. Изкиска се, прочисти гърлото си и продължи: — А сега, слушайте моята гатанка, леърд Кинкейд. Барон Джеймисън се отнася към дъщерите си също както към конете си. Достатъчно е да хвърлите само един поглед наоколо и ще разберете какво искам да кажа. Тези хубави

кобилки в трите клетки отпред са за дъщерите на барона и всеки може да ги види. Но ако продължите по този дълъг коридор, леърд Кинкейд, и завиете надясно ще видите друга клетка, скрита в най-отдалечения ъгъл до страничната врата. Тя е отделена от останалите. Там именно държи своята красавица, великолепна бяла красавица, която само очаква подходящ жребец да я оплоди. Простете на мен, стария човек! Все пак съм шотландец. Огледайте добре кобилката! — Бийк настоятелно побутна Кинкейд напред. — Заслужава си да ѝ отделите, малко от времето си, леърд Кинкейд.

— Той наистина събуди любопитството ми — обърна се Даниел към Алек.

Двамата мъже последваха главния коняр. Когато приближиха клетката, поведението на Бийк значително се промени. Той пхна една сламка между предните си зъби, облегна се на стената и кръстоса небрежно крака. Младата кобила неспокойно изпръхтя, когато Алек протегна ръка, за да я погали. Страничната врата бе отворена и през нея се процеждаше слънчева светлина, която хвърляше меки отблясъци върху сребрилата ѝ грива.

След известно време гордата красавица се поуспокои. Накрая воинът все пак съумя да я предразположи да му покаже и нежната си природа. Бийк се надяваше, че шотландецът ще покори и Джейми със същото търпение.

— Тя наистина е красавица — рече Даниел.

— Да, но все още е полудива — подхвърли Алек. Той се усмихна и Бийк реши, че това за него не е недостатък.

— Казва се Уайлдфайър^[2] и напълно заслужава името си. Баронът не може да се приближи до нея. Той я даде на най-малката си дъщеря, защото изглежда тя е единствената, която може да я оседлае.

Алек отново се усмихна. *Истинско чудо!* А в този миг кобилата се опита да го ухапе по ръката.

— Бива си я! Ако се чифтоса с добър жребец, потомството им ще бъде истинско чудо!

Бийк проницателно го изгледа. Когато погледите им се срещнаха, старецът се засмя.

— Точно това си мисля и за моя подарък, милорд. Както вече ви казах, леърд Кинкейд, баронът се отнася към дъщерите си както към конете си. Трите са изложени на показ и всеки може да ги види...

Бе се заклел, че повече няма да каже нито дума. Сега бе ред на шотландеца да отгатне гатанката.

— Бийк? Вътре ли си?

Гласът бе на лейди Джейми. Бийк така се стресна, че едва не глътна сламката, която дъвчеше.

— Това е най-малката дъщеря на барона — прошепна той на двамата воители. — Ето там е страничната врата. Оттам е най-пряко до господарската къща. А пък аз по-добре да видя какво иска моята Джейми.

За годините си Бийк все още се движеше с изненадваща пъргавина. Той бързо зави зад ъгъла и видя Джейми и сестра й Мери, застанали по средата на коридора.

— Говореше ли с някого, Бийк? — попита Мери. — Стори ми се, че чух...

— Само отидох да нагледам Уайлдфайър — излъга старецът.

— Джейми предположи, че сигурно си подремваш и че ще трябва тихо да се промъкнем, за да вземем конете — призна си Мери.

— За бога, Мери, не бе нужно да му го казваш!

— Ама, нали ти...

— Засрами се, Джейми — сгълча я Бийк. — Никога не подремвам, а освен това изобщо не е необходимо да се промъквате където и да било. — Награди я с добродушна усмивка. — Това не подобава на две истински дами.

— Не е вярно, подремваш си — настоя Джейми. Намираше усмивката му за доста заразителна. — Днес май си в много добро настроение?

— Така е — призна си Бийк. Опита да прикрие оживлението си, тъй като в никакъв случай не искаше Джейми да заподозре, че замисля нещо. *Дали шотландците все още бяха край клетката на Уайлдфайър?* Макар че леърд Кинкейд не можеше да види лейди Джейми, бе уверен, че гласът ѝ, толкова мек и дрезгав, със сигурност ще привлече вниманието му.

— Мога ли да запитам какво сте замислили вие двете през този чудесен следобед? — запита старецът.

— Искахме просто да пояздим — отвърна Мери и озадачено го изгледа. — Току-що ти го казахме. Да не си болен, Бийк? Джейми, струва ми се, че бузите му горят.

Джейми веднага протегна ръка и докосна челото му.

— Не, няма треска.

— Престани да се суетиш край мен — срязва я Бийк. — Добре съм!

— И ще ни позволиш да пояздим час-два? — с надежда попита Мери.

— Не, по-добре ще е да се поразходите — отсече старецът и скръсти ръце пред гърдите си, с което искаше да покаже, че всички по-нататъшни спорове са безсмислени.

— Защо не може да пояздим?

— Защото аз преди малко прибрах конете ви. Те са нахранени, почистени и готови за сън.

Бийк тъкмо изричаше последните думи от лъжата си, когато си припомни, че двата огромни жребеца все още се хранеха в клетките близо до предната врата. А ако Мери и Джейми ги забележеха! Двете сестри обикновено се носеха като волни птички из конюшната, без да се задържат на едно място, но сега трябваше да ги накара да си тръгнат колкото се може по-скоро, преди да са зърнали непознатите жребци.

— Ще трябва да се подготвите за предстоящото посещение — избъбри Бийк. Грабна дясната ръка на Мери, лявата на Джейми и ги повлече към изхода.

— Мери ме убеди, че не бива да се тревожа за нежеланите гости през такъв чудесен следобед — заяви Джейми. — Стига си ме дърпал, Бийк!

— Имаме още цели три дни свобода — подхвърли Мери. — Джейми ще има достатъчно време, за да се подготви за посещението.

— И ти можеш да ѝ помогнеш, малка госпожичке — изсумтя Бийк. — Няма да се преумориш.

— Престани да ѝ натякваш, Бийк! Мери ще ми помогне, ако аз я помоля.

Бийк не изглеждаше никак убеден.

— Като говорим за молби — оживи се Мери, — има нещо, което бих искала да те помоля, Бийк.

— Мери, не торМОЗИ с въпросите си Бийк!

— Нямам намерение да го торМОЗЯ. Аз ценя мнението му и искам да узная дали това, което ми каза, е истина. За тези ужасни

шотландци... Обмислям дали да не избягам. Какво мислиш за моя план, Бийк?

Бийк се опита да остане сериозен — лейди Мери изглеждаше толкова искрена.

— Предполагам, че зависи от това къде смяташ да избягаш.

— О, ами, всъщност още не съм решила точно в каква посока да поема...

— За какво ти е да бягаш, Мери? С какви ужасни истории сестра ти е напълнила главичката ти?

— Стига, Бийк, нали не смяташ, че ще лъжа собствената си сестра? — попита Джейми, опитвайки се да не избухне в смях.

— Познавам те, Джейми — поклати глава възрастният мъж. — Какви ужасии си разправяла? Сигурен съм, че Мери сега трепери от страх. А и какво разбирате вие от шотландци?

— Имат мозък на овца — заяви Джейми, намигна на Бийк и добави: — Само онези шотландци, които са израснали в планините, разбира се. Тези от низината са умни.

— Не се опитвай да ме забаламосаш със сладки приказки — смъмри я Бийк. — Този път няма да се получи. Виждам колко разтревожена е Мери. Чак ще си счупи пръстите от притеснение. Какво ѝ каза?

— Само ѝ споменах, че шотландците са много силни и здрави мъже.

— Е, Мери, в това няма нищо лошо — успокои я Бийк.

— И с голям апетит — подхвърли Мери.

— Това да не е грях?

— Грях е — настоя девойката.

— Лакомията и чревоугодничеството са грехове — усмихна се Джейми.

— И непрекъснато се биели...

— Не, Мери, казах, че се бият през по-голямата част от времето. Ако ще повтаряш думите ми, поне не ги изопачавай.

— Вярно ли е, Бийк?

— Кое да е вярно, Мери?

— Че все се бият?

— Аз само казах, че обичат да яздят — заяви Джейми и сви рамене.

Бийк видя, че високите скули на Джейми леко червеняят. Срамуваше се от приказките на сестра си. А може би чувстваше и вина — както когато бе успяла да убеди Мери, че баща ѝ бил подписал заповед да я дадат в манастир. Все обичаше да си прави разни шеги. Представляваше прелестна гледка. Бе облечена в любимия на Бийк тъмносин цвят, косата ѝ бе разпусната и гъстите копринени къдрици падаха свободно по изящните ѝ рамене. По брадичката и носа си имаше мръсни петна.

На Бийк му се искаше леърд Кинкейд да види Джейми точно в този миг, когато виолетовите ѝ очи блестят от радост. Мери също трогваше с розовата поизцапана рокля. *Каква ли беля бяха извършили днес?*

Неочаквано Мери изтърси:

— Джейми ми каза, че шотландците взимат всичко, което пожелаят. Освен това заяви, че имали специални предпочитания.

— И какви са те? — заинтересува се старецът.

— Силни коне, тлъсти овце и меки жени.

— Конне, овце и жени?

— Да, Бийк, в този ред. Джейми каза още, че те дори предпочитат да спят при овцете си. Е? Истина ли е? Вярно ли е, че за тях жените са на последно място?

Бийк не отговори. Втренчи се в Джейми и си помисли, че тя изглежда малко смутена, но не бе сигурен дали ще започне да се извинява, или ще избухне в смях.

Смехът победи.

— Честно, Мери, аз само се шегувах!

— Само се погледнете — сгълча ги Бийк. — Целите сте покрити с мръсотия като селянчета. Хубави дами, няма що! А ти, госпожичке — добави и размаха пръст към Джейми, — какво ми се смееш! Какво сте правили на ливадата?

— Той се опитва да те измъкне — каза Мери на сестра си. — Смятам обаче да те накарам да ми се извиниш, Джейми, и искам да ми кажеш цялата истина. Ако реша, че не си искрена с мен, ще кажа на отец Чарлз. Той ще ти наложи такова наказание, че скоро няма да го забравиш.

— Ти си виновна — възрази Джейми. — Толкова е лесно да те излъже човек! Доверчива си като малко пале.

Мери отново се обърна към Бийк.

— Всеки би си помислил, че сестра ми ще прояви повече разбиране и съчувствие. Аз съм в ужасно положение. Тя няма да се изправи пред онези шотландци и да се моли на Бог да не бъде избрана.

— Само защото моето име не е споменато в писмото на краля — напомни Джейми на сестра си.

— Не съм сигурен дали не е било споменато — подхвърли Бийк.

— Татко никога не би излъгал — възмутено възрази Джейми.

— Колкото до това, не мога да кажа дали си права, или грешиш, Джейми — отвърна Бийк. — Мери? Доколкото чух, Джейми не ти е казала нищо чак толкова ужасно за тези шотландци. Напразно се тормозиш, момиче.

— Тя ми разказа и други истории, Бийк. Наистина възмутителни. Но аз не съм толкова наивна, Бийк, независимо какво си мисли сестра ми.

Бийк се обърна към любимката си и се намръщи.

— Е, Джейми?

Девојката тихо въздъхна.

— Признавам, че поукрасих някои от тези истории, но много от тях са истина, Бийк.

— Откъде можеш ти да знаеш кое е истина и кое не? Както и да е, не бива да вярваш на разни слухове. Учил съм те на по-добри неща.

— Какви слухове? — попита Мери.

— Че шотландците хвърлят колове, за да се забавляват.

— Колове?

— Борови колове, Мери — отвърна Джейми.

Мери презрително изсумтя.

— Не вярвам.

— Да, правят го — настоя Джейми. — И ако да хвърляш колове, не е варварство...

— И ти мислиш, че ти вярвам?

— Истина е, Мери — призна Бийк. — Те наистина хвърлят борови клонове, но не един срещу друг.

Мери поклати глава.

— Шегуваш се с мен, Бийк! Или е истина и това, че шотландците обличат женски дрехи?

— Ами... — Бийк се задави и се закашля. — По-добре да излезем навън и там да довършим нашия спор. Денят е твърде хубав, за да стоим тук вътре.

— Истина е — каза Джейми, без да обръща внимание на предложението на Бийк. — Те носят рокли. Нали, Бийк?

— Къде си чула тези клевети?

— Коли ми каза.

— Коли? — намеси се Мери. — Е, ако си беше направила труда да ми споменеш този факт, никога нямаше да се хвана на твоите истории. Много добре знаеш, че тя по цял ден се налива с бира. Сигурно пак е била мъртво пияна.

— О, по дяволите — промърмори Джейми. — Не беше пияна.

— По дяволите! — повтори Мери. — О, Джейми, говориш също като Бийк!

— Да, правят го — намеси се конярят, опитвайки се да ги надвика.

— Какво правят? — изуми се Мери.

— Носят дреха, която стига до коленете им — обясни Бийк.

— Ето, нали ти казах, Мери!

— Тази дреха се нарича „плед“, Мери — изръмжа Бийк — Представлява пола от кариран плат. Това за тях е свещена дреха. Смятам, че дълбоко ще се обидят, ако чуят, че някой я нарича рокля.

— В такъв случай никак не се учудвам, че трябва да се бият през цялото време — подхвърли Джейми. Тя всъщност не бе повярвала на приказките на Коли, но Бийк изглеждаше съвсем убедителен.

— Да — съгласи се Мери. — Трябва да защитават роклите си.

— Това не са рокли.

— Видя ли какво направи, Джейми? Накара Бийк да се развика.

Джейми мигновено се разкая.

— Съжалявам, Бийк, че те разстроих. Господи, днес си толкова нервен! И постоянно се озърташ. Да не би да те е страх, че някой ще те нападне отзад? Какво...

— Не успях да си подремна — измърмори старецът. — Затова съм толкова кисел.

— В такъв случай трябва да отидеш и да си починеш — посъветва го Джейми. — Хайде, Мери! Бийк беше много търпелив с нас. — Хвана ръката на Мери и двете се запътиха към вратата.

— Господи, Мери, те наистина носят женски дрехи. Отначало не повярвах на Коли, но сега вече съм сигурна!

— Твърдо реших да избягам — каза Мери достатъчно високо, за да я чуе Бийк. Внезапно спря и се завъртя. — Може ли само още един въпрос?

— Да?

— Дали шотландците мразят дебели жени?

Възрастният мъж не отговори, само сви рамене и поклати глава, а Мери се обърна и побърза да настигне сестра си. Двете девойки повдигнаха краищата на полите си и се затичаха към горния двор на замъка. Докато ги наблюдаваше, на устните на Бийк заигра топла усмивка.

— Тя има мъжко име.

Главният коняр едва не припадна от страх. Не бе чул стъпките на Алек Кинкейд. Обърна се и се намери съвсем близо до огромния воин. Главата му едва стигаше раменете на шотландеца.

— Така майка ѝ искаше да ѝ отреди място в семейството. Барон Джеймисън не е истинският баща на Джейми. Въпреки това я обяви за своя дъщеря. Благородна постъпка, не мога да го отрека. Огледахте ли я добре? — припряно добави Бийк.

Алек кимна.

— Значи ще я вземете със себе си?

Преди да отговори, Кинкейд се втренчи за миг във възрастния мъж.

— Да, Бийк. Ще я взема със себе си.

Изборът бе направен.

---

[1] В Шотландия често се провеждали спортни състезания по хвърляне на боров клон. — Б.пр. ↑

[2] В оригинала Wildfire (wild — див, fire — огън). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Джейми не знаеше за пристигането на шотландците, докато Мерлин, пазачът на говедата, не я откри, за да ѝ съобщи, че в господарската къща е избухнала нова суматоха и баща ѝ желае незабавно да отиде там.

Мерлин заекваше смутено и съвсем забрави да спомене за шотландците. Всъщност вината не бе в него, а красивата му господарка. В онези виолетови очи... а когато Джейми се усмихна, сърцето на Мерлин запърха като пеперуда. Но и умът му. Главата му се изпразни, заекването му се усили. Но и без това Джейми не можеше незабавно да откликне на молбата на баща си. Първо бе длъжна да се погрижи за една рана. Бедният стар Сайлърс, чийто очи бяха отслабнали като ръцете му, пищеше толкова силно, че можеше да заглуши дори квиченето на свинете. Раната бе малка и нямаше нужда да се обгаря с нажежен нож, ала след като я превърза и почисти, Джейми трябваше да остане при възрастния мъж и да го успокои. Той просто се нуждаеше от някой, който да го поглези.

Докато траеше цялата дандания, Мерлин остана изправен до готвачката. *Щастливецът Сайлърс! В момента бе завладял изцяло вниманието на господарката!* А горкият Мерлин се бе изпотил от притеснение, тъй като не можеше да си спомни какво още му бяха наредили да ѝ каже.

Джейми най-сетне свърши и остави Сайлърс в опитни ръце на Коли. Знаеше, че двамата прислужници ще си поделят най-малко една кана с бира, но не мислеше, че това е толкова голям грях. Сайлърс бе разстроен, а Коли можеше да го успокои само по един начин — с вкусна бира.

— Не мога да бъда навсякъде — смъмри го Джейми, когато Мерлин ѝ напомни, че в господарката къща е настанала суматоха и я очакват с нетърпение. Ала девойката побърза да се усмихне, за да смекчи думите си, след което остави разстроения пазач. Тя тича през целия път нагоре по хълма с вдигнати до коленете поли. Три игриви

сиви хрътки бягаха от двете ѝ страни. Най-сетне, сподиряна от кучетата, връхлетя в голямата зала.

Ала в същия миг спря като закована. Двамата воители, облежнати небрежно на полицата над камината, веднага привлякоха погледа ѝ.

Джейми бе толкова смаяна, че не можа да го скрие. Това бяха най-огромните мъже, които някога бе виждали! Не можеше да откъсне поглед от тях. И първите думи, които се отрониха от устата ѝ, никак не подхождаха на една дама.

— Мили боже! — бе всичко, което успя да промълви.

Неволното ѝ възклицание всъщност не бе по-силно от шепот, ала тя бе сигурна, че по-големият го чу.

Младото момиче не се осмели да направи реверанс, тъй като се страхуваше, че ще се просне по лице, ако опита. Пък и не можеше да откъсне поглед от по-високия от двамата мъже, който в момента се бе втренчил в откритите ѝ колене.

Най-страшният мъж, който някога бе виждала!

Но какво пък толкова! Тя бе твърде ядосана, за да се страхува. И Джейми гордо вирна брадичка и срещна погледа на воителя. Двамата се гледаха един дълъг миг, през който тя очакваше да се посъвземе, ала внезапно осъзна, че докато продължава да се взира в него, никога няма да постигне този подвиг.

Най-накрая Джейми забеляза, че в голямата зала цари пълна тишина. Хвърли поглед през рамо и чак тогава видя сестрите си. И трите, строени в редица като осъдени, които чакат да ги понижат със стрели.

В мига, в който улови съчувствения поглед на най-малката си сестра, Агнес цялата се разтресе и избухна в сълзи. Алис прегърна близначката си през рамо, за да я успокои. Ала усилията ѝ се провалиха, тъй като и тя се разплака. След миг и двете момичета вече бяха изпаднали в истерия.

Мери стоеше до Агнес. Стискаше ръце и след като хвърли многозначителен поглед към Джейми, който означаваше: „Мили боже, само ги погледни!“, наведе глава към пода.

Нещо трябваше да се направи! Не биваше в никакъв случай да се позволи на близначките да посрамят семейството пред тези шотландци!

— Агнес, Алис, престанете!

И двете сестри избърсаха очите си и се опитаха да се успокоят.

В този момент Джейми забеляза баща си. Той седеше край масата и си наливаше питие.

Очевидно тя бе тази, която ще трябва да поздрави гостите по цивилизован начин, както се изисква в един английски дом. Джейми много добре знаеше какви са задълженията ѝ, ала въпреки това ѝ се искаше да изкрещи на тези непознати, че са пристигнали с цели три дни по-рано.

Най-сетне благоразумието надделя. Пък и навярно двамата шотландци бяха твърде глупави, за да разбере колко недодялано и грубо се държат.

Джейми бавно прекоси залата и застана точно пред тях. Спомни си за кучетата едва когато чу ръмженето им и видя, че се зъбят на непознатите. Отпрати ги бързо махване на ръката, след което направи реверанс, за да демонстрира положението си — *тя бе господарката в този дом!* Но щом сведе глава, един кичур от косата ѝ падна върху лявото око и съвсем съсипа ефекта от надменния ѝ поклон. Джейми отметна косата си и се опита да наподоби усмивка.

— Бих искала да поздравя и двама ви с добре дошли в нашия скромен дом, тъй като изглежда никой друг от семейството ми не е в състояние да прояви подобна елементарна учтивост — започна тя леко надменно. — А освен това се надявам, че ще ни простите, задето не сме готови да ви приемем, но ако благоволите да си припомните, вие идвате с три дни по-рано и вероятно ще проявите снизходителност и не ще укорите липсата на приготовления от наша страна.

Докато траеше тази реч, тя бе забила поглед в ботушите си. Когато свърши, вдигна глава и припряно добави:

— Моето име е...

— Лейди Джейми. — Произнесе го по-ниският от двамата гиганти.

Джейми рязко се извъртя, за да погледне този, който бе заговорил. Той не изглеждалше толкова страшен като другия. Особено когато ѝ се усмихна. Върху едната му страна се появи привлекателна трапчинка, а зелените му очи заблестяха дяволито.

Джейми моментално застана нащрек. Изглежда мъжът бе напълно щастлив, въпреки че Агнес и Алис продължаваха да плачат като малки деца. Може би, реши девойката, той бе твърде глупав, за да

осъзнае какво разстройство бе причинил. Е, в това нямаше нищо чудно — нали беше шотландец.

— А как е вашето име, милорд? — студено попита тя.

— Даниел — отвърна той. — А той е Алек — лениво кимна към спътника си.

Изглежда усмивката на Даниел бе заразителна. Да, този мъж наистина бе доста очарователен, помисли си Джейми. Тя не можа да устои и също му се усмихна, въпреки че непознатият говореше толкова гърлено и така непоносимо сливаше думите, че тя едва го разбра.

Не ѝ се искаше да говори с другия благородник, но знаеше, че бе длъжна. Продължи да се усмихва, бавно се обърна и погледна към високия воин.

Той очакваше погледа ѝ. Усмивката замръзна върху лицето ѝ. Очите му, горещи като обедно слънце, я смутиха и уплашиха.

Той не се усмихваше.

Внезапно Джейми се почувства засрамена, макар да не разбираше защо. Никога досега не се бе чувствала толкова уязвима. Усети как бузите ѝ се затоплят и знаеше, че се изчервява. В погледа на шотландеца имаше толкова силно чувство за притежание, сякаш вече я имаше.

Внезапно я осени мисълта, че леърд Кинкейд не я гледа така, както един благородник би трябвало да гледа една истинска лейди. Не, погледът му бе похотлив и неприличен.

Да, той се държеше недопустимо безочливо. Изучаваше я бавно, от върха на главата до края на роклята. Задържа се върху устните, гърдите, бедрата. Никога не се бе чувствала по-обидена и унижена.

Мразеше го!

Караше я да се чувства така, сякаш стоеше напълно гола пред него. В гърдите ѝ се надигна гняв. *Няма да му се размине току-така!* Не можеше да контролира изчервяването, ала се опита да изглежда не по-малко дръзка от него. Погледът ѝ бавно обходи цялото му тяло.

Но шотландецът никак не се обиди, дори напротив, стори ѝ се развеселен. Джейми си помисли, че очите му станаха малко по-топли и забеляза, че едната му вежда се повдигна.

Имаше нещо в този поглед, което накара сърцето ѝ да се свие. Дори започваше да си мисли, че ако не изглеждаше толкова застрашителен, мъжът би бил красив. Това, разбира се, бе нелепо. Тя

вече бе решила, че го мрази. Твърде груб за нейния вкус, а освен това се нуждаеше от едно добро подстригване. Да, червеникавокафявата му коса достигаше до отвора на черната туника. По краищата се къдреше и ѝ напомняше за гръцки воин, макар че това със сигурност не омекотяваше ъгловатите черти на лицето му, нито пък квадратната брадичка. Устата му бе твърда както всичко у него.

О, да, той изглеждаше много свиреп, за да ѝ се хареса. *Но защо тогава сърцето ѝ туптеше толкова силно?* Колкото по-дълго се гледаха, толкова повече усещаше как дъхът ѝ секва...

В този миг я прониза една мисъл и я накара да почувства като пълна глупачка. *Една от нейните нещастни сестри трябваше да се омъжи за този воин, дошъл направо от преизподнята.*

Започна да трепери.

Барон Джеймисън внезапно извика на двамата шотландци да се присъединят към него и да опитат от виното му.

Алек не се помръдна. Нито пък Джейми. Не можеше да престане да го гледа.

Той не искаше да откъсне поглед от нея.

— В замъка има ли свещеник?

Гласът му прозвуча рязко и грубо. Не му се искаше да е така, ала това бе реакция от удивително красивата жена, която толкова предизвикателно се взираше в него. Очите ѝ бяха с най-великолепния оттенък на виолетовото, което някога бе виждал. Да, тя наистина беше прекрасна, но Алек бе най-впечатлен от непокорството, което струеше от нея.

Тази жена не можеше да бъде уплашена лесно. Не мислеше, че някога ще се свие от страх пред него. Никоя друга жена досега не бе съумявала толкова дълго да издържи на погледа му.

Усмивката на Алек се разшири. Да, тя наистина бе достоен противник. Знаеше, че се страхува от него, виждаше как тялото ѝ трепери, ала храбро се стараеше да го прикрие.

С грижи и внимание, тя щеше да оцелее в суровата му родина, но той трябва да бъде много предпазлив. Изглеждаше толкова крехка. Трябваше да обуздае непокорния ѝ дух, ала без да го прекършва. Нямаше да бъде лесно, но Алек нямаше нищо против. Ако трябваше да бъде откровен, той с нетърпение очакваше да започне опитомяването ѝ.

И накрая той щеше да победи, а тя да му се покори.

Джейми нямаше ни най-малка представа какви мисли се въртяха в главата му. Най-сетне се чу да казва:

— Да, в замъка има свещеник, милорд. — *Господ да ѝ е на помощ, дори гласът ѝ трепереше!* — Да разбирам ли, че вече сте направили избора си?

— Да.

— Сигурно ви е било доста трудно.

Усмивката озари и очите му.

— Никак.

Не я интересуваше арогантният му тон, нито пък начинът, по който я гледаше в момента.

— Сигурна съм, че ви е било трудно — настоя младото момиче. — В крайна сметка всички мои сестри са красиви и след като сте направили избора си толкова бързо, сигурно не сте имали време да обмисляте. Затова ви предлагам да се завърнете у дома си и поне след месец отново да ни посетите. Какво ще кажете за предложението ми, милорд?

Той бавно поклати глава.

— Значи ще се ожените утре?

— Дотогава ще сме преполовили половината път до дома.

— О!

— Да.

— Възнамерявате да сключите брак сега?

Девојката изглеждаше ужасена.

— Да — кимна Алек.

— Но нали не искате да кажете, че...

— Ще тръгнем веднага след церемонията — каза Алек.

Внезапно леърд Даниел се появи до нея. Държеше две чаши с вино. Подаде едната на Алек, сетне се обърна към трите сестри.

— Ела и се присъедини към нас, Мери — извика той и се засмя. — Ние не хапем.

— Не съм си и мислила подобно нещо — заяви Мери. Изпъчи рамене и побърза да застане до Джейми.

Алек и Даниел отпиха. Кимнаха си един на друг предложиха чашите на Джейми и Мери.

С поклащане на главите двете сестри отказаха.

— Само една глътка, Мери — помоли Даниел и ѝ намигна.

Алек не бе толкова внимателен.

— Изпий това, Джейми. Сега!

Навярно това е някакъв примитивен шотландски ритуал, помисли си Джейми. Като господарка на дома, знаеше, че нейно задължение е да предразположи гостите си. Освен това Алек изглеждаше доста решителен. Тя сви рамене, взе чашата, изгълта я набързо и му я подаде обратно.

Той сграбчи ръката ѝ и не я пусна. Палецът му погали дланта ѝ. Лицето му се намръщи, когато усети мазолите и белезите.

Мери изпразни чашата на Даниел. Когато му я върна, той също взе ръката ѝ и я обърна с дланта нагоре.

Джейми се опита да издърпа своята, ала не успя. Двамата мъже сравняваха бялата и гладка кожа на Мери, със загрубялата и зачервена длан на Джейми. Най-сетне Алек пусна ръката ѝ.

Истинско оскърбление. Тя разбра всяка проклета дума, която двамата си размениха на келтски. Те не подозираха, че тя говори езика им и това за миг я изпълни задоволство.

Джейми скри ръце зад гърба си и зачака следващата им обида.

— Споделянето на питието някакъв вид ритуал ли е? — попита Мери. — Трябва да призная, че ние не знаем много за шотландците.

— Мери, значи ти никога не си чувала за нашите специални предпочитания? — меко и леко завалявайки думите, попита Даниел.

Мери трепна. Вдигна глава и слисано го изгледа.

— Предпочитания ли, милорд?

— Да, много характерни за шотландците.

— Характерни? — Мери хвърли ужасен поглед към Джейми и отново се обърна към Даниел.

— Не, не съм чувала за такива предпочитания.

— А, в такъв случай ще трябва да те осветля по въпроса.

Беше очевидно, че леърд Даниел се забавлява.

— Нямам желание да бъда осветлявана — тръсна глава Мери.

Алек наблюдаваше Джейми. Очите ѝ се разшириха, когато Даниел спомена за предпочитанията.

Алек намираще Джейми за невероятно привлекателна. Достатъчно бе само да я погледне, за да поиска да я докосне, да я притежава. Усмивката му съвсем се стопи, когато най-последно призна

колко много копнееше да се люби с нея. Странно, но това, че бе англичанка нямаше никакво значение. Не, изобщо не го интересуваше.

— Мери, скъпа — заговори Даниел и привлече вниманието на Алек, — сигурен съм, че си чувала за нашия списък от желания. Всички знаят, че шотландците обичат силните коне, тлъстите овце и меките, отдаващи се жени.

Говореше бавно и с наслада, като стара клюкарка, която разправя последния пикантен слух.

— В този ред, разбира се — обади се Алек, имитирайки тона на приятеля си.

— Разбира се — съгласи се Даниел.

Джейми се обърна и свирепо изгледа Алек. Вече бе започнала да подозира, че Бийк е провел кратък разговор с тези двама гиганти и навярно е споменал за страховете на Мери. Обеща си здравата да го смъмри.

Даниел внезапно се протегна и погали бузата на Мери с опакото на ръката си. Девојката бе толкова смаяна от ласката му, че забрави да се отдръпне. Стоеше като омагьосана от нежния му поглед.

— Аз вече имам силен кон — рече младият мъж. — Колкото до овцете, Мери, в планините у дома е пълно с тях. Но трябва със съжаление да призная, че досега ми липсваше мека, отдаваща се жена. А това е важно за мен, макар че е на последно място в списъка от желания.

— Аз не съм мека — изпелтечи Мери.

— О, да, такава си — възрази той. — И си хубава като пролетна утрин — добави с усмивка.

Лицето на Мери пламна.

— Нито съм хубава, нито съм отдаваща се, милорд — заяви тя. Скръсти ръце пред гърдите си и намръщено го изгледа. Искаше да обезкуражи този красив дявол, но бе искрено ужасена от собствената си реакция към него. Ласкателствата му ѝ доставиха удоволствие. *Нима наистина я смяташе за хубава?*

Двете близначки отново се разплакаха. Джейми отвори уста, за да ги смъмри, ала в същия миг си спомни, че една от тях вече е била избрана за невеста. В такъв случай Алис и Агнес имаха право да си поплачат, за да излеят мъката си. Ако ще и да вият като вълци, нямаше да им обръща внимание!

Алек чакаше тя сама да проумее истината. Той видя изпълнения със съжаление поглед, който Джейми хвърли към двете си сестри. Чудеше се колко ли време ще трябва, за да забележи, че те я гледаха точно по същия начин.

Барон Джеймисън сигурно ще го обяви без заобикалки, стига да дойде на себе си, предположи Алек. Той бе избухнал и бе реагирал много остро, когато Кинкейд спокойно обяви, че е избрал Джейми за своя бъдеща съпруга.

Шотландецът се бе държал много твърдо с барона. Бе успял да запази самообладание до момента, в които домакинът бе започнал да изброява целия списък от егоистични причини, поради които Джейми не можеше се омъжи за него. Нито един от аргументите не бе свързан с добруването на момичето. Това още повече затвърди намерението на Алек. Бе вбесен от поведението на англичанина. Списъкът от задължения напълно обясняваше мазолите и белезите по ръцете на Джейми. Джеймисън не искаше да задържи най-малката си дъщеря от любов. Не, той просто искаше да има винаги на разположение една покорна робиня.

И този миг някакъв слуга с разтревожено лице се втурна залата. Хвърли кратък поглед към барона и забърза към Джейми. След като направи почтителен поклон, прошепна:

— Свещеникът е тръгнал насам, господарке! Облечен е в одеждите, с които извършва бракосъчетания!

Джейми кимна.

— Много мило от твоя страна да зарежеш работата си и да отидеш да извикаш отец Чарлз, Джордж. Искаш ли да останеш за церемонията?

Слугата я зяпна с обожание.

— Да, но не съм облечен подходящо.

— Нито пък аз — също шепнешком отвърна Джейми.

— Върви и се преоблечи, Мери — намеси се Даниел. — Предпочитам златисто. Ако имаш рокля в такъв цвят, моля те да я облечеш, за да ми доставиш удоволствие. Ако ли не, и бялото ще свърши работа. Аз ще се оженя за теб, Мери.

Леърд Даниел Фъргюсън подхвана Мери миг преди ли се строполи на пода. Не изглеждаше обиден, че бъдещата му невеста припадна. Младият мъж я притисна до гърдите си и избухна в смях.

— Очевидно тя загуби съзнание от щастие, Алек — подвикна той към приятеля си.

— Да, Даниел, виждам — отвърна Алек.

В гърдите на Джейми бушуваше гняв. Не можеше да се сдържа повече и рязко се обърна към Кинкейд. Сложи ръце на кръста си и предизвикателно го изгледа.

— Е? За коя от двете близначките смятате да се ожените?

— За никоя.

— За никоя?!

— Върви се преоблечи, Джейми. Предпочитам бяло. Става късно и трябва да тръгваме.

Той съзнателно говореше бавно, за да й даде време да реагира. Бе убеден, че проявява изключителна деликатност.

Джейми си помисли, че навярно е полудял. Стоеше и го гледаше с ужас. Когато най-сетне успя да проговори, тя изкрещя:

— По-скоро всичко наоколо ще замръзне, милорд, отколкото аз да се омъжа за вас!

— Току-що описа зимата в Шотландия, момиче. Ти ще се омъжиш за мен!

— Никога!

Точно след час лейди Джейми се венча за Алек Кинкейд.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Носеше черна рокля на церемонията. Изборът ѝ бе открито предизвикателство, предназначено да вбеси шотландеца. Ала Джейми разбра, че планът ѝ се провали в мига, в който влезе в голямата зала. Алек я погледна и избухна в толкова гръмогласен смях, че едва не събори покрива.

Джейми нямаше ни най-малка представа колко много му харесва непокорната ѝ природа. Ако тя знаеше колко много той мразеше сълзите, сигурно щеше да плаче. А тя се движеше като кралица. Кинкейд много добре разбираше колко усилия ѝ струва всичко това.

Беше облечена като за погребение, но изглеждаше великолепно. Очите ѝ го очароваха. Младият мъж се запита дали някога ще свикне с красотата ѝ. Не можеше да си позволи нещо да попречи на най-важните му задължение, пък било то и красива съпруга.

Момичето се оказа пълна загадка. Той знаеше, че е родена и отгледана като истинска англичанка и въпреки това не бе страхлива. Алек се питаше как се е случило подобно чудо. После реши, че невинността и увереността ѝ се дължат на факта, че тя никога не е живяла сред алчността и безчестието на английския кралски двор. *Слава богу, лейди Джейми никога не е била изложена на гибелното влияние на покварата, ширеща се сред надменните английски благородници!*

Кинкейд реши, че трябва да бъде благодарен на барон Джеймисън, задето не бе изпълнил задълженията си спрямо дъщерите си. Разбира се, нямаше никакво намерение да дава словесен израз на благодарността си, а и се съмняваше, че бащата на Джейми изобщо може да чуе нещо, защото ревеше с все сила. Алек никога не бе виждал възрастен мъж да се унижава по такъв противен начин. Стомахът му се преобръщаше само като го гледаше.

— Всички ние бяхме много привързани към баща ни — прошепна Джейми, когато баронът не можа да отговори на въпроса на свещеника кой предава невестите, лицето му остана скрито зад вече

напълно измокрената носна кърпа от фина ленена бродерия. — Ние ще му липсваме изключително много, милорд. Всичко това е много тежко за него.

Тя не поглеждаше към Алек, докато шепнешком се извиняваше за срамното поведение на баща си, ала молбата се прокрадваше в ниския ѝ дрезгав глас. Джейми молеше за неговото разбиране и Алек бе дълбоко трогнат и впечатлен от искрената загриженост за баща ѝ. Затова реши да премълчи неодобрението си.

Тя току-що бе разкрила още една черта от характера си — лоялността към семейството.

Младото момиче бе твърде изплашено, за да погледне бъдещия си съпруг. Двете със сестра си стояха изправени една до друга и здраво се държаха за ръце. Даниел бе застанал от дясната страна на Мери, а Алек — от лявата на Джейми. Ръката на Алек докосваше рамото на Джейми, а бедрото му се допираше до нейното. Съзнателно и неотстъпчиво.

Тя не можеше да се отдръпне. Мери се притискаше от едната ѝ страна, а ръката на Алек ѝ пречеше да отстъпи крачка назад. *Господи, колко много мразеше да се чувства изплашена!* Каза си, че това е така, защото той е твърде голям. Извисяваше се над нея подобно на огромен буреносен облак. От него се разнасяше аромат на полска трева и мъжественост, примесен с миризмата на кожа. Ако обстоятелствата бяха други, може би дори щеше да ѝ хареса. Но сега, разбира се, тя мразеше неговия ръст, неговия мирис, цялото му присъствие.

Свещеникът привърши с тържествените клетви на брака и се обърна към Мери. Тя изглежда не бе чула нищо от думите му. Даниел не можа да сдържи смеха си, когато свещеникът я попита дали го взима за свой съпруг. Момичето погледна учудено и се замисли над въпроса, сякаш отецът я караше да му обясни значението на нормандското нашествие. Най-сетне отвори уста и избъбри:

— Ако трябва да кажа истината, не, отче.

Джейми едва се сдържаше да не изпадне в истерия. Защо се омъжваше за този шотландец. А и той с нищо не ѝ помагаше да понесе по-леко невъзможното положение. Тъкмо обратното — близостта му я караше да усеща с всяка фибра на тялото си топлината, която се излъчваше от него.

Докато отец Чарлз се опитваше да убеди Мери да даде общоприетия отговор, Джейми полагаше неимоверни усилия да се отдръпне от Алек. Някъде в най-скритото ъгълче на съзнанието ѝ се прокрадна плаха надежда, че ако бутне ръката му и отстъпи крачка назад, ще може да се изтръгне и да литне на воля навън.

Той навярно бе отгатнал намерението ѝ, защото ръката му обгърна раменете ѝ. Преди да успее да възрази, тя се намери здраво притисната до него.

Не можеше да се отмести. Опита се — всъщност няколко пъти — преди шепнешком да го помоли да си махне ръката.

Той въобще не ѝ обърна внимание.

В отчаянието си Джейми се обърна към сестра си и рече:

— Не смятам, че нашите желания имат някакво значение, Мери. Ако не се съгласиш да се омъжиш за Даниел, ще се опълчиш срещу собствения си крал.

— Но ако кажа, че взимам този мъж за свой съпруг, аз ще се опълча срещу волята на Бога! — възрази Мери. — Това ще бъде лъжа — добави тя и изхлипа.

— За бога, Мери, отговори на свещеника — остро рече Джейми.

Мери усети враждебната нотка в тона на сестра си.

Тя ѝ хвърли гневен поглед и се обърна към отец Чарлз.

— О, добре. Взимам го. — Обърна се отново към Джейми и промърмори: — Ето, сестричке, сега щастлива ли си? Ти ме принуди да излъжа пред един божи служител.

— Аз ли съм те принудила? — Вълнението в гласа ѝ не се дължеше единствено на ядното подхвърляне на сестра ѝ. Ръката на Алек се бе впила отзад около врата ѝ и пръстите му галеха чувствителната ѝ кожа.

Отец Чарлз кимна одобрително към Мери. Сега бе ред на Джейми и Алек.

— Вашето пълно име, милорд?

— Алек Кинкейд.

Отецът кимна. Бързаше да приключи с четенето на брачната клетва, тъй като погледът на неговата сладка Джейми ставаше все по-убийствен. В бързината си свещеникът употреби израза „по свое желание“, когато попита дали ще вземе Алек за съпруг.

— По свое желание ли? — повтори девойката и пое дълбоко въздух. Канеше се да заяви истината пред отеча, но в същия миг усети как пръстите на Алек се свиват около врата ѝ.

Очевидно искаше да я изплаши. Джейми се опита да отмести ръката му, но не успя. Той стисна пръстите ѝ и не помръдна.

Шотландецът въобще не се стараеше да смекчи действията си. Джейми незабавно разбра мълчаливото му послание. Този нахален и груб мъж смяташе да я удуши, ако продължава да го предизвиква. А тъй като бе шотландец, тя бе сигурна, че ще изпълни закана си.

Вратът започна да я боли.

— Взимам го — прошепна тя.

Свещеникът въздъхна с облекчение и побърза да приключи с церемонията. След като им даде благословията си, Мери се опита да побегне от залата, ала Даниел с два скока я настигна. Той я вдигна на ръце и пламенно я целуна пред отец Чарлз и цялото семейство. Когато най-сетне прекрати нежната си атака, Мери се отпусна безволево в ръцете му. Джейми си помисли, че сестра ѝ прилича на повехнало цвете.

Близначките отново заплакаха, баронът заподсмърча шумно, а Джейми изпита желание подът да се продъни и да я погълне.

Алек Кинкейд не бързаше да подпечати брачните клетви с целувка. Той бавно се извърна и застана пред съпругата си. Ръцете му бяха на бедрата, мускулестите му крака бяха леко разкочени, а погледът му бе насочен към сведената глава на Джейми.

Не каза нито дума. Ала цялото му непреклонно поведение и строго лице говореха, че ако е необходимо, е готов да остане така през цялата нощ, но ще я принуди да го погледне. Джейми се стараеше да се успокои, че поне вече не се опитва да я удуши.

Тя усещаше силните удари на сърцето си. Бе сигурна, че Алек Кинкейд е способен на всичко, за да получи това, което иска. Събра цялата си смелост, бавно повдигна глава и очите ѝ срещнаха неговите.

Той наистина изглеждаше застрашително. *Очите му бяха толкова тъмнокафяви!* Джейми не видя никаква топлина в тях. Остана дълго втрещена в него, но накрая не издържа и се извърна.

Алек внезапно се протегна и я сграбчи в прегръдките си. Ръката му хвана брадичката ѝ, а устните му приближиха нейните. Целувката му бе твърда, неумолима и... невероятно топла.

Джейми изпита усещането, че я парва слънчев лъч. Целувката свърши, преди да ѝ мине през ум да се възпротиви и да се отдръпне. За миг остана бездиханна и замаяна. Втренчи се в съпруга си и се запита дали и на него целувката му бе въздействала по същия начин както на нея.

Алек бе развеселен от смущението в очите на младата си невеста. *Явно не е била целувана много!* Страните ѝ пламтяха от притеснение, а ръцете ѝ бяха склучени една в друга.

Да, тя му харесваше и той осъзна, че кратката целувка го бе разтърсила много по-силно, отколкото очакваше. Не можеше да откъсне поглед от нея. По дяволите, искаше му се отново да я целуне!

Внезапният вик на Мери разруши магията.

— Сега?! — Тя изстреля думата, сякаш бе нещо противно. — Джейми, те възнамеряват да тръгнем сега!

— Сигурно сестра ми не е разбрала — обърна се Джейми към Алек. — Няма да тръгнем веднага, нали?

— Ще тръгнем — отвърна Алек. — Даниел и аз имаме много отговорности у дома. Заминаваме след час.

Не спомена нито Мери, нито нея. Тази мисъл внезапно завладя цялото ѝ внимание. Тя едва не се засмя като ги помисли за щастливата вероятност, но реши да се увери, преди да се отдаде на радостта си.

— Ще ни удостоите ли с честта...

Глупачка! Та тя си мислеше, че той смята да я остави тук!

— ... да споделите скромния ни обяд, преди двамата с Даниел да потеглите?

Той знаеше какво си мисли тя. Издаде се като наблегна на думите „двамата с Даниел“. Алек едва се сдържа да не се разсмее. В момента младата му съпруга изглеждаше толкова сериозна и изпълнена с надежда.

Кинкейд поклати глава.

Джейми усети как вратите на затвора се отварят и тя отново е на свобода. Отчаяно се опита да прикрие радостта си, тъй като несъмнено щеше да бъде много грубо да покаже удоволствието си от факта, че той заминава без нея.

Значи браковете щяха да бъдат само формални! О, защо не се бе досетила по-рано? Алек и Даниел просто се подчиняваха на заповедта на краля си — да си вземат английски невести. Сега щяха да

се върнат у дома към задълженията си, каквито и да бяха те, а английските им невести щяха да си останат в Англия, където им бе мястото.

Това не бе нещо необичайно. Много бракове се уреждаха именно по този начин. Джейми се почувства като истинска глупачка, че не се бе сетила по-рано. Щеше си спести много безпокойства и терзания.

Вълната на облекчение бе толкова силна, че колене ѝ омекнаха. Тъй като бе свикнала да прави сделки със Създателя си, мислено обеща на Бог, че дванадесет поредни дни ще ходи в църквата и ще присъства на всички литургии.

— Смятате ли някой ден да се върнете в Англия? — попита тя, стараейки се гласът ѝ да прозвучи небрежно.

— И насила няма да ме върнат тук!

— Не е нужно да изглеждате толкова радостен от тази възможност — ядосано изрече Джейми, преди да се усети. Мъжът бе тъп и безцеремонен. След като дори не опитваше да бъде поне малко учтив, и тя нямаше да се старае да се държи възпитано и любезно. Отметна косата си, обърна гръб на Алек и се отдалечи от него. — Времето напредва, Алек Кинкейд — извика тя, — не зле да потегляте. Чака ви доста път.

Едва не добави, че за нея е било удоволствие да се запознае с него, ала лъжата щеше да ѝ струва още дванадесет дни покаяние и затова реши да премълчи.

Джейми тъкмо бе стигнала до масата, когато силната ръка на съпруга ѝ я закова на място.

— Събери си нещата и се сбогувай със семейството си, Джейми, докато двамата с Даниел се погрижим за конете. Побързай!

— Ти също, Мери — весело подхвърли Даниел и Джейми изпита желание да го удуши.

— Защо трябва да бързаме? — обади се Мери.

— Двамата с Алек се заклехме, че няма да прекараме още една нощ на английска земя. Трябва да изминем доста път, преди да се е мръкнало.

Джейми се извъртя и видя как двамата шотландци излизат през вратата. Ръцете ѝ се вкопчиха в ръба на масата.

— Кинкейд? Предполага се, че трябва да ме оставиш тук! — извика тя. — Та нали това е само брак по сметка?

Той се спря и се извърна с лице към нея.

— Да, съпруго моя, това е брак по сметка. Моя сметка. Разбра ли ме?

Тя не обърна внимание на сърдитата нотка в гласа му, нито на твърдото изражение на лицето му.

— Не, Кинкейд, не разбрах!

Опита се да звучи дръзко, но не успя, тъй като гласът ѝ потрепери.

Избликът ѝ на гняв не го бе заблудил. Той знаеше, че тя е изплашена — каза ѝ го усмивката му.

— Обещавам ти, че след време ще разбереш. Имаш думата ми.

Тя не искаше думата му, ала знаеше, че това едва ли има някакво значение за него. Той наистина бе един груб и жесток воин, дошъл от преизподнята. Докато Алек Кинкейд прекрачваше прага, очите на Джейми се напълниха със сълзи. Искаше ѝ се да се тръшне върху най-близкия стол и да си поплаче на воля.

Беше твърде разстроена, за да мисли за багажа си. Близначките заявиха, че ще се заемат с тази работа, за да има време Джейми да се сбогува с баща си.

Когато Агнес и Алис се върнаха в залата, Мери вече бе на края на силите си. Тя промълви набързо сбогом и изтича навън.

— Ще опаковам внимателно останалите ти вещи, Джейми, и ще ти ги изпратя след седмица — обеща Агнес.

— Аз ще приготвя всичките ти гоблени — добави Алис, — обещавам ти, че няма да забравя нищо. Ще се постарая да получиш всичко, което ти е скъпо, за да може там да се почувстваш като у дома си.

— Алис, аз вече казах на Джейми, че ще се заема с тази работа — промърмори Агнес. — Ама наистина, сестро, винаги се опитваш да ме засенчиш. О, Джейми! Сложих в чантата ти шала на майка ти и бурканчетата с лечебните мехлеми.

— Благодаря ви, сестрички — каза Джейми и побърза да ги прегърне.

— Джейми, ти наистина си много смела — прошепна Агнес. — Изглеждаш толкова спокойна, толкова уверена. Ако бях на твое място, вече щях да съм загубила разсъдъка си. Та ти се омъжи за този, който...

— Не е необходимо да ѝ го напомняш — измърмори Алис. — Тя и без това едва ли ще забрави, че той е убил първата си съпруга.

— Не можеш да си напълно сигурна — възрази близначката ѝ.

На Джейми ѝ се искаше да престанат с опитите да я успокоят. Техните приказки за Алек Кинкейд я разстройваха още повече.

Барон Джеймисън дръпна Джейми за полата, за да привлече вниманието ѝ.

— След седмица ще бъде мъртъв! Кой ще се грижи за храната ми? Кой ще слуша историите ми?

— Стига, татко! Алис и Агнес ще се грижат добре за теб. Всичко ще бъде наред — успокой го Джейми. Наведе се, целуна го по челото и добави: — Моля те, не се разстройвай толкова много. Двете с Мери сигурно скоро ще дойдем да ви видим...

Нямаше сили да продължи лъжата си. Нейният свят се бе сгромолясал — всичко, което ѝ бе близко и познато сега ѝ се изплъзваше.

Агнес бе тази, която изказа на глас най-голямото опасение на Джейми.

— Ние никога вече няма да те видим отново, нали, Джейми? Той няма да ти позволи да си дойдеш у дома.

— Обещавам ви, че ще намеря начин да дойда и да ви видя — закле се Джейми. Гласът ѝ потрепери и сълзи запариха в очите ѝ. *Мили боже, това сбозуване бе толкова болезнено!*

Барон Джеймисън продължаваше да хленчи, че тези шотландци са откраднали неговите скъпоценни бебета и как, за бога, сега щеше да живее без тях. Джейми се опита да го успокои, ала скоро се убеди, че е безсмислено. Баща ѝ не искаше да се вземе в ръце. Колкото повече се стараеше Джейми, толкова по-силно плачеше той.

В залата влезе Бийк, за да я извика. Разрази се малка битка, когато се опита да отдели бащата от дъщерята. Барон Джеймисън не искаше да пусне ръката на най-малкото си дете. Най-сетне Джейми нежно се отскубна от прегръдките му.

— Да вървим, Джейми. По-добре да не ядосваш съпруга си. Той те очаква търпеливо на двора. Леърд Даниел и лейди Мери вече поеха към Шотландия, момичето ми. Ела с мен. Новият живот те очаква.

Мекият глас на Бийк поуспокои Джейми. Той я хвани за ръката и я поведе. Когато Джейми се обърна, за да каже последно сбогом на

близките си, Бийк побърза да я избута навън.

— Не се обръщай назад, Джейми! И престани да трепериш! Мисли за щастливото си бъдеще!

— Именно мисълта за бъдещето ме кара да треперя — призна си девойката. — Бийк, не знам нищо за този мой съпруг. Тревожат ме всички тези ужасни слухове, които се носят за него. Не искам да съм омъжена за него.

— Станалото станало — отсече Бийк. — Пред теб има две възможности, момичето ми. Можеш да встъпиш в този брак със затворени очи и да бъдеш нещастна през остатъка от живота си или да ги отвориш широко, да приемеш съпруга си и да се опиташ да устроиш бъдещето си.

— Не искам да го мразя.

Бийк се усмихна. Гласът на Джейми прозвуча толкова отчаяно.

— Тогава не го мрази — посъветва я той. — Ти изобщо не умееш да мразиш. Сърцето ти е твърде нежно, момичето ми. А и — рече и продължи да я бута напред — всичко не е чак толкова необичайно.

— Кое не е необичайно?

— Много девойки се омъжват, без да знаят нищо за бъдещите си съпрузи.

— Да, но се омъжват за англичани, Бийк.

— Замълчи — заповяда старецът, усетил страха в гласа ѝ. — Той е добър човек, този Кинкейд. Аз го прецених, Джейми. Ще се отнася добре към теб.

— Откъде знаеш? — попита тя. Опита се да спре и да се извърне с лице към Бийк, ала той продължи да тегли напред. — Не си забравил, че се носи слух, че е убил първата си съпруга, нали?

— А ти вярваш ли?

— Не — изстреля тя.

— Защо?

Джейми сви рамене.

— Не мога да го обясня — прошепна младото момиче. — Просто си мисля, че той не би... — Въздъхна и добави. — Сигурно ще помислиш, че съм се побъркала, Бийк, но очите му... е, той не е зъл човек.

— Знам, че този слух е лъжа — увери я Бийк. — Той не я е убил. Аз го попитах направо, Джейми.

— О, не! — Категоричното му заявление я разсмя. — Бийк, той сигурно е бил вбесен.

— Глупости — прошепна възрастният мъж. — Тревожи ме твоето бъдеще, а не неговият гняв. Разбира се, след като разбрах, че е избрал теб за своя жена, аз го разпитах за всичко.

— Но кога успя? — попита девойката и се намръщи.

— Не е важно — припряно отвърна Бийк. — Аз разбрах, че Кинкейд е добър човек, когато видях коня му. — Нежно побутна Джейми напред. — Този мъж ще се грижи за теб.

— О, за бога — промърмори тя. — Явно твърде дълго си бил главен коняр, стари приятелю. Има разлика между съпруга и кон. Виждам, че вярваш на всички тези глупости, които ми наговори. Изглеждаш много доволен от себе си.

— Така е — похвали се Бийк. — Направих всичко, за да разчистя пътя ти.

Той знаеше, че думите му ще я смаят. Очите ѝ се разшириха. Внезапно Джейми спря.

Алек се бе изправил до коня си в средата на двора. Лицето му бе непроницаемо. Обаче Джейми можеше да се обзаложи, че никак не я очакваше търпеливо, както ѝ бе казал Бийк.

Алек бе сигурен, че тя ще причини голяма суматоха, когато пристигнат в Шотландия. Погледът му дълго не се отдели от нея и той се запита дали някога ще свикне с тази странна англичанка.

Има синьо и синьо, бе казал Бийк, припомни си Алек. Сега разбираше какво е имал предвид старецът.

Не можеше да ѝ позволи да го пленява по този начин. Устните ѝ бяха дяволски привлекателни и не му даваха мира. Копнееше отново да усети вкуса им. Да, независимо дали го осъзнаваше, или не, това момиче щеше да причини доста неприятности. Макар Алек да бе сигурен, че неговите хора никога няма да се осмелят да докоснат жена, която му принадлежи, това нямаше да им попречи да си мечтаят да го сторят.

Тази жена бе прекалено красива, за да не пострада от злобата на хората.

Все още се страхуваше от него. Алек си каза, че това е добро начало. Една жена трябва винаги да се чувства малко несигурна по отношение на съпруга си. Но едновременно с това, страхът ѝ го

ядосваше. Щеше да ѝ заповяда веднага да възседне коня си, ако не бе видял уплахата в очите ѝ — като на кошута, подушила приближаващата опасност.

Крайно време беше да се съвземе, каза си Алек. С рязко движение възседна коня си. Огромният черен жребец нервно подскочи към хълбока на Уайлдфайър. Кобилата на Джейми вече бе настръхнала, тъй като я принуждаваха да стои край жребец, чиято миризма ѝ бе непозната. Тя мигновено се опита да се изправи на задните си крака, но Алек се протегна, сграбчи юздите от невнимателния коняр и заповяда на кобилата да се успокои. Уайлдфайър незабавно се подчини.

Бийк чу дълбоката въздишка на Джейми, видя начина, по който се взираше в шотландеца, и реши, че девойката всеки миг може да припадне. Сложи отново ръка на рамото ѝ.

— Съвземи се, момиче! Като че ли всеки момент ще припаднеш. Не съм те учил на това, нали?

Думите му имаха мигновен ефект. Джейми се съвзе и изправи рамене.

— Няма да припадна — промърмори тя. — Обиждаш ме, като предполагаш, че съм толкова слаба.

Бийк прикри усмивката си. Повече нямаше да има нужда да я побутва напред. Очите ѝ отново блестяха.

С грацията на кралица Джейми повдигна края на роклята си и закрачи към кобилата. Бийк ѝ помогна да възседне Уайлдфайър и се протегна, за да я потупа по ръката.

— А сега обещавай на своя приятел, че ще се спогаждаш със съпруга си. Това е свята заповед, ако си спомняш — добави старецът и ѝ намигна.

— Това не е заповед — отвърна Джейми.

— Обаче в Шотландия е заповед.

Думите бяха изречени от Алек. Звучеше много убедено. Джейми му хвърли раздражен поглед и се обърна към Бийк. Главният коняр се усмихваше на съпруга ѝ.

— Нали няма да забравите обещанието си, леърд Кинкейд?

Алек кимна. Хвърли юздите на Уайлдфайър към Джейми, пришпори коня си и препусна напред, оставяйки я да се взира невярващо след него.

Той нямаше намерение да я чака. Джейми задържа Уайлдфайър, за да види колко надалеч ще стигне Алек, преди да се обърне и да спре, за да я изчака. Когато конят и ездачът му префучаха по подвижния мост и изчезнаха сред облак прах, тя осъзна, че той няма намерение изобщо да го прави.

— Какво искаше да кажеш, когато го помоли да не забравя обещанието си? — разсеяно попита Джейми, взирайки се в далечината.

— Нищо особено — смотолеви Бийк.

Джейми се обърна и го погледна.

— Стига, Бийк! Каж ми! — заповяда тя.

— Просто си поговорих с него за твоята... невинност.

— Не разбирам.

— Е, та нали те очаква първа брачна нощ, момичето ми. След като аз бях този, който ти разказа какво се случва между един мъж и една жена, си помислих, че съм длъжен да предупредя съпруга ти...

— О, господи, нима си говорил с него за това?

— Да. Той ми обеща да бъде внимателен с теб, Джейми.

Джейми знаеше, че страните ѝ са пламнали от неудобство.

— Никога няма да му позволя да ме докосне, Бийк, така че обещанието, което си получил, е било напразно.

— Стига, Джейми! Не бъди толкова упорита! Аз просто се безпокоях за теб. Всъщност не съм ти разказал с подробности за всичко, което се случва между един мъж и една жена. Обясних на Кинкейд, че ти не разбираш много от...

— Не искам да слушам повече. Той никога няма да ме докосне и точка по въпроса!

Бийк дълбоко въздъхна.

— В такъв случай сигурно ще останеш доста изненадана, момичето ми. Начинът, по който те гледа, ме кара да мисля, че той ще те люби при първата възможност. Твърдоглавието ти ще трябва да свикне с тази мисъл. Прави, каквото той ти казва, Джейми, и всичко ще бъде добре.

— Да правя това, което той ми казва?!

— Не ми повишавай тон, момиче! По-добре да тръгваш!

Девојката поклати глава.

— След малко, Бийк. Първо искам да ми обещаеш, че ще дойдеш да ме повикаш, ако тук възникнат някакви неприятности.

— Неприятности ли? Какви неприятности?

Не можа да го погледне в очите, докато припряно обясняваше:

— Изглежда, че татко е взел някакви златни монети от Андрю. Било е заем, Бийк, а не зестра, но аз се безпокоя. Знам, че той няма да може да върне тези пари.

От гърдите на стареца се изтръгна толкова силен вик, че кобилата се изправи на задните си крака и едва не метна Джейми на земята.

— Той е взел злато за теб, Джейми! Продал те е на барон Андрю!

— Не, не, ти не ме разбра. Било е само заем, Бийк. Нямам време да спорим. Дай ми думата си, че ще дойдеш в Шотландия, ако татко се нуждае от помощ!

— Добре, детето ми — тежко въздъхна възрастният мъж. — Обещавам. Има ли нещо друго, което те безпокои?

— Моля се да няма.

— Тогава върви. Твоят съпруг...

— Още нещо и тръгвам.

— Ти нарочно се бавиш, нали, момиче? Искаш да го ядосаш. Сигурно вече е разбрал каква си всъщност — поклати глава Бийк и се засмя. — Всичките лъжи, които му наговорих, ще отидат на вятъра.

— Какви лъжи?

— Казах му, че ти си една сладка, нежна девица.

— Ами аз съм точно такава — троснато рече Джейми.

Бийк изсумтя.

— Когато избухнеш си сладка като пелин.

— Какво друго му каза? — подозрително го изгледа девойката.

— По-добре да знам всичко, Бийк, за да мога да се защитавам.

— Казах му, че си плаха и стеснителна.

— Не си му казал това!

— Че си слаба и изнежена и си свикнала да те глежат.

— Не!

— И че обичаш да прекарваш дните си в шиене и ходене на църква.

Джейми избухна в смях.

— Защо си му наговорил тези небивалици?

— Защото исках да ти осигуря малко предимство — обмени Бийк. В бързината да ѝ обясни, думите му заваляха като порой. — Не му казах, че говориш келтски.

— Нито пък аз.

Двамата си размениха усмивки.

— Ти не съжаляваш, че си ме научил на толкова много неща, нали, Бийк?

— Разбира се, че не. Но ако съпругът ти мисли, че си слаба и безпомощна, предполагам, че ще бъде много повече загрижен за твоята безопасност, детето ми. Смятам, че ще бъде по-търпелив и внимателен към теб.

— Не ме е грижа какво мисли той за мен — тръсна глава Джейми. — Но гордостта ми е наранена, задето си ме изкарал толкова посредствена.

— Повечето жени са такива — възрази ѝ Бийк.

— Да не би повечето жени да ловуват, за да осигурят храна за семейството си? Могат ли повечето жени да яздят не по-зле от всеки воин? Да не би повечето...

— Не е нужно да се нахвърляш срещу мен — прекъсна я Бийк. — Просто за известно време не разкривай уменията си, Джейми. И не го дразни. Както винаги съм казвал, по-добре да не хващаш дивото куче за опашката, освен ако не си готова да понесеш последствията.

— Никога не си го казвал.

— Да, но винаги съм го имал предвид — отвърна Бийк и хвърли тревожен поглед към подвижния мост. — Трябва да тръгваш, Джейми.

— От дълго време искам да ти го кажа, Бийк.

— Е?

— Обичам те. Никога досега не съм ти го казвала, но те обичам с цялото си сърце. Моят прекрасен баща.

Очите на стария човек се замъглиха, а когато заговори, гласът му бе напрегнат:

— Аз също те обичам, Джейми. Моята прекрасна дъщеря! Винаги съм те смятал за такава.

— Обещай ми, че никога няма да ме забравиш.

Гласът ѝ потрепери и Бийк стисна ръката ѝ.

— Никога няма да те забравя.

Джейми кимна. Сълзите се стичаха по страните ѝ. Тя ги избърса, изправи рамене и смушка Уайлдфайър.

Бийк остана сам в средата на двора, загледан в отдалечаващата се млада господарка. Молеше се тя да не се обърне. Не искаше да го вижда такъв. Той плачеше като човек, който е загубил единственото си дете. Дълбоко в сърцето си знаеше страшната истина — никога повече нямаше да види малкото си момиче.

ПЕТА ГЛАВА

Алек Кинкейд бе в чудесно настроение. Устните му бяха извити в усмивка. Искаше му се да се разсмее с глас, тъй като за него бе съвсем очевидно, че наивната му невеста се бе опитала да го накара да избухне. Поведението ѝ го забавляваше и затова я остави да си вярва, че е успяла. Джейми не знаеше колко търпелив мъж е той особено когато се отнася за нещо толкова незначително като една жена. Забавляваше го самата мисъл, че именно жена се бе осмелила да го предизвиква.

Когато чу тропота на коня ѝ. Алек смушка жребеца си и двамата се понесоха в лек галоп. Джейми препускаше точно зад него и храбро се опитваше да не обръща внимание на прахоляка, който се стелеше право в лицето ѝ. Беше решена да продължи с тази мъчителна езда, без от устата ѝ да се изплъзне дори една дума в знак на протест. Очакваше съпругът ѝ да се обърне назад, за да види колко добре се справя тя. Щеше да придаде възможно най-спокойния и нехаен израз на лицето си, напук на всичко.

Алек Кинкейд обаче изобщо не си направи труда да се обръща.

Макар че Джейми бе добра ездачка, не бе свикнала да язди със седло. Особено ново и твърдо.

Задните части и бедрата ѝ се протриха, а неравният каменист път влошаваше още повече нещата. Когато се убеди, че Алек не се интересува дали тя е зад него, или не и изобщо не поглежда назад, си позволи да се намръщи. Сетне се опита да сключи сделка с Всевишния, като му обеща, че ще поръча да се отслужат двадесет литургии, ако този демон, който имаше за съпруг, намали темпото.

Но изглежда, че точно днес Бог не бе в настроение за сделки. Когато настигнаха Даниел и Мери, Алек веднага застана начело, без ни най-малко да намали своя ход. Джейми продължи да язди зад него. Мери, която изглеждаше уморена и износена като стар ботуш, яздеше зад нея, а най-отзад бе Даниел.

Джейми знаеше, че яздат толкова изтощително заради безопасността. Бе чувала разни истории за банди от странстващи разбойници, които нападат нищо неподозиращите пътници. Предполагаше, че Алек трябва да язди отпред в случай на нападение, а Даниел отзад, за да пази гърбовете им. Ако ги нападнат бандити, щеше да им се наложи първо да се справят с Алек и Даниел, докато достигнат до съпругите им.

О, разбираше причините за убийствената езда, но се тревожеше за Мери.

Бяха яздили вече повече от два часа, когато сестра ѝ рухна окончателно. Джейми се гордееше с Мери, която изкара толкова време, без да се оплаче. Тя не бе привикнала на никакви неудобства и лишения.

— Джейми? Искам да спра за няколко минути — извика ѝ Мери.

— Не, момичето ми.

Забраната дойде от устата на Даниел. Джейми не можеше да повярва, че е толкова безчувствен. Обърна се и видя как съпругът на Мери подсилва думите си с неуморимо поклащане на главата.

Страданието, изписано върху лицето на Мери, разстрои Джейми. Обърна се, за да помоли Алек за кратък отдых, когато чу пронизителен вик.

Отново погледна назад и видя, че конят на Мери е без ездачка.

Всички спряха, дори и Алек Кинкейд.

Даниел настигна невестата си тъкмо когато Алек и Джейми слизаха от конете. Мери се бе проснала сред един гъст храсталак. Даниел нежно я изправи на крака.

— Нарани ли се, момичето ми? — загрижено попита той.

Мери отметна косата от челото си.

— Съвсем малко, милорд.

Няколко листа се бяха заплели в косите ѝ и Даниел внимателно ги измъкна. Джейми видя нежността, с която той се отнасяше към сестра ѝ и реши, че в крайна сметка не е толкова лош и не е лишен от известни достойнства.

— Какво, по дяволите, стана? — избоботи Алек зад гърба на Джейми.

Звукът на гласа му я стресна и тя подскочи. Обърна се и се взря в лицето му.

— Мери падна от коня си.

— Какво... какво е станало с Мери?

— Падна от коня си.

Алек невярващо поклати глава.

— Тя е англичанка, Алек! Или си забравил? — подвижна Даниел.

— Какво общо има това? — гневно попита Джейми. Погледът ѝ се местеше от единия към другия и тя внезапно осъзна, че и двамата едва се сдържат да не се разсмеят.

— Тя можеше да си счупи врата — промърмори младото момиче.

— Но не го направи — отбеляза Алек.

— Да, но можеше — настоя Джейми, разгневена от студеното му държание.

— Вече е добре — намеси се Даниел и всички го погледнаха. — Нали, Мери?

— Добре съм — изчерви се Мери, смутена от всеобщото внимание.

— Не е добре — заяви Джейми и отново се обърна към Алек. Без да забележи, той се бе приближил неприлично близо до нея, така че тя една не го събори. Джейми бързо отстъпи назад.

— Мери падна, защото... — Гласът ѝ заглъхна. Едва сега забеляза златистите точки, които блестяха в тъмнокафявите му очи. Сториха ѝ се много красиви. Сведе поглед, за да събере мислите си.

— Защото...? — попита Алек.

— Мери е твърде изтощена, за да продължи да язди, милорд. Тя трябва да си почине. Не в свикнала да язди на такива дълги разстояния.

— Ами ти, англичанко, ти свикнала ли си да яздиш на такива дълги разстояния?

Джейми сви рамене.

— Това няма значение. Мери е по-важната. Не може да не си забелязал колко е уморена. Едва ли няколко минути ще имат такова голямо значение за теб.

Вдигна глава, видя изражението на лицето му и се запита какво толкова бе казала, че да го накара да се намръщи.

— Мери е нежна дама — продължи Джейми, без да отделя поглед от мускулестите му гърди.

— А ти не си, така ли?

— Разбира се, че съм — измънка Джейми. *Как само изопачаваше думите ѝ!* — Никак не е любезно от твоя страна да предполагаш обратното.

Погледна лицето му и този път видя усмивка. Внезапно осъзна, че Алек не се опитва да я унижи или обиди. Той наистина ѝ се усмихваше, с неочаквано ведра и нежна усмивка, която накара стомахът ѝ да се свие на топка. Испита невероятно задоволство. Не знаеше как да реагира.

— Винаги ли си толкова сериозна, съпруго моя? — Въпросът ѝ прозвуча като милувка и тя се почувства така, сякаш бе погалил с ръка сърцето ѝ.

Господи, тя реагираше по много странен начин на този варварин! Джейми реши, че сигурно е много уморена. Навярно това бе причината, поради която Алек Кинкейд бе започнал да ѝ се струва привлекателен. В момента бе почти красив, по един груб и примитивен начин, разбира се. Кичур коса бе паднал върху челото му, придавайки му пакостлив вид. Това бе нещастно стечение на обстоятелствата, но Джейми винаги бе имала слабост към сладкодумните безгрижни немирници.

Без да се усети, тя протегна ръка и отметна кичура му — искаше той да си остане застрашително изглеждащият шотландски боец. Тогава сърцето ѝ ще престане да бие толкова силно и тя ще може най-сетне да си поеме дъх!

Алек не се помръдна, когато тя го докосна, но усещането на ръката ѝ върху челото му бе прекрасно. Нежният ѝ жест го изненада. Искаше му се отново да го докосне.

— Защо го направи? — кротко попита той.

— Косата ти е твърде дълга — отвърна Джейми. Не се осмели да му каже истината.

— Не е.

— Ще трябва да я подстрижеш.

— Защо?

— Не мога да имам вяра на мъж, който носи по-дълга коса от моята — промърмори тя.

Обяснението прозвуча нелепо и в собствените ѝ уши. Изчерви се и се намръщи, за да прикрие стеснението си.

— Попитах те дали винаги си толкова сериозна — напомни ѝ с усмивка Алек.

— Така ли?

Тя наистина не можеше да се съсредоточи върху разговора. За всичко бе виновен той, разбира се, тъй като усмивката му прогони всички мисли от главата ѝ.

— Да.

Алек реши да прикрие удоволствието, което му доставяше бърборенето, защото разбра, че младата му съпруга смята, че той ѝ се присмива. Поради някаква причина, която не можеше да си обясни, никак не му се искаше да нарани деликатните ѝ чувства. Това бе много странно, тъй като той никога досега не се бе интересувал от женските чувства.

Ала сега се интересуваше, въпреки че се опита да извини поведението си, като си напомни, че тя е англичанка по рождение и затова е по-глежена и капризна от всяко шотландско момиче.

Джейми чупеше ръце. Алек се съмняваше, че тя осъзнава колко издайническо е това. Това бе знак за страх, но тя смело срещна погледа му. Високите ѝ скули бяха порозовели от смущение. Той знаеше, че бе не по-малко изтощена от сестра си. Досега не бе срещал толкова издръжлива жена. Темпото, с което се движеха, бе убийствено, ала нямаха друг изход, защото докато се намираха на английска земя, не бяха в безопасност. И въпреки това новата му съпруга не се бе оплакала, нито пък бе помолила да спрат! Алек си помисли, че Гейвин, вторият след него в клана, би казал, че е жена с характер. Това бе много висока оценка, каквато един планинец рядко дава на жена, а Джейми я бе заслужила само с това, че не се бе огънала пред него.

Гейвин сигурно щеше добре да се посмее, ако в този момент можеше да види отнякъде своя вожд. Усмивката на Алек се стопи, когато осъзна, че се държи като истински глупак. Никога досега не бе мислил толкова дълго за една жена.

— Стискаш много силно ръцете си — промърмори той и се протегна, за да ги раздели.

— Представях си, че са около шията ти — отвърна Джейми. — Да, милорд, аз почти винаги съм сериозна — побърза да добави, за да предотврати някаква груба забележка от негова страна. — Напускам

Англия. И не мога да не бъде сериозна. Сбогувам се с моята обична родина.

— Тъкмо това е причината, поради която аз се усмихвам — подхвърли Алек.

Той вече не се усмихваше, но Джейми реши да не споменава този факт.

— Значи си щастлив, че се връщаш у дома?

— Защото двамата се връщаме у дома. — Гласът му отново звучеше твърдо като стомана.

— Англия е моят дом.

— Беше — поправи я той. — Сега Шотландия е твоят дом.

— Да не би да желая да отдам лоялността си на Шотландия?

— Да желая ли? — засмя се Алек. — Аз не желая, съпруго. Аз ти заповядвам да го сториш. Ти трябва да си лоялна към Шотландия и към мен.

Ти отново закърши ръце. Докато задаваше последния си въпрос, бе извисила глас, но Кинкейд реши да не ѝ обръща внимание. Знаеше, че ѝ е нужно малко време, за да подреди мислите в главата си. И тъй като бе търпелив човек, реши да ѝ отпусне час-два, за да се съгласи с него, казвайки си обаче, че проявява изключителна деликатност и любезност, и си напомни да внимава да не му стане навик и занаят.

— Чакай малко — започна Джейми, — да не би наистина да си мислиш, че аз ще...

— Много е просто, съпруго. Ако си лоялна към Шотландия, си лоялна и към мен. Сама ще се убедиш в правотата на думите ми, когато привикнеш.

— Какво?!

— Сама ще се убедиш, когато привикнеш — повтори Алек.

Гърлото я заболя от желанието да се развика срещу този безочлив мъж. Обаче си припомни молбата на Бийк да не го предизвиква, докато не разбере каква реакция може да очаква. Всички знаят, че шотландците първо действат, сетне мислят. Освен това биели жените си с повод и без повод.

— Овцете могат да привикнат, Кинкейд. Аз съм дама, ако още не си забелязал.

— Забелязах го.

Начинът, по който лениво го изрече, накара сърцето ѝ да забие по-силно.

— Добре — смънка Джейми. — Но жените не привикват. Не е както с овцете.

— Същото е — възрази съпругът ѝ и небрежно се усмихна.

— Не, не е — ядоса се Джейми. — Имаш думата ми, че ще ти го докажа.

— Предизвикваш ли ме, англичанко?

Гласът му бе достатъчно твърд, за да я изплаши, ала той реши да я постави на място. Очакваше тя да се свие и... да се извини.

— Да, предизвиквам те — обяви Джейми и кимна застрашително.

Алек смаяно я изгледа.

За бога, наистина не знаеше как да се държи с тази жена! Гласът и цялото ѝ поведение излъчваха достойнство и сила. Вече не кършеше ръце, а ги бе свила в юмруци. Алек знаеше, че не бива да позволява да ѝ се размине подобна нечувана дързост. Една съпруга трябва винаги да е съгласна с мъжа си. Изглежда Джейми не бе чувала за това свещено правило. По дяволите, тя се осмеляваше да му се противопоставя, сякаш са равни!

Мисълта го накара да се усмихне.

— Сигурно съм бил твърде дълго в Англия — призна той, — иначе щях да намеря поведението и приказките ти за непоносими, съпруго моя.

— Ще престанеш ли да ме наричаш „съпруго“? Аз си имам име. Не можеш ли да ме наричаш Джейми?

— Това е мъжко име.

Искаше ѝ се да го удуши.

— Да, но е моето име.

— Ще ти измислим друго.

— Няма.

— Нима отново се осмеляваш да спориш с мен?

Искаше ѝ се да е висока колкото него. Тогава нямаше да смее да ѝ се подиграва. Джейми пое дълбоко дъх.

— Ти каза, че моето поведение и приказки са непоносими, но когато привикна, както благоволи сам да се изразиш, сигурно ще си изясниш някои неща и ще разбереш правотата на това, което казвам.

— Съмнявам се, след като нямам ни най-малка представа за какво говориш — рече той.

— Сега ме обиждаш.

— Нима?

— Да.

Кинкейд сви широките си рамене.

— Това е мое право, съпруго моя.

Джейми мислено се помоли Бог да ѝ даде повече търпение.

— Разбирам — пресипнало прошепна тя. — В такъв случай мога да предположа, че аз също имам право да те обиждам.

— Няма да стане.

Джейми се отказа. Мъжът бе упорит не по-малко от самата нея.

— Пресякохме ли границата?

Алек поклати глава.

— Има още доста път.

— Тогава защо се усмихваш?

— От очакването.

— О, така ли!

Алек понечи да ѝ обърне гръб, но следващият въпрос на Джейми го спря.

— Алек? Ти наистина не харесваш Англия, нали?

Не можа да скрие учудването в гласа си. Самата мисъл, че някой не харесва родината ѝ, ѝ се струваше непонятна. Всички обичаха Англия, дори и тези глупави шотландци, които се забавляваха, като хвърляха дървета един срещу друг. Та Англия бе Рим на новото време. Никой не оспорваше величието и силата ѝ.

— През по-голямата част от времето не харесвам Англия. Разбира се, има и изключения.

— Изключения?

Той бавно кимна.

— Кога харесваш Англия?

— Когато яздя.

— И ти си признаваш подобен грях? — Тя бе искрено ужасена.

Усмивката на Алек се разшири. Червенината ѝ стана още по-наситена. Съпругата му бе невероятно искрена в реакциите си. Харесваше това качество у жените.

— Е?

Алек напусна дълбока въздишка. *Нима тази жена нямаше никакво чувство за хумор!* Тя все не можеше да разбере кога той се шегуваше с нея.

— Качвай се на коня. Слънцето вече залязва. Ще починем, когато стигнем до безопасно място.

— Безопасно място?

— Да, в Шотландия.

Джейми се накани да го попита дали наистина за него безопасност и Шотландия бяха едно и също, но се отказа. Имаше чувството, че отговорът му само ще я ядоса! Вече бе успяла да научи две много неприятни неща за своя съпруг. Първо, че не обичаше да му задават въпроси и да му противоречат. Джейми бе сигурна, че това ще бъде проблем, тъй като тя бе решена да му задава въпроси и да му противоречи. И второ, че когато я гледаше навъсено, никак не го харесваше. Вторият му недостатък бе не по-малко обезпокоителен от първия. Настроението на Алек се променяше като вятъра. Най-невинната забележка можеше да го накара да се намръщи и да свъси застрашително вежди.

— Джейми, нямам намерение да се качвам отново на този проклет кон.

Мери дръпна ръката на сестра си, за да привлече вниманието ѝ. Алек чу думите ѝ, но се обърна и закрачи към коня си. Джейми го наблюдаваше и си мислеше, че той току-що я бе зарязал, сякаш бе прах под нозете му.

— Джейми, не ме ли чу? — настоя Мери. — Трябва да спрем и да починем.

Сърцето на Джейми се сви от съчувствие към сестра ѝ. По лицето на Мери се стичаха струйчици пот и оставяха мръсни следи. Изглеждаше толкова изтощена, колкото се чувстваше и самата Джейми, която макар и много по-издръжлива от сестра си, вече бе на границата на силите си — предишната нощ почти не бе мигнала, тъй като се бе грижила за болното дете на една от прислужниците.

Обаче не смееше да изкаже гласно съчувствието си на Мери, тъй като смяташе, че е длъжна да проявява твърдост. В противен случай сестра ѝ щеше да се разплаче, а тази мисъл направо я смразяваше. Започнеше ли веднъж да плаче, Мери ставаше по-непоносима и от близначките.

— Нямах ли поне малко гордост? — гневно рече Джейми. — Една истинска дама не употребява думи като „проклет“. Само крепостните селяни говорят по този груб и невъзпитан начин, Мери!

Мери се сви, сякаш я бяха ударили.

— Как можеш да ми говориш за добро възпитание точно в този момент? — проплака тя. — Искам да си ида у дома. Искам да бъда при татко.

— Достатъчно! — скастри я сестра ѝ. Потупа я по ръката, за да смекчи твърдостта в тона си и прошепна: — Станалото станало. Сега сме омъжени за шотландци и ти не бива да го забравяш. Недей да ни посрамваш със сцени като малко дете. Освен това скоро ще стигнем Шотландия — излъга тя. — Алек ми обеща, че ще спрем да пренощуваме веднага щом прекосим границата. Сигурно можеш да издържиш още малко, сестричке. Покажи на съпруга си, че си силна и смела жена.

Мери кимна.

— Ами ако той е твърде глупав, за да забележи моята смелост?

— Аз ще му обърна внимание — обеща Джейми.

— Джейми, мислила си някога, че ще се озовем в такова трудно положение?

— Не, Мери, не съм си представяла.

— Сигурно с нещо сме разгневили Бога.

— Не Бога, а нашия крал — поправи я сестра ѝ.

От гърдите на Мери се изтръгна нещастна въздишка, тя се обърна и закрачи към коня си. Джейми я проследи с поглед как приближава до Даниел. Той се усмихваше. Вероятно се забавляваше на нещастната гледка, която представляваше съпругата му — влачеше крака като старица.

Джейми поклати глава, но в същия миг осъзна, че се чувства не по-малко уморена. Коленете ѝ трепереха като есенни листа. Сама си бе виновна, че бе сложила седло върху коня си, защото не искаше Алек да реши, че не е истинска дама.

Чак на третия път успя да се качи върху гърба на Уайлдфайър. Кобилата също бе неспокойна. Тя заподскача и Джейми трябваше да употреби и малкото ѝ останала сила, за да я удържи и успокои. Очевидно Уайлдфайър също не харесваше седлото.

Даниел придружи Мери до коня и ѝ помогна да възседне, но Алек не си направи този труд. Той дори не я гледаше. Тя се запита какво бе привлякло вниманието му, че толкова напрегнато се взираше в посоката, от която бяха дошли. Лицето му бе смръщено.

Джейми реши да се прави, че не забелязва и се обърна, за да окуражи сестра си. Не чу кога Алек е приближил. Изведнъж той се оказа до нея. Преди да успее реагира, Кинкейд я сграбчи и я свали от коня. Сега като наполовина я носеше, наполовина влачеше, се втурна към близкия храст, където преди малко бе паднала Мери. С едната си ръка я бутна зад една малка скала, с другата тупна Уайлдфайър по хълбока, обърна се даде знак на Даниел.

— Какво, за бога...

Въпросът ѝ увисна във въздуха, тъй като в същия миг Мери се озова до нея. Даниел застана пред съпругата си. Широкият му гръб ги закриваше изцяло.

Джейми разбра какво се бе случило чак когато Даниел измъкна меча си. Тя пое дълбоко дъх и се втренчи в него.

Алек даде знак, че са четирима.

Мери все още не разбираше какво се случва, но подозираше приближаващата опасност. Джейми притисна длан към устата на сестра си, когато тя понечи да я отвори, за да протестира.

Алек се върна и застана в средата на малката поляна. Джейми отметна от лицето си сплъстените кичури на Мери, за да може да го вижда по-ясно.

Той все още не бе извадил оръжието си. Тогава Джейми осъзна, че Алек няма меч. Мили боже, та той бе напълно незащитен! Сърцето ѝ болезнено се сви от страх за него. После страхът бързо бе изместен от гнева. Що за воин бе той, след като не носеше оръжие! Сигурно проклетникът просто е забравил да го вземе! Или пък го е изгубил по пътя от Лондон и изобщо не си е направил труда да го замени с нов!

Тя трябваше да се намеси! Алек Кинкейд бе неин съпруг и докато беше жива, нямаше да позволи на никого да го нарани. Младото момиче просто си каза, че трябва му помогне, ако не иска на сватбения си ден да остане вдовица.

Джейми измъкна малкия кинжал от ножницата, закачена на кожения ѝ колан, надявайки се, че все още има време да даде оръжието на Алек. Кинжалът бе смъртоносен, ако се използва умело. Пък и

Даниел имаше меч. Джейми тъкмо мислено се помоли приятелят на Алек да знае как да го използва, когато Алек внезапно се обърна към него и му даде знак. Джейми съвсем ясно видя лицето му и по гърба ѝ полазиха студени тръпки. Гневният поглед в тези студени тъмни очи я ужаси. Усети грубата сила, която се излъчваше от мускулестите му ръце и бедра. В цялото му същество пулсираше гняв, който я заля като вълна. Мъжката му сила сякаш покриваше всичко наоколо с гъста пелена.

Никога не бе виждала подобно изражение върху лицето на мъж, ала инстинктивно го разпозна — това бе мъж, готов да убива.

Мери започна да плаче.

— Не е глиган, нали, Джейми?

— Не, Мери — прошепна Джейми и стисна ръката на сестра си, без да откъсва поглед от съпруга си. — Всичко ще е наред. Нашите мъже ще ни защитят. Ще видиш.

Джейми почти повярва на уверенията си, докато не зърна бандитите, които бавно приближаваха към Алек. За миг си помисли, че може би нищо няма да бъде наред.

Алек се бе отдръпнал на значително разстояние от останалите. Джейми реши, че може би го е направил нарочно, за да отдалечи бандитите от жените. Крадците бавно го бяха последвали. Не бързаха и се държаха така, сякаш имат на разположение цялото време на света, за да свършат пъкленото си дело. Алек бе много по-огромен от враговете си, но не бе въоръжен. Явно съдбата не бе на негова страна. Двама от четиримата бандити носеха дебели тояги, а другите двама размахваха със свистене извитите си мечове. Върху остриетата имаше засъхнала кръв.

Джейми си помисли, че сигурно ще припадне. Мъжете изглеждаха толкова свирепи и сякаш се наслаждаваха на ситуацията. Злите им лица бяха изкривени от жестоки усмивки, а почернелите им и редки зъби бяха оголени.

— Даниел, моля те, върви да помогнеш на Алек — нареди Джейми, макар гласът ѝ да трепереше от страх.

— Те са само четирима, момичето ми. Всичко ще свърши само след минута.

Отговорът му я вбеси. Знаеше, че Даниел е застанал пред тях, за да ги предпазва, но що за благородство, след като приятелят му всеки

миг можеше да бъде заклан.

Тя се протегна през рамото на Мери и мушна шотландеца в гърба.

— Алек няма оръжие, за да се защити. Дай му моя кинжал или своя меч, Даниел.

— Алек няма нужда от оръжие.

Отговорът му прозвуча толкова безгрижно и весело, че Джейми реши, че си е загубил ума.

Нямаше смисъл да спори повече е него.

— Или ти ще отидеш да му помогнеш, или аз ще го направя.

— Добре, момичето ми, щом настояваш. — Даниел отмести ръцете на Мери, които се бяха вкопчили в туниката му, и закрачи към мъжете, заобиколили Алек.

Обаче щом стигна края на поляната, спря. Джейми не можеше да повярва на очите си. Даниел съвсем спокойно пъхна обратно меча в ножницата си, скръсти ръце и, по дяволите, се усмихна на Алек!

Алек също му се усмихна.

— Омъжили сме се за малоумни — обърна се Джейми към Мери.

Внезапно мощен вик привлече вниманието ѝ. Беше Алек. Смразяващият кръвта звук накара Мери да избухне в сълзи.

Кръгът около Кинкейд се сви. Той изчака първият бандит да наближи, а после се придвижи толкова светкавично, че Джейми не разбра какво става. Видя само как той сграбчва мъжа за гърлото и чу ужасяващия звук и чупене на кости.

Алек захвърли жертвата си на земята в мига, в който другите двама с викове го нападнаха отляво. Но Кинкейд блъсна силно главите им една в друга, след което и двамата се озоваха върху сгърчения си другар. Последният от четиримата се опита да спечели предимство, като го нападна в гръб. Алек се извъртя, заби ботуша си в слабините на бандита, повдигна го без усилие и силният му юмрук се вряза в изпъкналата му челюст. Купчината върху земята се увеличи с още едно тяло. Даниел бе прав, когато заяви, че всичко скоро ще свърши, тъй като не бе изминала повече от минута. Нейният съпруг дори не се бе задъхал! Тъкмо тази мисъл я бе завладяла, когато нов звук привлече вниманието ѝ. Обърна се и видя трима огромни мъже, които се носеха право към нея.

Бяха се промъкнали като змии отзад, за да докопат и плячката си.

— Алек! — извика Джейми.

— Джейми, ти трябва да ме защитаващ! — изписка Мери.

Преди Джейми да успее да отговори, сестра ѝ я отскубна от скалата, която ги закриваше, облегна се на камъка и я дръпна пред себе си. Макар че Мери бе с една глава по-висока от най-малката си сестра, тя се сви и се скри зад нея. Отзад я пазеше скалата, а отпред тялото на Джейми.

Джейми не се опита да се защити. Тя знаеше задълженията си. Мери бе на първо място. Ако трябваше, щеше да пожертва живота си, за да спаси сестра си.

Тримата мъже бяха на няколко крачки, когато Джейми си спомни за малкия кинжал. Вдигна ръка и хвърли острието, като нарочно избра най-едрия от тримата. Ръката ѝ бе точна и не пропусна целта. Бандитът нададе пронизителен вик и се строполи на земята.

Даниел се метна върху втория от тримата тъмнокоси мъже и с два юмука го повали на земята. Алек бе доста далеч. Почти ги бе достигнал, ала се оказа твърде късно. Макар че Джейми се бореше като дива котка, копелето успя да я стисне в смъртоносна хватка. Ножът му допря гърлото ѝ.

— Спи там, където си! — пронизително извика мъжът към Алек. — Вече няма какво да губя. Ако се приближиш още малко, ще я убия. Ще прекърша малкото ѝ хубаво вратле като сламка.

Даниел бавно се приближаваше отзад. Алек му даде знак да спре, когато разбойникът страхливо се озърна през рамо. Нападателят сграбчи косата на Джейми дръпна силно главата ѝ назад.

Алек видя в студените очи на мъжа дивия блясък подгонено животно. Очевидно негодникът беше изплашен до смърт, тъй като ръцете му трепереха. Мъжът бе среден на ръст, с подпухнало лице и тлъст корем. Нямахше да бъде трудно да го убие, но след като веднъж се увери, че Джейми е в безопасност. Разбойникът се бе паникьосал и страхът можеше да го направи непредсказуем. Можеше и да убие Джейми, ако го предизвикат... или пък ако реши, че положението му е безнадеждно.

Алек потисна гнева си, изчаквайки удобен момент. Зае нехайна стойка, скръсти ръце пред гърдите си и придаде отегчено изражение на лицето си.

— Не се шегувам! — изкрещя похитителят. — И накарай другата да млъкне. Не мога да мисля от тези крясъци.

Даниел незабавно приближи към Мери. Закри устата ѝ с ръка и ѝ изсъска да престане, без дори да се опита да я успокои поне с поглед. Цялото му внимание бе погълнато от бандита, опрял нож в гърлото на Джейми. Даниел също изчакваше удобния момент, за да нападне.

Страхът бавно се стопи в очите на разбойника. Той се изкиска, предвкушвайки победата. Алек усещаше, че неговият час наближава — плъхът изглежда бе готов да излезе от дупката си, защото се чувстваше уверен и тази увереност щеше да го погуби.

— Твоя ли е тази жена? — изрева той към Алек.

— Да.

— Държиш ли на нея?

Алек сви рамене.

— О, сигурен съм, че държиш — извика неприятелят и самодоволно се засмя. Звукът бе стържещ и неприятен. — Нали не искаш да убия твоята хубавица, а? — Дръпна силно косата на Джейми и изскубна няколко косъма, като се надяваше с това да предизвика болезнена гримаса у пленницата си — доказателство за неговата сила и тяхното безсилие. Но... не успя.

Джейми го гледеше свирепо. Мъжът знаеше, че ѝ причинява силна болка, но тази упорита мръсница отказваше да вика.

Алек избягваше да гледа лицето на жена си, знаейки, че страхът, който ще види там, ще го накара да изгуби контрол и гневът му ще избухне с пълна сила. Ала въпреки това, когато видя как негодникът отскубва няколко косъма от главата на Джейми, не се сдържа и я погледна.

Тя не изглеждаше изплашена. Тъкмо обратното — изглеждаше дяволски бясна. Алек бе толкова смаян от смелостта ѝ, че едва не се засмя.

— Дай ми един от твоите прекрасни коне — заповяда бандитът. — Щом се почувствам в безопасност и се уверя, че не си тръгнал по петите ми, ще пусна на свобода твоята хубавица.

Алек поклати глава.

— Не!

— Какво каза?

— Казах не — отвърна Алек. Гласът му бе спокоен като нежен полъх. — Можеш да вземеш жената, но няма да ти дам коня си.

Джейми ахна смаяно.

— Затваряй си устата, кучко — изръмжа разбойникът. Притисна острието към шията ѝ и изгледа кръвнишки Алек. — Искам и двете — и коня, и жената.

Алек отново поклати глава.

— Можеш да вземеш жената, щом искаш, но не и коня.

— Казах, че искам и двете! — Гласът му изтъня и заприлича на цвъртенето на затворена в клетка птичка.

— Не!

— Дай му и коня, и жената, Алек — подхвърли Даниел. — Можеш лесно да ги замениш.

Джейми не вярваше на ушите си. Едва се сдържаше да не се разплаче с глас.

— Алек? — прошепна тя и гласът ѝ се задави от страх. — Не го мислиш, нали?

— Казах да си затваряш устата! — изкрещя бандитът и още веднъж дръпна силно косата ѝ, за да придаде повече тежест на заповедта си.

Джейми стовари крака си върху неговия.

— Даниел, доведи коня ѝ — нареди Алек. — Сега!

— Нека другата жена да го доведе! — извика похитителят.

Джейми не вярваше, че това наистина се случва на нея. Можеше да се закълне, че чу Даниел да си подсвирква. Знаеше, че шотландците не обичат англичаните, но това ужасяващо държание бе съвсем непонятно. Тя отчаяно се стараеше да не издава страха си. Алек не ѝ помагаше особено. След като ѝ хвърли един бърз поглед, повече не ѝ обърна никакво внимание. Господ да ѝ е на помощ, но съпругът ѝ изглеждаше искрено отегчен — до момента, в който онзи бандит не заговори за коня. Тогава стана бесен.

В крайна сметка Коли бе права. Шотландците ценяха много повече конете си, отколкото жените.

Ако стомахът ѝ бе пълен, сигурно щеше да повърне! Разбойникът не само я стискаше много силно, но и миришеше като забравено нощно гърне. Всеки път, когато си поемеше въздух, ѝ се искаше да си запуши устата.

— Докарай коня между нейния мъж и мен — нареди похитителят на Джейми.

Алек чакаше своя шанс. Когато Даниел се приближи, той се размърда, сграбчи юздите от ръцете на приятеля си и придърпа Уайлдфайър колкото е възможно по-близо до врага си.

Това, което се случи после, стана толкова светкавично, че Джейми не можа да реагира. Внезапно усети, че лети във въздуха като копие. Чу как похитителят ѝ извиква в предсмъртна агония, а Даниел я сграбчва в ръцете си. Обърна се и видя как Алек пронизва гърлото на бандита със собствения му кинжал.

Внезапно усети, че не ѝ достига въздух. Даниел бързо я положи на земята, а Мери притича и се хвърли върху нея. Опасността бе преминала, но тя продължаваше истерично да плаче.

Джейми затвори очи и се опита да успокои бесните удари на сърцето си. Мери се бе вкопчила в нея и почти я задушаваше.

Внезапно Джейми започна да трепери като лист.

— Вече можеш да отвориш очи.

Заповедта бе произнесена от Алек. Когато го направи, Джейми видя, че той стои съвсем близо до нея.

Очите му не бяха толкова студени. Почти се усмихваше. *Какво означаваше това?! Току-що го бе видяла да убива човек, без да му трепне окоето, а сега изглеждаше така, сякаш му е много весело?!*

Джейми не можеше да реши кое е по-силно — желанието ѝ да избяга или да остане и да го удуши.

Докато се взираше в своя съпруг, тя чу как Даниел заповяда на Мери да отиде с него. Усети как той отскубна ръцете на сестра ѝ от полата ѝ. Нямаше сили да му помогне и не разбираше защо гласът му звучи толкова гневно и защо Алек изглежда толкова весел. Джейми не осъзнаваше, че бе сплела ръце.

— Всичко свърши — меко рече Алек.

— Свърши? — повтори тя. Обърна се и погледна мъжа, който Алек преди минута бе повалил, и моментално пак се разтрепери.

Алек мръдна и закри гледката. Понечи да ѝ върне кинжала, ала се отказа, когато видя разстроено ѝ лице.

Джейми ужасено се отдръпна, сякаш оръжието бе на дявола.

— Това е твое, нали? — попита той, смутен от безпричинния страх в очите ѝ.

Джейми се отдръпна. Погледна отново към мъртвия мъж и дълбоката дупка на шията му.

Алек пристъпи напред и застана пред разбойника.

— Какво има, жено?

Тя бавно се извърна към него.

— Не искам този кинжал. Хвърли го! Имам друг.

— Той е мъртъв, съпруго — заяви Алек, опитвайки се звучи спокойно. — Не е нужно да го гледаш. Повече не може да ти причини болка.

— Да, той е мъртъв — буйно кимна тя. — Ти ме хвърли във въздуха, Алек. Също като...

— Боров кол?

Тя отново кимна.

— Ти го уби като на игра, милорд. Никога досега не бях виждала...

Думите ѝ заглъхнаха. Алек въздъхна.

— Добре че си го забелязала — рече той.

Джейми го изгледа удивено и отстъпи още няколко крачки.

— Добре е, че съм го забелязала? Нима си мислиш, че ти се възхищавам, съпруге мой? — Спря, за да си поеме дъх и за да успокои болката в гърлото си. Погледна към кинжала, които Алек държеше. — Моля те, хвърли го. Не искам да го виждам повече!

— Видът на кръвта ли те разстройва? — попита младият мъж. Не можеше да разбере поведението ѝ. Само преди минута се бе държала като истинска тигрица, а сега беше като уплашено дете.

Алек отново се опита да я успокои и хвърли кинжала през рамо.

— Да... Искам да кажа не — смънка Джейми.

— Да или не?

— Ти ме попита дали видът на кръвта ме разстройва! — припряно обясни девойката. — И аз ти отговорих.

— Така ли?

Тя прокара пръсти през косата си и прошепна:

— От онази кръв ми прилоша.

От устните ѝ се отрони дълбока въздишка. Имаше намерение да му каже, че бе свикнала да вижда кръв, че е лечителка и вече бе почиствала толкова много кръв, че цяла река можеше да почервенее, ала нямаше сили да обяснява толкова дълго.

Освен това сърцето ѝ се свиваше от болка при мисълта колко лесно той се бе съгласил да се откаже от нея. За него конят бе по-важен от жена му. Сигурно цял месец щеше да сънува кошмари.

Алек внезапно се протегна и я привлече в прегръдките си.

— Ако направиш още една стъпка, ще паднеш върху онази купчина.

Джейми се озърна през рамо, видя проснатите едно върху друго тела и коленете ѝ се разтрепериха. Щеше да се свлече на земята, ако той не я държеше.

Макар да бе разстроена, девойката не можа да не забележи колко нежен бе съпругът ѝ. Странно! Такъв огромен и силен мъж! А как само се бе справил с четирима въоръжени бандити! Та той дори не се бе изпотил!

Миришеше на хубаво и Джейми се облегна на гърдите му.

— Наистина ли го мислеше? — прошепни тя.

— Да съм мислел какво? — Тъй като тя мълчеше, Алек повдигна брадичката ѝ и се взря в очите ѝ. — Да съм мислел какво, съпруго моя?

— Когато каза на онзи ужасен мъж, че може да вземе мен, но не и коня. Наистина ли мислеше това, което каза?

Кинкейд щеше да се разсмее, ако тя не бе толкова сериозна.

— Не.

Джейми облекчено въздъхна.

— Тогава защо звучеше толкова искрено?

Гласът ѝ бе тих като шепот, но той я чу. Алек не можеше да разбере защо бе толкова разстроена. *Да се откаже от нея? Никога!*

— Искан да го накарам да си мисли, че владее положението, момичето ми.

— Но той наистина владееше положението, Алек! Имаше нож!

— А, разбирам. — В гласа му се прокрадваха весели нотки. — Тогава и мъжете, които ме бяха заобиколили, също владееха положението, така ли?

— Ами, не — прошепна Джейми. — Искан да кажа, че бяха въоръжени, но ти бе този, който... владееше положението.

Преди Алек да успее да отговори нещо, тя добави:

— Всичко бе номер, нали? Ти го излъга.

— Да, излъгах го.

Тя отново въздъхна, ала внезапно си припомни преживяния ужас и потръпна. Бързо се отдръпна от него. В гърдите ѝ отново се надигна гняв. Очите ѝ искряха. Алек нямаше никакво понятие какво я бе ядосало. Тази жена бе истинска загадка.

Без да обръща внимание на сърдитата ѝ заповед да я пусне, Кинкейд я прегърна през раменете, притисна я към тялото си и я поведе към мястото, където Даниел бе събрал конете.

Джейми не му благодари, когато той я повдигна и я сложи върху гърба на Уайлдфайър. Държеше главата си наведена, докато ѝ подаваше юздите. Ръцете му докоснаха нейните и тя се стресна. Бързо се отдръпна.

— Погледни ме!

Той изчака тя да се подчини на заповедта му и едва тогава заговори:

— Днес прояви голяма смелост, съпруго! Гордея се с теб.

Очите ѝ се разшириха от изненада. Алек се усмихваше. Току-що бе открил много лесен начин да спечели благоразположението ѝ — похвалите. Явно всички жени обичаха мъжете им да ги хвалят от време на време. Алек си каза, че трябва да запомни това.

— Ти може и да си доволен от мен, съпруге мой, но аз никак не съм довольна от теб, арогантни шотландцецо!

Заплашителните нотки в гласа ѝ го изненадаха не по-малко от язвителния ѝ отговор.

— Нима не желаеш одобрението ми?!

Тя не си направи труда да отговори, ала гневното изражение на лицето ѝ му подсказа, че не я бе преценил правилно. Съпругата му не бе от жените, които можеха да бъдат успокоени с една похвала. Алек кимна със задоволство.

— Кажи ми защо бе толкова изплашена?

Джейми поклати глава. Заби поглед в ръцете си, докато той намръщено я гледаше.

— Попитах те нещо?

Тя отново поклати глава. Алек запази търпение.

— Една съпруга винаги е длъжна да се подчинява на заповедите на мъжа си!

— И това ли е едно от твоите свещени шотландски правила?

— Да.

— Е, целият останал свят е длъжен да се подчинява само на десет безусловни божии заповеди, за да намери място в рая. Само вие шотландците се нуждаете от няколко допълнителни, така ли?

— Ти наистина си много упорита и смела жена!

— Упорита?

— Няма значение.

Той ѝ се усмихваше и бе явно, че се забавлява. Джейми реши, че се е побъркал.

— Бих искала вече да тръгваме, Алек.

— Не и докато не ми обясниш защо беше толкова изплашена?

— Разтревожена, Алек. Аз бях разтревожена.

— Добре, разтревожена.

— Искаш ли да узнаеш истината?

— Да.

— Когато ти се биеше... Имаше един кратък миг — ти ме погледна и аз си помислих, че никога не бива да те ядосвам, защото едва ли ще мога да се защитя от твоята огромна сила.

Алек трябваше да се наведе към нея, за да чува думите ѝ. Гласът ѝ звучеше толкова тихо и отпаднало.

— Няма да ми бъде лесно, Алек — продължи съпругата му. — Знам, че това навярно ще те изненада, но аз си мисля, че ще има случаи, когато ще те ядосвам.

— Никак не ме изненадва.

— Защо?

— Ти и в момента ме ядосваш.

— О...

— Джейми, аз никога няма да те нараня.

Тя се втренчи в очите му.

— Дори и когато избухнеш? Всички шотландци са много избухливи, Алек. Сигурно няма да го отречеш.

— Въпреки това няма да те нараня.

Най-сетне Джейми му повярва. Опита се да се освободи от ръцете му.

— Чух, че всички шотландци бият жените си.

— Аз пък съм чувал същото за англичаните.

— Някои го правят...

— Аз не го прави.

Тя кимна.

— Не го правиш?

Алек поклати глава. Бе убеден, че тя се чувства в безопасност с него.

— Когато се срещнахме за пръв път, видях страха в очите ти. И макар винаги да съм вярвал, че е добре една жена да се страхува от съпруга си, този необясним страх...

— Моля да извиниш грубостта ми, че те прекъзвам, но трябва да ти кажа, че никак не е добре, ако една съпруга се страхува от мъжа си. Макар че, разбира се, аз бях разтревожена, а не изплашена. Ще ти кажа, че повечето жени биха се страхували от теб. Аз обаче съм силна.

— Защо?

— Какво защо? — попита Джейми, смутена от усмивката му и още повече от трепването на сърцето си.

— Защо повечето жени биха се страхували от мен?

Ако искаше да му отговори на място, трябваше да се извърне от тези негови красиви очи.

— Защото ти си много... огромен. Всъщност никога досега не съм виждала по-голям воин.

— А виждала ли си други? — невъзмутимо попита Алек.

Въпросът му я накара да се намръщи. После поклати глава.

— Май че не. Не съм.

— Значи моят ръст е това, което те... тревожи.

— Ти си и силен като цял легион войници взети заедно. О, Алек, ти уби четирима души. Не вярвам да си забравил този факт.

— Само един.

— Какво само един? — попита тя, озадачена от веселите искри в очите му. Имаше ужасното подозрение, че той ѝ се подиграва.

— Убих само един човек — обясни Кинкейд. — Този, който се осмели да те докосне. Останалите не са мъртви, само са временно негодни за нищо. Искаш ли да ги убия?

— За бога, не — увери го Джейми. — Ами онзи мъж, който се опита да нарани Мери и когото Даниел повали?

— Ще трябва да попиташ него.

— Не искам да го питам нищо.

— Копелето се опита да нарани и теб, Джейми!

— Мери е по-важна.

— Наистина ли вярваш в тези глупости?

— Винаги е било мое задължение да защитавам сестрите си, Алек.

— Защо не питаш за онзи мъж, когото прониза с кинжала си? Ръката ти бе много точна, съпруго — добави Алек, като смяташе, че похвалата ще я зарадва. — Ти го уби...

— Не искам да говоря за това — извика Джейми и пусна юздите на Уайлдфайър.

Сега пък какво толкова каза? Нежната му малка съпруга изглеждаше така, сякаш всеки миг ще припадне. Тази жена наистина бе пълна загадка за него. Алек поклати глава. Очевидно Джейми не понасяше убийството. Това бе още една странност в характера ѝ, ала той трябваше да признае, че този недостатък му харесваше.

Ако ѝ позволи, тази жена можеше да го накара да омекне за доста неща. А колкото до убийството — ще трябва да свикне. Това бе част от живота в суровата му страна. Само силните оцеляваха. Той сам трябваше да ѝ помогне да стане по-твърда, за да може да преживее през първата тежка зима, която я очакваше.

— Добре, съпруго — заяви Алек, — няма да го обсъждаме.

Раменете ѝ се отпуснаха. Кинкейд забеляза, че стои малко неустойчиво върху коня и обвини ръка около кръста ѝ.

— Това, което направих, го сторих при самоотбрана — каза Джейми. — И ако съм ранила онзи ужасен мъж, Бог ще ме разбере. Животът на Мери бе в опасност.

— Да — кимна Алек, — ти действително го рани.

— От друга страна, отец Чарлз никога няма да разбере. Ако узнае за това, което съм извършила, ще ми нареди да нося черни дрехи до края на дните си.

— Отецът, който ни венча ли? — попита шотландецът, напълно объркан от думите ѝ.

Джейми кимна.

— Тревожиш се за странни неща. Смятам, че това ти е недостатък.

— О, така ли? Върви ти се изповядай пред отец Чарлз, пък после ще ми говориш дали съм се тревожила за нищо. Този мъж проявява изключително въображение, когато измисля наказанията за покаяние на грешните.

Алек не можа да се сдържи и избухна в смях. Грабна Джейми и закричи към коня си. Тя обви ръце около врата му.

— Какво правиш?

— Ще яздиш с мен.

— Защо?

Той шумно въздъхна и топлият му дъх опари шията ѝ.

— Да не би да смяташ да ми задаваш въпрос за всяко нещо, което кажа или направя?

Джейми наклони глава, за да може да вижда лицето му. Алек спря. Блясъкът очите ѝ и меката ѝ усмивка го смутиха.

— Ще те ядосва ли, ако го правя?

— Кое?

— Да те питам за всяко нещо?

— Не, никога няма да ти се ядосам.

Усмивката ѝ напълно го очарова.

— Май съм се омъжила за най-удивителния мъж — рече Джейми. — Значи никога няма да се ядосаш, нито пък ще избухнеш!

— Да не би да искаш да ме дразниш, жено?

Алек не можеше да откъсне поглед от устните ѝ. Копнееше да поеме долната ѝ устна между зъбите си, да плъзгайки езика си вътре, да вкуси сладкия мед, който сега му принадлежеше. Пръстите ѝ леко галеха врата му и дали случайно, или нарочно, но меките ѝ пълни гърди се притискаха към неговите. Един мъж трудно можеше да устои на подобно предизвикателство.

Бавно наведе глава към нея.

Устните ѝ бяха меки и възбуждащи, както ги помнеше. Това бе нежна, нищо не изискваща целувка, твърде кратка, според Алек. Тя не разтвори устните си и се отдръпна в мига, в който той понечи да задълбочи целувката.

Джейми изглеждаше дяволски доволна. А Алек нямаше да ѝ позволи да разбере колко разочарован се чувстваше той. Защото въпреки изключителната си красота и смелост тя не знаеше как да се целува.

Ще трябва да се заеме с обучението ѝ, каза си той и се усмихна, предвкушвайки удоволствието, което го очакваше.

— Благодаря ти, Алек.

— За какво ми благодариш? — Повдигна я върху седлото си, а сетне с едно премерено движение се настани зад нея. Мускулестите му бедра се опряха у нейните. Тя се размърда, за да се намести по-удобно. Алек се намръщи, но обви ръка около кръста ѝ, повдигна бедрата ѝ в скута си и здраво я притисна към себе си.

— Е? — настоя той, след като тя не отговори веднага на въпроса му.

— Благодаря ти за вниманието и загрижеността.

Той не разбра думите ѝ.

— Когато се установим, ще те науча как да яздиш.

Джейми не си направи труда да му обяснява. Ако той искаше да я смята за пълна невежа, така да бъде. Освен това сигурно нямаше да ѝ повярва, ако му каже, че умее да язди, но новото седло е това, което я измъчва. Ако си признаеше, че обича да язди без седло, както правеха някои воители, той може да си помисли, че тя не е никаква лейди. По-добре да го остави да се заблуждава. И без това бе станал много потърпелив към нея. Със сигурност нямаше да я държи в скута си, ако знаеше, че тя не се нуждае от помощта му. Джейми се усмихна на себе си и се облегна на съпруга си. *Толкова хубаво бе да те глежат!* След време може би щеше да му каже истината, но засега оставя нещата така.

Съпругите са такава напасть, помисли си Алек, но тази... тя ухаеше толкова женствено, бе толкова мека и тялото ѝ изпълваше толкова добре ръцете му, а свенливостта ѝ го караше да се усмихва. След като веднъж се озове в леглото с нея, ще я освободи от стеснителността. Внезапно изпита силно желание да спрат и да си устроят лагер за през нощта, да я вземе в прегръдките си и тя да бъде негова.

За един шотландец той ухае много приятно, мислеше Джейми и по устните ѝ пробягваше лека усмивка. Само за един ден тя бе изменила дълъг път — от омразата до харесването. Господ знаеше, че наистина се чувстваше в безопасност с него. Ако чувствата ѝ продължаваха се развиват в тази странна посока, може би ще му позволи да я целуне отново... след ден-два. А ако докаже, че наистина е достоен съпруг, накрая, след дълго и благоприлично ухажване, разбира се, ще му позволи и да я люби.

Беше истинска благословия, че Алек Кинкейд е толкова търпелив мъж. Тя просто ще му обясни своята резервираност и желание да почака и той ще се съгласи с условията ѝ.

ШЕСТА ГЛАВА

Час по-късно си направиха лагер за нощуване близо до един дълбок планински поток. Даниел и Алек се погрижиха за конете, а Джейми разопакова кошницата с храна, която Агнес им бе приготвила за вечеря. Мери се облегна на ствола на едно дърво, наблюдавайки сестра си. Стори ѝ се, че тя изглежда много нещастна.

Джейми сложи малко одеяло на земята. Приседна на крайчеца и разстла диплите на роклята си, така че да не се вижда дори глезена ѝ. После кимна на Мери да присъедини към нея.

Двете сестри се опитваха да не обръщат внимание на съпрузите си. Алек и Даниел отидоха да се измият в езерото. Джейми не се притесни, когато Даниел се появи гол до кръста, но дъхът ѝ секна, когато видя голите гърди на Алек. Тялото му бе бронзово. Мускулите му се извиваха като змии под загорялата кожа, напомняйки за невероятната му сила, а тъмнорозовите косъмчета, които покриваха мощните му гърди, подсилваха грубото му мъжко излъчване. Космите се спускаха по плоския корем и се губеха под колана на черните му панталони.

— Не искам Даниел да ме докосва!

Шепотът на Мери прекъсна мислите на Джейми.

— Нормално е да си малко изплашена — тихо отвърна тя, като се надяваше, че звучи убедително.

— Той ме целуна!

Джейми се усмихна. Сега вече се чувстваше по-уверена. Знаеше всичко за целувките.

— Няма нищо лошо в това, Мери. Алек също ме целуна. Хареса ми.

— Той целуна ли те така, както мъжете целуват жените, когато искат да се съвокупляват с тях?

Джейми не разбираше за какво говори Мери, но в никакъв случай не искаше да издаде невежеството си.

— Не ти ли хареса, Мери? — попита тя, избягвайки отговора.

— Отвратително!

— О, Мери — въздъхна сестра ѝ. — Може би след време ще харесаш целувките на Даниел.

— Щях да ги харесам, ако той не ми беше ядосан — промърмори Мери. — Той просто ме сграбчи и ме целуна. Все още не разбирам защо е разстроен. Не спира да се мръщи.

— Да не би да си въобразяваш?

— Не. Ще поговориш ли с него, Джейми? За да разбереш защо е толкова раздразнен.

Даниел се приближи и седна до Мери, преди Джейми да успее да отговори на молбата ѝ. Тя сръга лекичко сестра си и ѝ посочи към храната. Мери разбра мълчаливото ѝ послание и веднага предложи от вечерята на съпруга си.

Алек не дойде при тях. Той седна върху земята и се облегна на един дебел дънер. Изглеждаше много спокоен. Подви единия си крак под коляното и доволно въздъхна.

Джейми се опита да прикрие нервността си. Алек не отделяше поглед от нея. Тя си каза, че просто не е свикнала да бъде център на нечие внимание и навярно това е единствената причина да се чувства толкова неудобно. Даде му знак да се присъедини към тях, но Алек поклати глава и ѝ заповяда тя да отиде при него. Джейми реши, че е по-добре да не спори. Той бе неин съпруг и дълг на жената бе да го слуша и да му угажда. Взе голяма буца сирене, парче твърд хляб, единия от трите кожени мяха с бира и отиде при Алек. Той прие храната, без да каже нищо. Джейми понечи да се върне при другите, но Алек не ѝ позволи. Дръпна я рязко към себе си, като обви ръка около талията ѝ, за да държи да не падне на земята. Джейми забеляза колко собственическо бе докосването. Тя изправи гръб и скръсти ръце в скута си.

— Пак ли се страхуваш от мен, англичанко?

— Аз никога не се страхувам, шотландцецо! Просто понякога се тревожа.

— И сега ли се тревожиш?

— Не.

— Тогава защо се опитваш да махнеш ръката ми?

— Не е прилично да ме докосваш така пред другите, Алек.

— Не е ли?

Тя не обърна внимание на закачливия му тон.

— Не, не е — повтори девойката. — Освен това, моето име е Джейми. По-добре е да се научиш да го казваш.

— Това е мъжко име.

— Пак ли ще спорим?

— Да.

Той избухна в смях, а Джейми се извърна настрани.

— Изглежда моето име ти се струва много смешно. Предполагам, че това е знак, че си в добро настроение, Алек. Радвам се, защото смятам да ти кажа нещо, което отначало може да ти се стори странно, но след като чуеш причините, вярвам, че ще се согласиш с мен.

Сериозният ѝ тон го озадачи.

— За какво искаш да ме помолиш?

— Искам да те помоля да не ме... докосваш. Не те познавам достатъчно добре, за да ти позволя подобни волности.

— Да ми позволиш?

По гърба ѝ полазиха студени тръпки. От тона му се разбираше, че никак не се интересува от думите ѝ.

— Алек? Нима искаш да имаш съпруга, която не те желае?

— Мен ли питаш или ръцете си? — рязко рече той.

— Теб.

— Тогава ме погледни.

Заповедта бе произнесена с твърд глас. Трябваше да събере цялата си решителност, за да се подчини. Щеше да бъде много полесно, ако той не седеше толкова близо до нея. Явно обаче нямаше никакво намерение да ѝ позволи да се отдалечи от него.

Най-сетне Джейми си наложи да го погледне в очите и издържа цяла минута. После погледът ѝ се плъзна надолу към устните му. Ала всъщност нямаше никакво значение къде гледа. Този мъж бе толкова груб! Наболите брада и мустаци го правеха още по-застрашителен.

Джейми отново вдигна поглед нагоре и изпита чувството, че той се опитва да прочете мислите ѝ. Това бе нелепо, но не можеше да се отърси от усещането.

Внезапно ѝ стана горещо. После студено. Главата ѝ се замая.

— Задай ми още веднъж въпроса си — каза Алек.

— Искаш ли да имаш съпруга, която не те желае? — повтори тя. Гласът ѝ бе като шепот.

— Всъщност изобщо не искам съпруга. — Откровеният му отговор я обиди.

— Да, но вече имаш.

— Така е, при това англичанка. — Алек си каза, че ако се опита още малко да се изправи, сигурно ще прекърши гърба си. Изглежда новата му съпруга бе благословена със сдържан нрав, но му се струваше, че всеки момент тя ще загуби самообладание. Ръцете ѝ бяха здраво стиснати и кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели.

— Питам се защо произнесе думата „англичанка“, сякаш е някакво сквернословие.

— Защото е така.

— Не е.

Бузите ѝ пламнаха и Джейми осъзна, че го бе изкрещяла. Стрелна Алек с поглед, за да види реакцията му. Той се бе намръщил, ала тя бе сигурна, че не подозира какъв гняв бушува в гърдите ѝ. Бе възпитана много умело да прикрива чувствата си.

— Ти никога няма да харесаш една английска съпруга, нали?

— В какъв смисъл да я харесам?

— Знаеш какво искам да кажа.

— Обясни ми.

Този мъж бе тъп като галош!

— Говоря за любов — отсече тя. Видя, че Мери и Даниел са се втренчили в нея, усмихна им се и отново се извърна към Алек, като го награди с един кръвнишки поглед. — Никога няма да обичаш една англичанка, нали? — прошепна тя.

— Съмнявам се.

— Съмняваш се?

— Не е нужно да крещиш — отбеляза Алек. Искрено се забавляваше на избухването ѝ. — Нима моята честност те разстройва?

Джейми пое дълбоко дъх, преди да му отговори:

— Не, твоята честност не ме разстройва, но намирам веселото ви настроение за много обидно, милорд. Говорим за сериозни неща.

— Сериозни за теб, но не и за мен.

— Да не би да смяташ, че бракът е несериозно нещо?

— Да.

— Да?

Тя изглеждаше едновременно ужасена и бясна. Алек си помисли, че комбинацията е много привлекателна.

— Ти си само една незначителна част от моя живот, съпруго моя. Когато разбереш Шотландия, ще проумееш колко глупави са били страховете ти.

— Аз съм незначителна и глупава? Можеше да ме наречеш и с по-обидни думи — студено рече тя. — Сигурно се смяташ за богоизбран. Никога не избухваш и не се ядосваш. Нали така?

— Истина е — усмихна се съпругът ѝ. — Точно така.

— Аз също не исках да се омъжвам за теб, Кинкейд!

— Забелязах.

— Забелязал си?

Тя изглеждаше слисана.

— Облече черна рокля за церемонията — напомни ѝ той.

— Харесвам тази рокля — отвърна Джейми и изтръска няколко клонки от полата си. — Може би ще я обличам всеки ден.

— А, значи и ти никога няма да ме харесаш?

— Съмнявам се.

Алек избухна в смях, нисък тътнещ звук, който накара Джейми да си помисли, че земята трепери.

— Защо моята откровеност те кара да се смееш?

— Развесели ме начинът, по който го каза.

— Повече не желая да продължавам този спор, Алек. Ако си се нахранил, ще прибера останалото.

— Нека сестра ти се погрижи.

— Това е мое задължение.

— Също както и задължението да я защитаваш?

— Да.

— И Мери вярва в тези глупости, нали?

— Глупости? Откога изпълнението на задълженията се нарича глупост?

— Двамата с Даниел чухме как сестра ти нареди да я защитаваш, когато онова английско копеле ни нападна. Тя те използва като щит.

— Те не бяха английски копелета — възрази Джейми. Явно той не желаше да разбере нищо относно Мери, а тя нямаше намерение да му обяснява. — Сигурна съм, че онези нечестивци дойдоха от... —

Канеше се да заяви, че е сигурна, че онези разбойници са пресекли границата откъм Шотландия, ала реши, че е по-добре да не го прави. — Те си нямат родина. Затова ги наричат бездомници.

— Предполагам — съгласи се Алек, решен да не я дразни. Тя се бе смръщила така, сякаш това, за което говореха, бе жизненоважно за нея. — Мислех, че ти си най-малката дъщеря — продължи той. — Чух, че баща ти те нарича бебе. — Усмихна се и добави: — Да не би да съм сгрешил?

— Не, не си сгрешил — отвърна Джейми. — Аз съм най-малката и татко обича да ме нарича бебе. — Признанието я накара да се изчерви.

— И въпреки това Мери ти заповяда да ѝ послужиш като щит!

— О, не, не ми е заповядвала!

— Направи го.

Гласът ѝ внезапно омекна. Този път намръщената му физиономия не я изплаши.

— Ти не разбираш, Алек. Ти си шотландец, ако не си забравил, и навярно не разбираш как ние англичаните гледаме на нещата. Просто в този случай ще трябва да ми повярваш. Винаги е било мое задължение да защитавам по-големите си сестри. Предполагам, че е така във всеки английски дом.

— Това не ми харесва.

Всъщност не я бе грижа дали му харесва, или не. Младото момиче само сви рамене, за да покаже безразличието си.

— Ти си най-малката — продължи Алек, — следователно твоите сестри трябва да се грижат за теб.

Тя поклати глава. Този мъж изглежда искаше да я подлуди.

— Не, ние се ръководим от други принципи, милорд.

Сега бе ред на Алек да поклати глава.

— Силните винаги са длъжни да закрилят по-слабите, съпруго моя. И по-големите винаги трябва да се грижат за по-малките. Така е навсякъде, дори и в свещената ти Англия.

Младият мъж като омагьосан наблюдаваше как очите ѝ се превръщат в тъмновиолетови. Явно думите му никак не ѝ харесаха. Разбра какво я бе разгневило, когато внезапно го удари по рамото.

— Аз не съм слаба!

Алек едва устоя на желанието да я вземе в обятията си и да я целува до премала. *Господи, тя наистина бе твърде красива, за да може да ѝ устои.*

— Не, не си слаба — съгласи се той.

— Радвам се, че си го забелязал!

— Да, но въпреки това се страхуваш от мен.

— Непрекъснато ли ще ми го натякваш? Никак не е любезно постоянно да ми напомняш за онзи инцидент, Алек!

— Може би съм нелюбезен по природа.

— Не, не си.

Бурното ѝ отричане го изненада.

— Звучиш, сякаш си сигурна в думите си.

— Сигурна съм! Ти бе любезен с татко. Когато той не можа да се сдържи и се разплака, ти прояви търпение и разбиране.

Според Джейми думите ѝ бяха израз на задоволство и похвала, ала смехът му я накара да си помисли, че той е по-скоро развеселен, отколкото поласкан.

— Признак на лошо възпитание е да се смееш, когато ти правят комплимент, Алек. Освен това е и дяволски грубо.

— Комплимент ли? Съпруго моя, та ти току-що ме обиди, изкарвайки ме състрадателен. Досега никога не са ме наричали така.

— Не съм съгласна — възрази Джейми. — Само защото не са ти казвали, че си състрадателен, това не означава, че...

— Една съпруга никога не бива да противоречи на мъжа си.

Изглеждаше напълно искрен. Нямаше да ѝ бъде лесно да го накара да разбере.

— Една съпруга е длъжна да споделя собственото си мнение с мъжа си — заяви тя. — Винаги, когато сметне, че е необходимо. Това е единственият начин един брак да оцелее, Алек. Можеш да ми вярваш — добави тя, преди да отмести поглед от смаяната му физиономия.

— Престани да се опитваш да избуташ ръцете ми! Сега ти ми принадлежиш. Няма да ти позволя да се дърпаш, когато те докосвам!

— Вече ти обясних, че още не съм готова да стана твоя.

— Няма никакво значение дали си готова, или не. — Гласът му звучеше развеселено.

— Алек, няма да спя с теб, докато не те опозная по-добре. Сигурна съм, че можеш да разбереш моята сдържаност.

— О, разбирам — кимна той.

Джейми го стрелна крадешком с поглед и видя как в тъмните му очи проблеснаха закачливи пламъчета. Този мъж се наслаждаваше на смущението ѝ. Знаеше, че се държи глупаво. Стисна ръце, но не можа да скрие треперенето им.

— Ти си изплашена. Бийк ми каза, че си...

— Не съм изплашена. Аз съм... разтревожена.

— Изчервяваш се като девственица.

— Нищо не мога да сторя. Аз наистина съм девствена.

Алек не можа да сдържи смеха си. Тя звучеше толкова засрамено, сякаш току-що си бе признала някой ужасен грях.

— Ще престанеш ли да ми се присмиваш? Обидно е!

— Твоята девственост ми принадлежи, Джейми. Една младоженка не бива да се срамува от чистотата и девствеността си.

Най-после я бе нарекъл по име! Джейми бе толкова доволна, че се усмихна.

— Алек? А ти щеше ли да ме избереш, ако не бях... девствена?

— Бих — не се поколеба той.

— Наистина ли?

— Да! И не ме карай непрекъснато да повтарям, Джейми!

Стори ѝ се ядосан.

— Ти си най-необикновеният мъж, когото съм срещала, Алек! Повечето от рицарите не биха се оженили за жена, която е принадлежала на друг.

— О, предполагам, че си права. Обаче аз щях да узная името на мъжа, който те е обезчестил.

— И после?

— Щях да го убил.

Джейми не се усъмни в искреността му и потръпна. Явно убийството не бе нещо, което го притесняваше.

— Ала няма смисъл да говорим за това, след като ти си девствена, нали?

— Предполагам, че си прав — съгласи се Джейми. — Е, Алек? Съгласен ли си да почакаш, докато те опозная по-добре? Преди ти... искам да кажа... преди ние да...

Бедното момиче не можеше да намери думи. Алек внезапно изпита желание да успокои страховете ѝ, да я приласкае и утеши,

макар да нямаше представа защо. Щеше да я люби, разбира се, но не искаше тя да трепва от докосването му или да го очаква с ужас. Реши да прояви малко такт.

— Ще почакаме, докато ти облечеш шотландска носия в моите цветове^[1], Джейми. Дотогава.

Тя изглеждаше като осъден на смърт, когото току-що са помилвали. Това го ядоса.

— Ще ми дадеш ли думата си, Алек?

— Току-що ти я дадох — тросна се той. Внезапно я притегли към себе си, повдигна брадичката ѝ с пръст и я застави да го погледне в очите.

— За в бъдеще никога не ме карай да повтарям, съпруго моя!

Ако бе пуснал брадичката ѝ, щеше да кимне в знак на съгласие. Алек обаче бавно се наведе и я целуна. Джейми бе твърде смаяна, за да се противопостави. Устните му бяха твърди, но удивително топли. Тъкмо когато тя понечи да отвърне на целувката, той се отдръпна.

— Благодаря ти за разбирането — промълви Джейми.

— Твоите чувства означават много малко за мен. Ти си просто моя съпруга и моя робиня. Не го забравяй!

— Твоя робиня! — Думите едва не я задавиха. Господи, никога досега не се бе чувствала толкова унижена, толкова маловажна.

Алек се протегна и нежно я потупа по гърба.

— Сдъвчи храната си, момиче, преди да се опиташ да я преглътнеш — посъветва я той.

— Правиш го нарочно, нали, Алек?

— Кое?

— Не е нужно да гледаш толкова невинно, съпруге мой. Ти се опитваш да ме ядосаш.

Алек кимна. Сетне на устните му бавно затрептя усмивка.

— Защо?

— За да ти покажа, че е възможно.

— Не те разбирам.

— Няма значение какво ще направиш или ще кажеш, аз никога няма да загубя търпение. Мое задължение е да те закрилям, Джейми. Наистина урокът, който ти дадох, е много прост. Помисли и ще осъзнаеш как аз преди малко ти позволих да изкажеш мислите си на глас, без да загубя самообладание и да проявя грубост.

— Да не би да ми намекваш, че целият този разговор е бил само един урок за неуката ти английска съпруга?

Когато Алек кимна, Джейми се развесели.

— Щом е така, Алек, ако ти кажа, че ти си най-грубият и невъзпитан воин, когото някога съм имала нещастията да срещна, няма ли да се ядосаш?

— Не.

— Ти преди малко ми обеща, че няма да ме докосваш, докато не се облека в твоите цветове, а сега аз ще ти дам едно обещание. Ще проклинаш деня, в който се похвали, че никога няма да загубиш търпение, съпруже мой! Давам ти думата си!

Преди Алек да успее да отговори на предизвикателството ѝ, тя блъсна ръката му настрани и се отдръпна.

— Смятам да отида да се изкъпя. Онзи отвратителен мъж ме докосна. Ще се търкам, докато отново се почувствам чиста. Имали още обиди, с които искаш да ме удостоиш, преди да тръгна?

Алек поклати глава. Ниско надвесените клони се залюляха от движението му. Джейми осъзна, че огромният му ръст вече не я плаши. Не знаеше защо отношението ѝ към него се бе променило, но със сигурност страхът ѝ се бе изпарил.

Той не е убил първата си жена! Тази мисъл внезапно проблесна в съзнанието ѝ, последвана от друга. *Тя му вярва! Напълно.*

— В момента нямам.

— Нямах какво?

Явно съпругата му се бе замислила за нещо, реши Кинкейд.

— Нямам други обиди, с които да те удостоя — сухо обясни той.

Тя кимна, обърна се и се отдалечи.

— Джейми, искам да те предупредя — подвикна след нея младият мъж. — Водата е много студена.

— Не се нуждая от предупрежденията ти — отвърна дръзко през рамо девойката и вирна глава. — Ние англичаните сме направени от по-здрав материал, отколкото вие шотландците си мислите за нас.

Джейми се отпусна чак когато си взе чисти дрехи, сапун и четка и застана на брега на езерото.

— Робиня значи? — промърмори на себе си тя и развърза черната си рокля. — Той иска да ме накара да се почувствам незначителна като кучето му.

Продължи да си мърмори на глас, благодарна, че най-после е сама. Даниел бе отвел Мери в другия край на лагера. Джейми се надяваше, че сестра ѝ ще се държи добре.

— Слава богу, че не тая нежни чувства към него — каза си девойката. — По-скоро слънцето ще изстине, отколкото някога да облека дреха в неговите цветове! Ще трябва дълго да ме ухажва, като всеки почтен мъж, преди да ме докосне.

Внезапно се намръщи. *По дяволите, този мъж изобщо не я харесваше!*

Сега пък какво ѝ ставаше? Проклетата да е, ако очите ѝ не се напълниха със сълзи. В това нямаше никакъв смисъл! Не искаше Алек да я докосна, ала искаше той да желае да го направи.

Всичко бе толкова объркано. Нищо не разбираше. Джейми бе прекалено погълната от усилието да забрави обидните неща, които Алек ѝ бе наговорил, и дори не пробва водата. Стисна сапуна и се гмурна в езерото.

Алек чу плясъка. Секунда по-късно малката му нежна съпруга пронизително изпищя. Той въздъхна и стана. Предположи, че само след няколко минути тя ще има нужда от помощта му.

Ледената вода пресече дъха ѝ. Имаше чувството, че е скочила в пряспа мокър сняг. Знаеше, че бе изкрещяла нещо, неподобаващо на една дама. Разтревожи се да не би Алек да е чул, но сетне реши, че вече е твърде късно. Пък и какво толкова, ако добави и „вулгарна“ към „незначителна“!

Когато привърши с измиването на косата, цялото ѝ тяло неудържимо трепереше. Набързо приключи с банята си, хвърли сапуна, ухаещ на рози, върху стръмния и тревист бряг и се опита да се покатери нагоре.

Внезапно десният ѝ крак се схвана. Тъкмо бе стигнала до половината, и я прониза пареща болка. Сграбчи крака си. Едва дишаше.

— Алек!

Той беше при нея, преди да е успяла втори път да извика името му. Силните му ръце я сграбчиха през кръста. С лекота я измъкна на брега и я сложи в скута си. Тя цялата трепереше като мокро куче. Не осъзнаваше, че от гърдите ѝ се изтръгват накъсани ридания. Джейми

хвана крака си и се опита да раздвижи схванатото място. Алек нежно отмести ръцете ѝ и бавно започна да разтрива ходилото с длан.

Бе толкова мил с нея! Джейми зарови глава във врата му, за да не види той, че едва се сдържа да не заплаче. Но в същото време не искаше да я пуска. Той ухаеше толкова хубаво! На мъж... А кожата му бе топла и гладка.

— Сега по-добре ли е?

Гласът му бе тих шепот, който погали ухото ѝ. Джейми кимна, но не се отдръпна.

Другата му ръка бе отпусната върху копринено мекото ѝ бедро. Имаше великолепни дълги крака. Алек видя безупречната ѝ кожа, а под тънката долна риза усещаше меката извивка на гърдите ѝ. Зърната ѝ бяха набъбнали. Усети как слабините му пламват. Заповяда си да не мисли за това, ала тялото му отказваше да се подчини. *Господи, тя бе толкова мека!* Всичко стана невероятно бързо и той не проумя къде се изпари мъжкият му самоконтрол.

— Вече е по-добре — прошепна Джейми. Гласът ѝ издаваше смущение. — Трябва отново да ти благодаря. Можех да се удавя...

— Имам чувството, че това ще се случва доста често.

Шеговитата нотка и мекият шотландски акцент я накараха да се усмихне.

— Да се давя ли?

— Не. Да те спасявам.

Джейми се отдръпна бързо, за да види изражението на лицето му. Отметна един мокър кичур от лицето си, за да го погледне по-добре.

— Може и аз да те спася един-два пъти — заяви тя, като подражаваше на акцента му.

Не ѝ убягна, че думите ѝ му харесаха. Отново се сгуши до топлите му гърди.

— Алек, ще трябва да взема малко от твоята топлина. Тази нощ е много студена.

— Според мен е необичайно мека — рече той. Замълча и се усмихна, когато чу тихата ѝ въздишка. — Винаги ли се къпеш с дрехи?

Гласът му бе като нежна милувка.

— Не, но някой можеше да мине. Трябваше да спазвам известно благоприличие.

Алек си помисли, че мократа риза, която бе прилепнала по тялото ѝ, бе не по-малко предизвикателна, отколкото пълната голота. Стисна зъби, за да отпъди мамещите видения и каза:

— Струва ми се, че посиняваш. По-добре да свалиш мокрите си дрехи.

Пусна я, ала Джейми не изглеждаше никак очарована от това и не помръдна. Раздвижи се чак когато той предложи да ѝ помогне да свали дрехите си. Обърна се с гръб към Алек, зави се с едно тънко одеяло и рече:

— Бих искала да остана сама за няколко минути, ако обичаш.

Сигурно бе уважил молбата ѝ, защото като се обърна, него вече го нямаше. Листата на дърветата, покрай които бе минал, все още се полюшваха.

Джейми бързо смъкна мократа риза, подсуши се, доколкото можа, и си облече чисти дрехи. Поне можа да завърже копринените панделки. Пръстите ѝ се бяха вкочанили и не можеха да задържат тънките сребристорозови лентички. Ризата ѝ имаше дълбок разрез отпред и разкриваше голяма част от великолепните ѝ гърди. Не я бе грижа, че изглежда безсрамна. Кожата ѝ бе настръхнала от студ. При всяко движение мокрите кичури коса удряха гърба ѝ и сякаш ледени остриета бодяха кожата ѝ.

Когато свърши с разресването на косата, зъбите ѝ вече тракаха. Захвърли четката и отново се уви с мокрото одеяло. Събра краищата отпред, подпъхна ги под мишниците и хукна към лагера — дори не си направи труда да си обуе обувки. Мечтаеше единствено за пращането на огъня.

През клоните на дърветата се процеждаха последните слънчеви лъчи. Когато стигна до поляната, Джейми спря толкова рязко, че едва не се спъна. Никакъв весело пращящ огън! Нито пък Алек!

Изглеждаше заспал. Ако имаше сили, Джейми щеше да се разкрещи, но се опасяваше, че ще издаде само немощен звук. Той се бе настанил удобно на земята и се бе завил с наметалото си. Очите му бяха затворени, а дишането — дълбоко и спокойно.

Джейми не знаеше какво да прави. Сълзи на отчаяние потекоха по бузите ѝ. Озърна се, за да потърси удобно място, защитено от вятъра, сетне реши, че едва ли има значение къде ще спи. Тънкото одеяло, в което се бе увила, бе твърде мокро и не можеше да я

предпази от мощния студ. Девојката приближи до съпруга си и плахо побутна крака му.

— Алек?

Той търпеливо я чакаше да дойде при него. Бавно отвори очи и я погледна. Момичето неудържимо трепереше. Очите ѝ бяха пълни със сълзи и той знаеше, че тя едва се владее да не рухне окончателно.

Без да каже нито дума, Алек разтвори краищата на наметалото си и протегна ръце към нея.

Джейми не се колеба. Захвърли одеялото си и без да се замисля за обноските, които трябва да има една дама, се стовари шумно върху гърдите му. Чу недоволното му изръмжаване и с треперещи устни прошепна извинението си.

Алек я загърна с наметалото. Коленете ѝ се мушнах между бедрата му. С едната си ръка я придържеше към себе си, а с другата натисна краката ѝ надолу, така че тя да се излегне върху него. Плоският ѝ корем се притисна до тялото му. Алек обгърна с крак бедрата ѝ, опитвайки се да отнеме студа от нея.

Джейми ухаеше така, сякаш се бе къпала с диви цветя, а кожата ѝ бе нежна и гладка като венчелистчетата на роза. Само след няколко минути тя почувства как отново се затопля. От гърдите ѝ се изтръгна доволна въздишка. Вълшебната топлина, която се излъчваше от него, замайваше главата ѝ. В крайна сметка той не беше чак толкова лош. Беше шотландец и истински гигант, но вече бе *нейният* гигант и тя бе уверена, че той няма да позволи да ѝ се случи нищо лошо. Винаги щеше да се грижи за безопасността ѝ.

Усмихна се до гърдите му. *Може би утре ще му позволи да я целуне!* Изчерви се, тъй като тази мисъл не подходдаше на една дама особено след като познаваше съпруги си само от няколко часа. Срамота!

Тъкмо се унасяше в сън, когато Алек заговори:

— Джейми?

— Да, Алек? — прошепна в ухото му тя.

— Ти носиш моите цветове, загърната си в наметалото ми.

---

[1] Всеки шотландски клан има свои отличителни цветове на дрехите. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Негодник!

Изобщо не можеше да разбере чувството му за хумор. След вбесяващата забележка за грозното наметало той избухна в смях. Гърдите му се тресяха толкова силно, че Джейми си помисли, че е станало земетресение.

Той мислеше, че тя разбира от шега. Желаше я и не искаше да се страхува от него. Искаше и тя да го желае. Да копнее за него.

Джейми се подпря с ръце на гърдите му, вдигна глава и се вгледа в очите му.

— Чувството ти за хумор е изкривено като седло, забравено под дъжда.

Алек не обърна внимание на язвителната ѝ забележка. Продължи да се взира в устните ѝ. Джейми се смути и инстинктивно ги облиза. Лицето на Алек се изопна. Тя не знаеше как да реагира.

— Защо ме гледаш по този начин?

— По какъв начин?

— Сякаш искаш отново да ме целунеш. Значи се целувам добре, така ли?

— Не.

Нежността в гласа му смекчи грубия отговор.

— А защо не?

Бавна усмивка премина по лицето му и го преобрази за миг. Този мъж наистина можеше да бъде очарователен, ако поне малко се постарее. Едва ли обаче осъзнаваше собственото си обаяние.

Джейми леко го плесна по гърдите, докато очакваше отговора му. Но тъй като той продължаваше да мълчи, момичето достигна до заключението, че на него изобщо не му харесва да я целува. Мисълта ѝ причини болка.

— Не съм много добра, нали?

— В какво? — Гласът му бе измамно мек.

— В целуването. Ще обърнеш ли изобщо внимание на това, което ти говоря?

— Не, бебче, не си много добра. Все още.

— Не ме наричай бебче — прошепна Джейми и добави: — Не е благоприлично. Освен това не го казваш по същия начин, по който го казваше татко.

— По дяволите, надявам се, че не — засмя се Алек.

Въпреки раздражението си, девойката се усмихна.

Гласът на Алек бе толкова приятен! От гърлените звуци в него я побиваха приятни тръпки.

— Ти не отговори на въпроса ми — смънка тя, тъй като той бе започнал да разтрива бедрата ѝ. Пръстите му се плъзнаха под ризата. Джейми се престори, че не е забелязала. Усещането бе прекрасно.

— Отговорих ти.

— Не си спомням.

— Казах не.

— Не? И не се шегуваш?

— Не.

— Алек, ако не умея да се целувам добре, вината е твоя, а не моя. Може би ти също не умееш. Какво мислиш за това?

— Мисля, че си се побъркала — усмихна се той, развеселен от избухването ѝ.

— Отказвам да се чувствам виновна за неумението — настоя тя. — Ти си единственият мъж, с когото съм се целувала, така че отговорността е изцяло твоя.

— Нима мъжът, на когото си била обещана, не те целувал? Узнах, че е идвал да те посети няколко пъти.

— Какво знаеш ти за Андрю?

Алек сви рамене и леко потупа гладкото ѝ дупе. Отчаяно се опитваше да не мисли колко прекрасно би било да я вкуси. Не биваше да бърза. Знаеше, че би било много по-почтено, ако изчака и се люби с нея, след като пристигнат в Шотландия. Иначе щеше да ѝ бъде много трудно да язди. Ако се любеха сега, утре тя щеше бъде твърде чувствителна, за да понесе изтощително темпо.

Да, щеше да бъде много по-почтено да изчака, но въпреки това не мислеше, че ще може да го направи. Просто утре щяха да яздят

малко по-бавно. Желанието го изгаряше и ако тя продължаваше да върти по този начин дупето си, нямаше да издържи.

— Алек? Какво знаеш за Андрю?

— Има ли нещо, което трябва да знам?

— Нищо особено.

— Отговори ми!

Гласът му внезапно стана твърд.

— Андрю никога не ме е целувал — отвърна младото момиче. — Бяхме обещани един на друг още като деца. Познавам го отдавна и го харесвам. Мое задължение е да го харесвам и уважавам.

— Харесвала си го — поправи я Алек.

— Да — съгласи се Джейми, като се надяваше отговорът ѝ да изтрие дълбоката бръчка между веждите му. — Той е добър приятел на семейството и след като бяхме обещани един на друг, се предполагаше, че трябва да го харесвам. Не е ли така, Алек?

Той не отговори, ала лицето му се отпусна. Остана много доволен. Тя не бе отдала сърцето си на онзи англичанин. Не го е обичала. Алек не разбираше защо това има толкова голямо значение за него, но имаше.

— Андрю винаги се е държал много възпитано — продължи Джейми. — Когато идваше да ми поднесе почитанията си, никога не сме оставали насаме. Предполагам, че това е причината, поради която той никога не ме е целувал.

Джейми бе съвсем искрена и очакваше пряк отговор. Алек се засмя.

— Какво ти е толкова смешно? Фактът, че Андрю никога не ме е целувал или че никога не сме оставали насаме?

— Ако беше шотландец, аз те уверявам, че той със сигурност щеше да намери начин да останете насаме. Досега вече щеше да си му родила едно-две деца.

— Андрю е много деликатен и мил!

— Не е бил деликатен, а глупав.

— Той е благороден англичанин — възрази Джейми. — Разбира нежните чувства на жените, Алек. Непрекъснати правеше комплименти. Той е...

— Беше!

— Защо настояваш да говоря за него така, сякаш е мъртъв?

— Защото той вече не е част от живота ти. Не желая повече да споменавах името му пред мен, съпруго моя!

Не искаше думите му да прозвучат толкова гневно. Алек се отдръпна от дървото, на което се подпираше, и се опъна на земята. Джейми понечи да се претърколи на една страна, но той я държеше здраво. Ръцете му биха обхванали задните ѝ части и не я пускаха, което не бе никак благопристойно, но тя се чувстваше толкова добре, че изобщо не ѝ се искаше да го моли да я пусне.

Слънцето вече бе залязло, ала на лунната светлина тя добре виждаше лицето на съпруга си. Изглеждаше отпуснат, умиротворен, почти заспал. Затова и не се уплаши, когато ръцете му отново се плъзнаха под ризата ѝ. Смяташе, че той дори не осъзнава какво върши. Струваше ѝ се толкова грешно. Сложи ръце на гърдите му и отпусна лице върху тях. Малките златисти косъмчета погъделичкаха носа ѝ.

— Алек? — прошепна тя. — Наистина бих искала да знам какво означава да го почувстваш.

— Какво точно искаш да почувстваш, Джейми?

— Как един мъж целува една жена с намерението да се люби с нея. Предполагам, че тогава целувката е различна от тази, с която ти ме целуна.

Алек поклати глава. Разговорът бе безсмислен и безкрайно възбуждащ.

— Да, различна е — пророни той.

— Даниел използва езика си, когато се целува.

— Какво?!

— Не е необходимо да ми повишаваш тон, Алек!

— Откъде знаеш, че Даниел...

— Мери ми каза. Каза още, че било отвратително.

— Ти няма да мислиш така — изръмжа Алек.

— Няма ли? — задъхано прошепна тя. — Откъде знаеш?

— Защото ти искаш да те докосна още от мига, в който се срещнахме.

— Не е вярно!

— Усецам страстта в теб. Тялото ти реагира, когато те погледна.

— Караш ме да се срамувам.

— Не, карам те да се възбудиш.

— Не е истина.

— Истина е.

— Не искам да ми говориш по този начин — сопна се тя.

— Ще ти говоря така, както реша — отсече Кинкейд. — Желая те, Джейми!

Гласът му прозвуча заповеднически. Преди Джейми да успее да поеме дъх, съпругът ѝ обхвана лицето ѝ с длани и завладя устните ѝ. Тя нарочно ги стисна като заключена врата.

Ръката му се плъзна по брадичката ѝ и с натиск я накара да ги отвори. Джейми се подчини на мълчаливата му молба. Езикът му нахлу в устата ѝ, сякаш изцяло искаше да я завладее. Джейми бе толкова слисана, че се опита да се отдръпне. Алек не ѝ позволи. Устните му се впиха в нейните, задушавайки всеки протест. Вече не бе нежен. Езикът му се движеше диво и все по-навътре, вкусвайки от сладостта ѝ, учейки я да го приеме и свикне с него.

Последната ясна мисъл на Джейми бе, че Алек Кинкейд наистина знае как да се целува.

Тя бе възприемчива ученичка. Езикът ѝ бе не по-малко настойчив и нетърпелив от неговия. Опита се да се възпротиви, когато той сграбчи бедрата ѝ, но Алек я притисна между мускулестите си крака. Усети твърдия му член, опита се да се отдръпне, но той я притисна по-силно към себе си, изпращайки по тялото ѝ сладостни вълни. Езикът му се движеше навън-навътре. Това я подлудяваше и я караше да се извива и да иска още и още.

Господи, тя бе толкова сладка! Да я държи така в ръцете си, го караше да трепери от желание. Тихите чувствени звуци, които клокочеа в гърлото ѝ, го подлудяваха.

Джейми не се възпротиви истински, докато той не отмести ръцете ѝ от раменете си и не смъкна бавно презрамките на ризата ѝ. В този миг девойката отскубна устните си от неговите и се опита да се претърколи, ала всичко бе напразно — ризата вече се бе свлякла до кръста ѝ.

Гърдите ѝ се притиснаха до неговите, зърната ѝ се втвърдиха от чувственото докосване на малките къдрави косъмчета в горещата кожа, която се търкаше в нейната.

— Искам сега да спреш... — простена тя.

Алек не обърна внимание на немощната ѝ молба. Устните му се придвижиха надолу по шията ѝ. Езикът му обиколи ухото ѝ, а Джейми

наклони леко глава и изохка, когато зъбите му захапаха месестата част. Дишаше накъсано. Горещият му дъх я пареше. Той ѝ прошепна съблазнителни обещания, които я накараха да затрепери от желание.

— Алек? — Думата бе като въздишка. — Отдолу съм гола.

— Знам, скъпа.

— Не трябва ли сега да спреш?

— Още не, Джейми — прошепна младият мъж, а гласът му бе мек като кадифе.

Обърна я по гръб. Целуна шията, раменете, устните. Чак след като тялото ѝ потръпна от непозната сладост, той се отдръпна. В този миг Джейми осъзна, че е напълно гола. Погледна съпруга си. Сенките пробягваха по мускулестото му тяло. Чуваше шумоленето на дрехите и разбираше, че след малко и той ще бъде гол. Страхуваше се от този миг.

Искаше ѝ се да побегне. Алек обаче я сграбчи. Ръцете му вдигнаха нейните високо над главата ѝ и с едно рязко движение той легна върху нея.

От допира на горещата му кожа тя изпъшка. Алек издаде тих ръмжащ звук и устните му отново се впиха в нейните. Искаше да я накара сама да му се отдаде. Когато тя се изви към него, той знаеше, че страстната ѝ природа е взела връх над страха. Пусна ръцете ѝ и езикът му нахлу в устата ѝ. Алек изпъшка от задоволство, когато усети как пръстите ѝ се вкопчват в раменете му.

Гърдите му се търкаха в меките ѝ заоблени форми. Джейми се опита да се измести настрана, но когато усети твърдата му мъжественост до корема си, се отказа. Топла гъделичкаща болка прикова вниманието ѝ.

Алек бе обхванал гърдите ѝ с длани и нежно ги масажираше. Палците му разтриваха набъбналите зърна. Накъсаните му хрипове ѝ подсказваха, че това му доставя удоволствие. Джейми бе достатъчно честна, за да си признае, че никога не бе изпитвала по-прекрасно усещане.

После устните му замениха ръцете. Обхванаха едното зърно и го засмукаха. Джейми си помисли, че ще полудее. Стисна очи и се остави на невероятните вълни, които се разливаха по цялото ѝ тяло. Изви се нагоре, а стройните ѝ бедра инстинктивно се надигнаха към неговите.

Алек пое дълбоко дъх, опитвайки се да успокои за миг пламтящото желание. Подпря се на лакти и се взря в лицето ѝ.

Тя тутакси усети промяната в него. Отвори очи и го погледна. Протегна ръка и го погали по брадичката. Мустаците му погъделичкаха пръстите ѝ, но тя не се усмихва. Алек бе най-плашещо привлекателният мъж! Лунната светлина не смекчаваше чертите му. Той изглеждаше груб и... непоколебим.

— Реши да спреш? — прошепна тя.

— Искаш ли да го направя?

Не знаеше какво да му отговори. Младото момиче със сигурност искаше той да спре. Една младоженка би трябвало да има истинско брачно легло!

— Не още.

Не осъзна, че е произнесла тези думи, докато не видя усмивката му.

— Караш ме да се чувствам неудобно, Алек. Мислите ми се объркват, когато ме докосваш по този начин. Може би би трябвало да спрем...

— Не още. — По челото му бяха избили капчици пот. Челюстта му бе здраво стисната, а дишането му се успокояваше.

Нямаше никакво намерение да спира. Когато го осъзна, очите ѝ се разшириха. Алек навярно бе прочел мислите ѝ или бе усетил страха ѝ, защото внезапно разтвори бедрата ѝ със своите. Жестът му бе груб и завладяващ.

Погледът му не се откъсваше от лицето ѝ, но едната му ръка се спусна надолу. Пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ. Джейми протегна ръка и се опита да го отблъсне.

— Не, Алек, не бива да правиш това!

Плахийт ѝ протест не го спря. Пръстите му погалиха най-съкровеното ѝ място. Когато усети топлата влага, едва не загуби самообладание.

— Ти си готова за мен, Джейми — прошепна той. — Господи, толкова си сладка, толкова мека...

Пръстът му бавно се плъзна по-навътре.

— Толкова си тясна.

Разумът ѝ крещеше, че трябва да го спре, но тялото ѝ отказваше да му се подчини. Когато пръстът му леко се отдръпна, тя надигна

бедра, за да го задържи вътре.

— Сега ще спреш ли? — попита пресипнало.

— Не още — повтори Алек и се усмихна. Взе ръката ѝ я притисна върху пулсиращия си член. Реакцията ѝ бе мигновена. Тялото ѝ потрепери и се притисна към неговото.

— Дръж ме — каза той. — Ето така! — Накара я да обвие пръсти около твърдата мъжественост, а сетне плъзна два пръста в нея, за да я освободи докрай от страха ѝ.

Бутна ръката ѝ, когато повече не можеше да издържа това сладко мъчение. Устните му жадно се впиха в нейните, езикът му се плъзна дълбоко навътре. Джейми бясно се извиваше под него. Той знаеше точно къде да я докосне, къде да я притисне, как да я разтопи в прегръдките си.

— Няма да спрем, нали, Алек?

— Не, любов моя, няма.

Измъкна пръстите си, сетне отново ги вкара силно навътре.

Тя извика от болка.

— Не прави това, Алек! Боли...

— Тихо, любима — прошепна младият мъж. — Опитвам да го направя по-лесно за теб.

Тя не разбираше за какво ѝ говори. Устните му толкова дълго и горещо я целуваха, че си помисли дали най-сетне не е решил да спре. Освен това ръката му вече не беше на най-интимното ѝ и чувствително място.

Алек я целуна бавно по шията и гърдите. После обсипа с леки целувки корема ѝ. Когато се плъзна по-надолу, към копринения триъгълник, закриващ нейната девственост, тя извика отново и отново, опитвайки да го отблъсне.

Ала нищо вече не можеше да го спре. Вкусът ѝ бе опияняващ. Езикът му погали розовата пъпка между бедрата ѝ, сетне леко се плъзна в тясната и влажна цепка.

Главата на Джейми се изпразни от всякаква мисъл. Тя се вкопчи в него, искайки още и още. Мускулите на бедрата ѝ се стегнаха от сладостно предвкусане. Цялото ѝ тяло ликуваше от изгарящия екстаз.

Алек се отдръпна, щом усети първите тръпки на освобождението ѝ. Разтвори широко бедрата ѝ и се нагласи над нея. Спря за миг, сетне с един силен тласък проникна в нея.

Джейми извика от болка. Алек мигновено забави движенията си. Сега вече бе целият в нея. Опита да се удържи, за да ѝ даде време, докато болката отшуми.

— Не мърдай още — пресипнало рече той. — Господи, Джейми, ти си толкова тясна!

Тя не би могла да се движи, дори и да искаше. Тялото му я притискаше. Ръцете му обхванаха лицето ѝ и бавно облизаха солените сълзи, търкалящи се по зачервените ѝ бузи. Очите ѝ бяха потъмнели от страст, а розовите ѝ устни се бяха подули от целувките му.

— Боли ли те още, Джейми?

Звучеше така, сякаш бе изкачил висок хълм. Тревогата се усещаше не само в гласа му, а и в напрегнатото изражение на лицето. Джейми кимна и прошепна:

— Болката ще мине, нали, Алек? Нормално ли е да съм толкова тясна?

— О, да — изстена той.

Когато започна да се движи в плавния ритъм, стар като света, Джейми обви бедра около кръста му, за да го задържи вътре в себе си.

— Не спирай, Алек! Не още!

Алек се отдръпна, сетне отново проникна дълбоко навътре. Тя повдигна бедра, за да посрещне тласъка му. Искаше ѝ се да го стисне завинаги в себе си. Страст, дива като горски огън, лумна между тях. Алек зарови лице в шията ѝ, докато отново и отново проникваше в нея.

Искаше да бъде нежен.

Тя не му бе позволила.

Джейми не осъзнаваше, че ноктите ѝ са се забили в раменете му, но Алек нямаше нищо против. Когато освобождението ѝ наближи, тя си помисли, че сигурно ще умре от невероятното напрежение, което се надигаше дълбоко в нея. Вкопчи се в съпруга си и силно извика името му.

— Ела с мен, любима — прошепна Алек. — Ела с мен! Сега!

Не знаеше къде иска да я заведе Алек, знаеше единствено, че се чувства в безопасност в прегръдките му и отдаде цялото си същество на блаженото чувство, което я изпълни с безкрайно задоволство.

Той бе мъж с опит, а тя — невинна девственица. Той знаеше къде да докосва, къде да погали, кога да притисне, кога да се отдръпне. И все пак, когато най-сетне достигна собственото си освобождение, Алек

Кинкейд осъзна, че неговата нежна малка невеста го бе отвела по-високо от звездите.

Джейми спа спокойно и непробудно. Утринното слънце вече бе огряло цялата поляна, когато тя се протегна и отвори очи. От устните ѝ се изтръгна тих стон. Цялото тяло я болеше. Внезапно очите ѝ се разшириха. Спомни си всичко, което се бе случило през изминалата мощ, и бузите ѝ пламнаха от срам.

Никога повече нямаше да се осмели да го погледне в очите! Кога се бе държала толкова безсрамно! Каза му да спре, но той бе отказал да изпълни молбата ѝ. Ще си остане така покрита с наметалото му през целия ден! *Всъщност не настоя ли самата тя да не спира?*

Той изглежда хареса това, което направиха. Отметна одеялото от лицето си и в същия миг го видя — стоеше при конете, от другата страна на поляната. Джейми забеляза, че животните вече бяха оседлани и готови за тръгване.

Уайлдфайър се държеше като чезнеца от любов девойка. Непрекъснато завираше муцуна в ръката на Алек, опитвайки се да получи още едно одобрително потупване.

Джейми внезапно също изпита силното желание да получи уверението му, че я харесва поне малко. Може би миналата нощ му бе доставила удоволствие? За нещастие бе заспала, преди да успее да го попита.

Трябваше да се пребори с неудобството. След като се увери, че той явно не ѝ обръща никакво внимание, тя се изправи, смъкна наметалото му и бързо нахлузи ризата си. Знаеше, че облеклото ѝ никак не е благоприлично, но бе твърдо решена да не показва никаква срамежливост пред него. Предположи, че той може да го приеме като признак на слабост.

Алек дори не я погледна. Тя събра дрехите си и се запъти към езерото с цялото достойнство, което ѝ позволяваха болезнено подутите ѝ бедра. Изми се, облече си светлосиня рокли и сплете косите си. Когато се върна в лагера, настроението ѝ значително се бе подобрило. Все пак започваше нов ден!

Освен това бе изпълнила съпругеските си задължения. Бе му позволила да се люби с нея.

Да не би да си въобразява, че той е от желязо? Този въпрос не му излизаше от ума, докато наблюдаваше как съпругата му крачи към езерото.

Досега никоя друга жена не му бе въздействала по този начин. Никога досега не бе изпитвал толкова диво желание. Винаги се бе придържал към правилото: люби се и забрави. Ала тя бе различна. Не беше жена, която можеше лесно да бъде забравена. В гърдите му отново лумна желание. Припомни си копринената ѝ мекота. Не можеше да спре да я гали и след като се бе любил с нея. Тя си спеше, свити на кълбо до него. А той почти не мигна. Бедрата ѝ обгръщаха члена му и всеки път, когато тя помръднеше, му се искаше отново да я обладае. Единствената причина да не го стори, бе, че тя нямаше да може да ходи поне една седмица, ако направи с нея всички неща, за които копнееше. Прекалено рано беше за нея. Трябваше ѝ време болезнената чувствителност да утихне. Взе твърдото решение да не я докосва, докато не стигнат у дома. И вече съжаляваше за това.

Не бе направен от желязо. Неговата невинна малка съпруга все още не го разбираше. Ако имаше представа какво става в главата му, нямаше да стои там с това оскъдно облекло. Дали обаче не се опитваше да го накара да я люби отново? Алек пообмисли тази възможност, но сетне реши, че тя е твърде наивна, за да осъзнава колко лесно го възбужда.

— Алек? Благодаря, че ми зае наметалото си.

Звукът на гласа ѝ го сепна и той се обърка. Видя, че е вперила взор в ботушите му.

— Можеш да го задържиш, Джейми.

— Сватбен подарък?

Не го гледаше. Макар че главата ѝ продължаваше да бъде наведена, той успя да зърне пламналите ѝ страни. Смущението ѝ бе дяволски очевидно. И много забавно. Тази жена бе ненаситна като тигрица в прегръдките му. По тялото си имаше белези, които го доказваха. А сега се държеше така, сякаш някоя по-солена дума ще я накара да припадне.

— Можеш да го наречеш, както искаш — сви рамене той. Взе торбата и се обърна, за да я закрепил към седлото на Уайлдфайър.

— Аз имам единадесет шилинга, Алек.

Изчака го да се обърне към нея. Той не каза нищо, но тя продължи:

— Имате ли свещеник в Шотландия?

Въпросът ѝ привлече вниманието му. Съпругът ѝ се обърна и я погледна. Джейми веднага сведе очи. Изглежда бе посъбрала смелост, тъй като в момента се взираше в гърдите му, а не в ботушите.

— Имаме свещеник. Защо?

— Искам да използвам част от моите шилинги, за да си купя индулгенция^[1] — заяви Джейми, подпъхна наметалото под мишниците си и скръсти ръце.

— Какво?

— Индулгенция. Моят сватбен подарък.

Искаше му се да я попита дали смята, че душата му толкова е закъсала, ала сериозният ѝ тон го накара да премълчи и да се съобрази с деликатните ѝ чувства.

Ще трябва да преодолее съчувствието! Нейните преживявания не би трябвало да имат значение за него!

— Това ще ти хареса ли? — попита тя, надявайки се на любезен отговор.

Кинкейд сви рамене.

— Мисля, че би било подходящ подарък, защото вчера случайно уби човек. Индулгенцията ще ти купи място в чистилицето. Така казва отец Чарлз.

— Не беше случайно, Джейми. А и ти уби човек.

— Не съм!

— Уби го!

— Стига с тази безгрижност! — промърмори тя. — А дори и да съм убила човек, той си го заслужаваше, така че не се нуждая от индулгенция.

— Значи само моята душа те безпокои?

Джейми кимна. Не знаеше дали да се смее, или да се обиди. Поклати глава, като си помисли за всички монети, които отец Мърдок щеше да събере от съпругата му, ако всеки път, когато убие някого, тя му купува индулгенция. До края на годината свещеникът щеше да бъде по-богат от английския крал.

Алек със сигурност не беше мъж, който цени благородните жестове, каза си младата жена. Все още не ѝ бе благодарил.

— А имате ли ковач?

Той кимна и зачака. Само един Господ знаеше какво става в главата ѝ!

— В такъв случай ще използвам останалите шилинги, за да ти купя още един сватбен подарък. — Вдигна глава и видя, че той я гледа с интерес. — Много подходящ за теб. Сигурна съм, че ще ти хареса.

— И какво е то? — попита Алек. Намираше оживлението ѝ за не по-малко завладяващо от самата нея. Не му даваше сърце да ѝ каже, че в Шотландия никой не плаща с шилинги. Скоро сама щеше да го разбере.

— Меч.

Джейми си помисли, че той е напълно смаян от идеята ѝ. Кимна с глава, за да му покаже, че е напълно сериозна и сетне отново заби поглед в земята.

Алек не можеше да повярва на ушите си.

— Какво!

— Меч, Алек. Добър подарък, нали? Всеки воин трябва да има меч. Забелязах, че нямаш, когато онези бандити ни нападнаха. Реших, че е много необичайно, защото смятах, че всички воители носят мечове. След това си спомних, че ти все пак си шотландец и може би не си бил обучаван да се биеш с меч... Алек, защо ме гледаш по този начин?

Той не каза нищо.

— Харесва ли ти подаръкът ми?

В гласа ѝ се прокрадваха тревожни нотки, Алек успя да кимне. Това бе най-доброто, което можеше да направи. Джейми облекчено се усмихна.

— Знаех си, че ще бъдеш доволен.

Той отново кимна и се обърна. За първи път в живота си Алек Кинкейд не знаеше какво да каже. Изглежда младата му съпруга не забеляза.

— Даниел носи меч. Видях го. Може би след като вие двамата сте толкова добри приятели, той ще намери време да те научи как да си служиш с него. Чувала съм, че мечът върши много добра работа в битките.

Алек така се приведе, че едва не си удари носа в седлото. Джейми не можеше да види лицето му, защото бе с гръб към нея, но забеляза, че раменете му треперят.

Очевидно от благодарност бе загубил дар слово.

Джейми се почувства горда от себе си. Току-що му бе подала клонката на мира и той я бе приел. Сигурно отношенията помежду им щяха да се развият добре.

Навярно след време той ще забрави, че е англичанка и ще започне да я харесва.

Отдалечи се от съпруга си, тъй като преди да тръгнат, искаше да прекара няколко минути с Мери. Сега, след като бе налучкала верния път как да се спогажда със съпруга си, ѝ се искаше да сподели опита със сестра си. Е, нямаше да споменава за миналата нощ, разбира се. Мери сама щеше да открие тази част от брачния живот. А може би вече я бе открила.

Младата жена се чувстваше така, сякаш току-що бе прозряла всички тайни на света. На любезността се отвръща с любезност. Никой не хапе ръката, протегнатата да го погали.

— Джейми? Ела тук!

Заповедническият му тон не ѝ хареса, но тя се усмихна и се върна при Алек. Втренчи се в гърдите му и зачака да чуе какво иска да ѝ каже.

Алек повдигна брадичката ѝ.

— Добре ли си, съпруго? Ще можеш ли да яздиш днес?

Джейми не разбра за какво я пита.

— Добре съм, Алек.

— Нещо не те ли боли? Не се ли чувстваш разранена? — настоя той.

— Не би трябвало да споменаваш за тези неща — прошепна тя с пламнали страни.

Той не можа да устои на желанието да я подразни.

— Да споменавам какво?

Тя се изчерви още повече.

— За това, че съм... разранена...

— Джейми, знам, че миналата нощ те нараних.

Не го каза с разкаяние. Всъщност гласът му звучеше направо арогантно.

— Да, нарани ме — измърмори тя. — Да, чувствам се разранена. Има ли още интимни въпроси, които искаш да ми зададеш?

Той стисна брадичката ѝ и я насили да го погледне. Сетне наведе глава и леко целуна устните ѝ. Целувката бе толкова нежна, че Джейми напълно се обърка. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Той най-сетне ѝ бе благодарил.

— Ако се сетя за още нещо, ще ти кажа.

— Да се сетиш за какво?

Явно мислите ѝ препускаха толкова вихрено, че вече бе забравила за какво говореха.

— Още някои интимни въпроси — натърти Алек и се метна на седлото.

Тя не помръдна.

— Хайде, Джейми. Време е да тръгваме.

— Ами Даниел и Мери? Няма ли да ги чакаме?

— Те тръгнаха преди два часа.

— Тръгнали са без нас? — слисано попита тя.

— Да.

— Защо не ме събуди?

Алек сдържа усмивката си. Съпругата му изглеждаше искрено ядосана. Малки кичурчета се бяха изплъзнали от плитката ѝ. Меките къдрици галеха лицето ѝ и се спускаха надолу по нежната шия. Изглеждаше толкова красива!

— Трябваше да се напиш. — Гласът му внезапно бе пресипнал.

— Но те дори не са ни казали довиждане. Това е доста грубо, не мислиш ли, Алек? — Джейми приближи до Уайлдфайър, прошепна ѝ няколко гальовни думи, потупа я нежно и се метна върху седлото. Лицето ѝ се изкриви от болка.

— Ще се опитаме ли да ги настигнем?

Съпругът ѝ поклати глава.

— Те вече са излезли от северния път.

Джейми не можа да скрие разочарованието си.

— Колко още ще пътуваме, докато стигнем до дома ти?

— Още три дни.

— Три?

— Три дни, и то при бърза езда, съпруго моя.

— В противоположна посока на тази, която е поела сестра ми?

Преди той да успее да отговори, тя прошепна:

— Аз никога вече няма да видя сестра си, нали?

— Не ме гледай толкова отчаяно, Джейми. Домът на Мери се намира само на един час път от нашия. Ще виждаш сестра си толкова често, колкото поискаш.

Обяснението му ѝ се стори непонятно.

— Ние ще яздим три дни в противоположна посока, а ти ми казваш, че новият дом на Мери се намира само на един час път от нас? Не разбирам, Алек.

— Има няколко клана, които са приятелски настроени към Даниел и той трябва да мине през земите им, както има и кланове, които са мои съюзници, Джейми. Аз също трябва да спра и да ги поздравя като леърд на клана Кинкейд...

— Защо четиримата...

— Има и такива кланове, които са се съюзили, за да ме видят мъртъв.

— И Даниел е приятел на някои от твоите врагове?

Алек кимна.

— Тогава защо го наричаш свой приятел? Твоите врагове би трябвало да са и негови!

Той реши, че няма смисъл да спори. Тя все още не разбираше.

— Много врагове ли имаме, Алек?

— Ние?

— Май трябва да ти напомня, че вече съм твоя съпруга. А това означава, че твоите врагове са и мои?

— Да, така е.

— Защо се усмихваш?

— Защото току-що осъзнах, че вече си станала истинска шотландка. Това ми хареса.

Лицето ѝ се озари от широка усмивка и Алек мигновено предположи, че тя е замислила някаква дяволия. Вече бе забелязал, че когато очите ѝ блестят по този начин, крои нещо.

Не остана разочарован.

— Аз никога няма да бъда шотландка, Алек. Но вие, милорд, имате качества да станете истински английски барон. Това ми харесва.

Кинкейд се засмя, макар да не разбираше защо — тя току-що му бе нанесла смъртна обида. Поклати глава, озадачен от собствената си реакция и от думите ѝ.

— Запомни добре този разговор, Джейми. Много скоро ще разбереш колко грешиш.

— Греша ли, Алек? Мисля, че започвам да разбирам защо имаме толкова много врагове. — Джейми смушка Уайлдфайър и препусна в галоп, оставяйки го зад себе си.

Внезапно Алек се озова от едната ѝ страна и сграбчи поводите. Не каза нито дума, само обърна коня.

— Сега какво?

— Тръгна в погрешна посока. — Раздразнението му бе очевидно. — Освен ако, разбира се, не смяташ да се връщаш в Англия.

— Не смятам.

— В такъв случай способностите ти да се ориентираш са още един...

— Случайна грешка, Алек — възрази Джейми. — Имам отлична ориентация.

— Пътувала ли си достатъчно, за да провериш какво можеш?

— Не. И понеже отново ме гледаш навъсено, реших да ти задам още един въпрос. Беше ли доволен от мен миналата нощ?

Изразът на лицето му ѝ подсказваше, че всеки миг ще избухне в смях. Щеше да го убие, ако се осмели.

— Е? Бях ли добра? И не си и помисляй да ме караш да ти обяснявам въпроса си. Много добре знаеш за какво говори.

Щеше да умре, ако ѝ каже, че не е била добра. Ръцете ѝ стиснаха силно поводите и те се врязаха в дланите ѝ. Не разбираше защо се чувства толкова нервна и се мразеше, че изобщо го попита.

— Ще станеш и по-добра.

Знаеше точно какво да каже, за да я вбеси. Джейми си помисли, че ако погледите можеха да изпепеляват, Алек Кинкейд щеше вече да бъде само купчина сив прах.

Той ѝ се усмихваше. Нежността в очите му бе доказателство, че много добре знае колко е важен въпросът за нея.

— Ще стана по-добра? — задавено повтори тя. — Защо...

— Когато стигнем у дома, ще практикуваме всяка нощ, Джейми, докато не станеш наистина добра.

След това обещание Алек смушка коня си. Джейми не знаеше какво да мисли за възмутителната му забележка. Смяташе, че току-що

я бе обидил. Обаче начинът, по който ѝ каза, че ще практикуват всяка нощ, подсказваше, че той с нетърпение очаква това.

Все пак трябваше да му отдаде заслуженото — бе проявил истинска загриженост, оставяйки я да спи до толкова късно. Тя се нуждаеше от този продължителен сън и макар да обвиняваше Алек, че е изцедил всичките ѝ сили миналата нощ, той все пак бе проявил поне малко милост.

Може би в крайна сметка не бе толкова безнадежден случай.

Късно същия следобед Джейми промени мнението за съпруга си. Почти през цялата сутрин яздиха през гора и спряха за кратко, за да се освежат край един поток. Алек почти не ѝ бе проговорил. Изглеждаше погълнат от собствените си мисли. На няколко пъти Джейми се опита да поведе разговор, но той не обърна никакво внимание на въпросите ѝ — грубост, която според нея с нищо не бе заслужила. В момента стоеше изправен на тревистия бряг, скръстил ръце на гърба си. Джейми предположи, че няма търпение да продължат пътуването.

— Конете ли чакаш да си починат или мен? — попита тя, тъй като повече не можеше да понася мълчанието му.

— Конете са готови — отвърна той.

Дори не я погледна. Тя се замисли дали да не го бутне в реката, за да привлече вниманието му, но бързо се отказа. Ако не потъне, сигурно ще се разбеснее, а тя имаше достатъчно тревоги — навсякъде я болеше и едва седеше изправена на твърдото седло. Нямаше намерение през остатъка от деня да слуша натякванията и обидните му забележки.

Джейми възседна Уайлдфайър и извика:

— Вече съм готова. Благодаря ти, че поспряхме.

— Ти ме помоли.

Гласът му прозвуча толкова странно, че тя се слиса.

— Винаги ли трябва да моля?

— Разбира се.

По дяволите, можеше да ѝ спомене за това правило много по-рано!

— А ти винаги ли ще изпълняваш молбите ми, Алек?

Преди да отговори, той се метна на коня.

— Има вероятност.

Конете им бяха съвсем наблизно и кракът му се докосна до нейния.

— Тогава защо не спря, когато миналата нощ те помолих? — смутено попита тя.

Кинкейд я сграбчи за врата и я придърпа към себе си. Джейми се вкопчи в седлото, за да не падне. Той изчака тя да го погледне.

— Ти не го искаше — усмихна ѝ се Алек.

— Това е най-наглото...

Младият мъж я целуна, за да я накара да замълчи. Искеше само да ѝ напомни кой е господар и кой роб, но устните ѝ, толкова меки и сочни, го заплениха изцяло. Езикът му проникна вътре и се преплете с нейния. Младата му съпруга изглеждаше напълно смаяна. Ръката ѝ се отпусна на бузата му. Докосването ѝ бе леко като пеперуда. Алек се съмняваше, че тя изобщо осъзнава, че продължава да го гали.

— Винаги, когато е възможно, ще изпълнявам молбите ти, Джейми. Миналата нощ бе невъзможно да спра.

— Невъзможно ли?

Тази жена щеше да го подлуди, ако продължаваше да го кара да повтаря всяка дума. Алек раздражено изръмжа.

— Този път можеш да яздиш отпред — рязко заяви той, за да я върне към настоящето.

Джейми кимна. Заобиколи с Уайлдфайър коня на Алек и тъкмо се навеждаше под един дебел клон, който препречваше пътя ѝ, когато Кинкейд изникна от едната ѝ страна. В мига, в който той хвана поводите, тя разбра грешката си.

Този път обаче Кинкейд не направи никаква забележка относно ориентацията ѝ и Джейми също си замълча.

Слънцето вече залязваше, когато спряха на някаква широка поляна.

Алек протегна ръка, за да хване юздите на Уайлдфайър. Конете застанаха един до друг. Лицето му бе непроницаемо. Взираше се някъде напред.

— Има ли опасност, Алек?

Младата жена не можа да прикрие тревогата в гласа си.

Той поклати глава. Щеше ли да стои изправен в центъра на такава широка поляна, ако имаше някаква опасност? Въпросът ѝ му се

стори нелеп, но после си спомни, че тя няма никакво понятие как се водят битки.

Джейми реши да се поразтъпче, но щом понечи да слезе от коня, Алек сложи ръка върху бедрото ѝ. Стискането му не бе никак нежно.

Тя разбра мълчаливото му послание. Но защо? Джейми скръсти ръце и търпеливо зачака Алек да ѝ обясни.

От гората се чу слабо изсвирване. Дърветата сякаш внезапно оживяха и мъже, облечени в кафяво и жълто, се запътиха към тях.

Джейми не осъзнаваше, че се е вкопчила в крака на Алек, докато ръката му не покри нейната.

— Те са съюзници, Джейми.

Тя веднага го пусна, изправи гръб и скръсти ръце в скута си.

— И аз така си помислих. — Беше лъжа, разбира се, която стана още по-голяма, когато добави: — Дори от такова разстояние видях, че се усмихват.

— И орел не би могъл да види лицата им от такова разстояние — сухо отбеляза Алек.

— Ние англичаните имаме отлично зрение.

— Да не би да се шегуваш с мен, съпруго моя?

— Сам прецени.

— Добре — кимна той. — Вече научих достатъчно за английското чувство за хумор.

— И какво научи?

— Че никакво го няма.

— Не е вярно — възмути се тя. — Аз например имам великолепно чувство за хумор. — След категоричното си заявление, тя се извърна.

— Джейми?

— Да, Алек?

— Когато те се приближат, искам да гледаш право в мен. Не поглеждай към никой друг. Разбра ли?

— Искаш от мен да не поглеждам никой от тях?

— Точно така.

— Защо?

— Не ми задавай излишни въпроси, съпруго моя. — Гласът му режеше като зимен вятър.

— А мога ли да говоря с тях?

— Не.

— Те ще си помислят, че съм груба и невъзпитана.

— Ще си помислят, че си покорна.

— Но аз не съм.

— Ще станеш.

Джейми усети как лицето ѝ пламва. Хвърли кръвнишки поглед на Алек, но всичко бе напразно, тъй като той отново се бе втренчил над главата ѝ и изобщо не ѝ обърна внимание.

— Може би, Алек, ще е по-добре да сляза от коня си и да коленича в краката ти. Тогава твоите съюзници със сигурност ще се уверят каква покорна съпруга си имаш. — Не я бе грижа, че гласът ѝ трепереше от гняв. — Е, милорд?

— Предложението не е лошо.

Гласът му прозвуча напълно сериозно. Джейми бе толкова потресена от възмутителните му думи, че не можа да измисли подходящ отговор.

Никога обаче нямаше да покаже недоволството си пред непознати, независимо колко много я бе разстроил съпругът ѝ. Щеше да изиграе ролята на покорна съпруга. Но когато двамата с Алек останат насаме... Тогава щеше да му даде да разбере!

Мъжете най-после приближиха. Джейми втренчи поглед право в суровия профил на съпруга си. Струваше ѝ огромно усилие лицето ѝ да не издаде истинските ѝ чувства. Но не успя да му придаде невъзмутим и спокоен вид. Алек нито веднъж не погледна към нея. Разговорът се водеше на келтски. Джейми разбираше повечето думи, макар че говореха на планински диалект.

Алек нямаше представа, че тя знае езика му и това ѝ доставяше някакво особено удоволствие. В този момент реши никога да не се издава.

Слушаше как той отказа питие, храна и подслон. Говореше твърдо и непоколебимо, с маниера на могъщ воин и владетел. Накрая мъжете го осведомиха за последните събития.

Джейми усещаше, че всички я гледат и отчаяно опитваше да запази спокойно изражението на лицето си. В миг на слабост даде обет към Всевишния, че ако помогне да издържи докрай обидната ситуация, цял месец ще ходи всеки ден на литургия и по три пъти на ден ще си чете молитвата.

Алек се срамуваше от нея! Тази мисъл я осени внезапно и сълзи запариха в очите ѝ. Ала самосъжалението ѝ не трая повече от минута. То се смени с гняв. *Как се осмеляваше той да се срамува от нея?!* Знаеше, че не е хубава като повечето английски девойки, ала не беше и грозна. Даже веднъж баща ѝ бе казал, че е красива. Разбира се, това бе обяснимо той ѝ бе баща, а тя бе неговото малко момиченце, така че навярно доста преувеличаваше. Но все пак не бе забелязала хората да се извърщат с погнуса, когато я видят.

Алек протегна ръка и дръпна поводите на Уайлдфайър. Движението му прекъсна мислите ѝ и Джейми отново се заслуша в разговора. Чу, че единият от мъжете питаше коя е тя.

Моята съпруга.

В гласа му не прозвуча никаква гордост. Господи, сякаш говореше за кучето си! А и кучето сигурно означаваше много повече за него! В думите му нямаше и подигравателна нотка, което беше все някакво утешение.

Алек тъкмо се канеше да възседне коня си, когато един от воините извика:

— С кое име я наричат, Кинкейд?

Той не отговори веднага. Погледът му бавно обходи присъстващите. Каменното изражение на лицето му смрази кръвта на Джейми. Гласът му прокълтя, леден и застрашителен като боен вик:

— С моето.

---

[1] Документ за опрощаване на греховете, издаван от църковни лица. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Джейми започваше да мисли, че той не е човешко същество. Алек изглежда никога не огладняваше, не ожадняваше, нито се уморяваше. Единственият път, когато спряха да починат, бе, когато Джейми го помоли, а тя толкова много мразеше да го моли за каквото и да било.

Един англичанин със сигурност щеше да се погрижи за всички удобства на съпругата си. Алек едва ли си спомняше, че има жена.

Джейми бе безкрайно уморена и вероятно изглеждаше смачкана и занемарена като стара торба. Но какво значение имаше как изглежда? Алек бе демонстрирал отношението си към нея достатъчно категорично, отказвайки да я представи на съюзниците си. Очевидно тя никак не му харесваше.

Е, той също не е голям красавец, реши Джейми. И с тая дълга коса!

Може би обаче нямаше да изпитва толкова лоши чувства към съпруга си, ако не бе отвратителното му държание. Планинският въздух вероятно му бе повлиял, защото започваше да се държи още по-студено и отчуждено.

Същински Сатана! Този мъж дори не знаеше да брой! Съвсем ясно ѝ бе казал, че остават три дни до пристигането им у дома. Вече настъпваше петата вечер, а нямаше никакви признаци, че скоро ще стигнат до владенията на клана Кинкейд.

Дали чувството му за ориентация бе също толкова добро, колкото и умението му да брой? Джейми си каза, че е твърде уморена, за да се тревожи и за това. Алек се зае с конете, а тя се запъти към езерото, за да се наслади на няколкото мига самота. Свали ризата си, изми се, колкото можа, в студената вода и се излегна върху тревистия склон. Чувстваше се изтощена до смърт. Цялото тяло я болеше. Каза си, че само ще затвори за малко очи и после ще стане, за да се облече. Всъщност хладният въздух не ѝ бе неприятен.

В долчинката се спусна гъста мъгла. Алек бе дал на Джейми достатъчно време, за да се изкъпе и преоблече, ала когато мъглата стигна до глезените му, той извика високо, заповядвайки ѝ да се връща.

Никой не откликна. Сърцето му заблъска бясно. Не се притесняваше, че някой от вратовете му я е пленил, защото вече се намираха в земите на клана Кинкейд. Двамата бяха в пълна безопасност, но Джейми все пак не отговаряше. Младият мъж се промъкна през зелените листа и рязко спря. Дъхът му секна, когато видя гледката, разкрила се пред очите му.

Тя приличаше на прекрасна богиня. Спеше. Мъглата се стелеше край нея, придавайки ѝ загадъчност и неуловимо очарование. Последните слънчеви лъчи хвърляха меки отблясъци върху гладката ѝ кожа и я позлатяваха. Спеше обърната на една страна. Бялата ѝ риза се бе повдигнала до средата на бедрата, разкривайки дългите ѝ стройни крака.

Той дълго стоя, опиянен от нежната ѝ прелест. Желанието набъбна в него, превърна се в почти болезнено пулсиране. Тя наистина бе великолепна. Алек си припомни усещането, когато тези крака се обвиха около него, сладката ѝ мекота, когато проникна в нея.

Неговата съпруга! Заля го чувство за притежание. Знаеше, че няма да издържи още една нощ, без да я люби. Няма да спази обещанието си да не я докосва, докато не пристигнат в имението му. Но реши този път всичко да бъде бавно. Той ще бъде нежен и търпелив любовник... дори и това да го убие.

Кинкейд стоя и я съзерцава, докато слънцето се скри зад хоризонта. Знаеше, че тя се е събудила, макар очите ѝ да оставаха затворени. Когато я повдигна и я притисна до голите си гърди, Джейми обви ръце около врата му, сгуши се до него и от устните ѝ се изтръгна тих стон. Младият мъж я занесе до лагера, сложи я на земята, излегна се до нея и зави и двамата с наметалото си. Така съпругата му бе напълно защитена от студения планински въздух — покрита от главата до петите с наметалото и топлото тяло на мъжа си.

Устните ѝ бяха на сантиметри от неговите.

— Алек? — Гласът ѝ бе сънлив шепот.

— Да?

— Сърдиш ли ми се?

— Не.

— Сигурен ли си?

Искаше ѝ се да вижда лицето му. Той я държеше здраво и тя не можеше да помръдне.

— Сигурен съм.

— Чувствам се толкова уморена. Днес бе труден ден, нали?

Той не мислеше така, ала реши да се съгласи с нея.

— Да.

— Алек? Искам да те попитам нещо. — Джейми се опита да се надигне, но ръцете му се плъзнаха надолу и я притиснаха по-силно. Тя изпъшка. Бедрата му бяха по твърди от земята.

Кинкейд знаеше, че тя няма ни най-малка представа какво му причинява всяко нейно движение. Затвори очи и стисна зъби. Джейми бе твърде изтощена, за да понесе любовната атака на съпруга си. Трябваше да почака, да прояви разбиране и търпение.

Доста трудно предизвикателство.

— Алек, моля те, махни си ръцете. Причиняваш ми болка.

— Заспивай, жено! Нуждаеш се от почивка. — Гласът му дрезгавеше.

Тя се изви към него и Кинкейд отново стисна зъби.

— Дупето ми е възпалено.

Алек усети смущението в гласа ѝ. Ала този път стенанието ѝ не бе тихо, а високо и възмутено, защото той започна да разтрива схванатите ѝ мускули. Кинкейд не обърна внимание на протестите и въздишките ѝ.

— Обучението ти е било дяволски занемарено. Ти си най-несръчната жена, която познавам. Какво мислиш за това, съпруго моя?

— Мисля, че ти си убеден, че всеки миг ще се разплача. Знам, че гласът ми трепереше, когато ти казах, че съм възпалена. А ти си от мъжете, които мразят плачещи жени, нали? О, не го отричай, съпруге мой! Видях начина, по който гледаше ревящите ми сестри. Никак не ти бе приятно и се чувстваше неловко.

— Да, истина е — призна Алек.

— И за да предотвратиш сълзите ми, ти ме обиждаше. Искаше да се ядосам. Предпочиташ женски викове пред женски сълзи.

— Много добре си ме опознала, Джейми.

— Но ти не си научил нищо за мен.

— Нямам нужда да...

— О, имаш — прекъсна го тя. — Ще се изненадаш, като ти кажа какво умее една „несръчна жена“. Мога да стрелям с лък по-добре от всеки воин. Мога прекрасно да яздя — без седло, разбира се. Мога...

— Ти се шегуваш. Едва се държиш на седлото!

— Значи вече си си съставил мнение за мен, така ли?

Той отмина въпроса ѝ и вместо това изрече:

— Какво искаше да ме питаш? Нещо те тревожи?

— Не.

— Каж ми!

— Чудех се дали ще ми дадеш същите нареждания, когато пристигнем във владенията ти и се срещнем с твоите хора.

— Какви нареждания? — нетърпеливо я прекъсна Алек. Нямаше никаква представа за какво говори.

— Знам, че се срамуваш от мен, Алек, но аз не мисля, че ще мога да пазя мълчание през цялото време. Свикнала съм да говоря свободно и наистина не...

— Ти мислиш, че се срамувам от теб? — Звучеше изненадан.

Джейми се изви в ръцете му. Отметна одеялото и се взря в лицето му. Дори и на лунната светлина се виждаше, че е искрено удивен. Ала тя не му повярва.

— Няма нужда да се преструваш, че не разбираш, Алек Кинкейд. Знам истината. Би трябвало да съм малоумна, за да не разбера защо ми забрани да говоря пред съюзниците ти. Защото ме смяташ за грозна. И за англичанка.

— Ти си англичанка — напомни ѝ той.

— И се гордея с този факт, съпруже мой. А не знаеш ли колко е глупаво и повърхностно един мъж да съди за една жена по външния ѝ вид?

Смехът му прекъсна поучителната ѝ тирада.

— Твоята грубост е много по-осъдителна, отколкото моя външен вид — промърмори тя.

— Ти, съпруго моя, си най-своенравната жена, която съм срещал.

— Това е нищо пред твоите недостатъци. Ти си разяден от тях като стар щит.

— Ти не си грозна.

Джейми продължаваше да се мръщи и Алек реши, че тя не му е повярвала.

— Кога достигна до това заключение?

— Вече ти обясних. Тогава, когато ми заповяда да гледам само теб, когато не ме представи на приятелите си, дори не ми позволи да кажа една дума. Тогава стигнах до това заключение. Не си въобразявай разни неща, Алек — побърза да добави Джейми, щом видя, че той едва сдържа смеха си. — Изобщо не ме интересува дали ме смяташ за хубава, или не.

Той хвана брадичката ѝ.

— Ако бе погледнала един от онези мъже по-дълго, той можеше да реши, че му показваш някакво предпочитание и че искаш да си с него. Нямам доверие на мъжете от клана Кери. Те щяха да ме предизвикат на двубой заради теб. Много е просто да се разбере, дори от една англичанка. Някои ще решат, че виолетовите ти очи притежават вълшебна сила; други ще пожелаят да докоснат косата ти, за да се уверят дали е толкова мека и копринена, колкото изглежда. Със сигурност всички щяха да искат да те докоснат.

— Наистина ли?

Докато Алек говореше, очите ѝ се бяха разширили от удивление. Той разбра, че тя изобщо не осъзнава красотата си.

— Мисля, че преувеличаваш, Алек. Едва ли някой щеше да поиска да ме докосне.

Тя си просеше комплимент и Кинкейд реши да ѝ достави това удоволствие.

— Не исках да рискувам да се разрази битка, тъй като знам колко те разстройва видът на кръвта.

Джейми бе смаяна от небрежното обяснение. *Нима току-що ѝ бе направил комплимент? Дали очите ѝ притежаваш вълшебна сила за него?*

— Защо се мръщиш сега?

— Питам се дали ти... дали наистина... — Джейми въздъхна, махна ръката му от брадичката си и отново се сгуши до топлото му рамо. — Значи не мислиш, че съм грозна?

— Не мисля.

— Знаех го — призна тя и се усмихна. — Хубаво е, че не ме намираш непривлекателна.

— Не съм казал това.

Джейми реши, че той пак се шегува и я дразни.

— Затова пък аз никога не съм казвала, че ти не си грозен. Тъкмо обратното. Мисля, че си.

Алек гръмогласно се засмя и тя отново се усмихна. Дали започваше да свиква с него? Той отметна няколко кичура от челото ѝ.

— Лицето ти е изгоряло. Носът ти е зачервен. Изобщо не те намирам за привлекателна.

— Наистина ли? — Изглеждаше потресена.

— Пошегувах се — увери я той.

— Знаех, че само ме дразниш — широко се усмихна Джейми.

— Заспивай!

Когато започна да разтрива раменете ѝ, Джейми затвори очи и изпусна доволна въздишка. Дланта ѝ лежеше върху гърдите му. Усещаше как тупти сърцето му. Тя разсеяно започна да гали зърното, скрито в къдравите косъмчета. Усещането ѝ харесваше.

Алек внезапно сграбчи китката ѝ и отмести ръката ѝ. Джейми реши, че сигурно го е гъдел. Той предположи, че тя се опитва да го подлуди.

— Престани. — Гласът му скърцаше като пясък.

Джейми не си спомняше кога е заспала, но много ясно си спомни кога се събуди. Сънуваше най-вълшебния сън. Бе заспала върху поляна с диви цветя, напълно гола. Слънцето я обливаше с топлината си. Тя тръпнеше от удоволствие. Познато напрежение се зароди някъде дълбоко в нея, а мъчителната болка, пулсираща между краката ѝ, настояваше да бъде облекчена.

Простена от желание и се събуди. Не сънуваше. Слънцето бе Алек, а дивите цветя — наметалото на Алек. Беше без риза. Как е възможно! Алек бе заровил глава във врата ѝ и се бе настанил между разтворените ѝ бедра.

Той я любеше. Сънливото ѝ объркване се изпари. Вече бе напълно будна. Не го виждаше, тъй като наоколо цареше непрогледен мрак, ала хрипливото му дишане, примесено със сладката музика на вятъра, стопи съпротивата ѝ. Не искаше отново да я заболи. Опита се да го помоли да внимава, ала устните му се спуснаха към гърдите ѝ, а ръката му се плъзна между меките къдриви косъмчета между бедрата ѝ. Вече не я интересуваше дали ще я заболи.

Знаеше къде да я докосне, за да я възпламени и да я накара да стене от желание. За миг Джейми застина, когато пръстите му

проникнала в топлата ѝ влажна мекота и започнаха да се движат в нея. Божествената агония я накара да крещи за освобождение.

Пръстите ѝ се заровиха в косите му, а тялото ѝ се изви в дъга. Джейми потръпна и силно простена, когато палецът му започна да разтрива нежната пъпка на женствеността ѝ, докато другите два пръста бясно влизаха и излизаха.

Ноктите ѝ отново се забиха в раменете му. Алек изръмжа. Джейми искаше да го докосва и гали, да му даде същото удоволствие, с което я даряваше той. Опита се да се отдръпне, но Алек не я пусна.

Устните им се сляха в дива, всепоглъщаща целувка. Езикът му завладя устата ѝ и затанцува с нейния.

— Толкова си влажна — промърмори той.

— Нищо не мога да направя — простена в отговор тя.

Ръцете му разтвориха широко бедрата ѝ и той бавно започна да прониква в нея.

— Не искам да правиш нищо — дрезгаво рече Алек.

— Не искаш ли? — изохка тя и го притегли към себе си. Щеше да я влуди с това бавно движение. Знаеше, че сигурно ще умре, но искаше той да я изпълни цялата, да я изгори със страстта си.

— Искях да кажа, че си готова за мен — промърмори Алек. — Не се движи така. Остави ме да...

— Сега не е време за шеги, Алек!

Ако имаше сила, щеше да се засмее.

— Опитвам се да бъда нежен, но ти си толкова тясна...

Тя се изви към него. Алек забрави, че трябва да бъде нежен. Вдигна краката ѝ на кръста си, обви косата ѝ около другата си ръка, за да я застави да не се движи, и проникна в нея с един мощен тласък.

Вече не можеше да се контролира и не мислеше дали ѝ причинява болка. Не можеше да спре, а устните му заглушаваха протестите ѝ. Когато усети, че семето му ще се излее в нея, той плъзна ръка между запотените им тела и с ласка я прикани да се присъедини към него.

Бедрата ѝ бяха удивително силни. Стискаше го между тях, сякаш се опитваше да го погълне, молейки да я освободи от сладкото мъчение.

Алек се отпусна изтощено върху нея. Измина доста време, преди да събере сили да я погледне. Първата му мисъл бе, че е постъпил

отвратително и я е използвал да задоволи страстта си.

— Джейми? Нараних ли те? Бях ли много груб с теб?

Тя не отговори. Алек се подпря на лакът и се надвеси над нея. Тревожеше се.

Тя спеше. Кинкейд не знаеше какво да мисли. Осъзна, че пръстите му са все още заровени в косите ѝ и с търпение, което сметна за изненадващо, бавно се освободи от меките къдрици. Приглади влажната ѝ коса и погали бузите ѝ.

Знаеше, че я бе задоволил. Лейди Кинкейд бе потънала в дълбок сън с усмивка на устните.

Следващият ден изглежда щеше да бъде най-трудният за Джейми. Яздеха през красиви и диви места, покрай планински езера, чиито води се къдреха от вятъра, през безбрежни поляни от изумрудена трева. Изкачваха стръмни склонове, покрити с гъсти храсти. Великолепието на планинска Шотландия караше Джейми да си мисли, че двамата се бяха запътили към Рая.

Ала с всеки изминал час въздухът ставаше все по-влажнен и режещо студен. Джейми се загърна плътно в зимната си пелерина. Главата ѝ се замая и едва не падна от коня. Алек незабавно се озова до нея, повдигна я и я сложи върху жребеца си. Джейми не се възпротиви, когато той свали пелерината ѝ и я захвърли на земята. Зави я в тежкото си наметало и я притисна към себе си.

Тя въздъхна уморено.

— Защо хвърли пелерината ми, Алек?

— Ще носиш моите цветове, за да те пазят от студа, Джейми.

Не можа да устои на желанието да я целуне леко по косите. Започваше да мисли, че неговата съпруга е най-удивителното същество на земята — заспиваше за миг.

Обичаше усещането за мекото ѝ тяло, притиснато до неговото, и уханието ѝ. Знаеше, че тя му вярва изцяло. Тази мисъл го изпълваше със задоволство.

Не спомена нищо за изминалата страстна нощ. Пламналото ѝ от неудобство лице на сутринта му подсказа, че не желае да говорят за това.

Срамежливостта ѝ го забавляваше.

Въпреки това малката му съпруга бе силна жена. Тя не осъзнаваше, че издръжливостта ѝ има граници и че бе изтощена до смърт. Затова Алек намали темпото.

Беше заспала и Кинкейд трябваше няколко пъти настойчиво да я побутне, за да получи отговор.

— Джейми, събуди се! Вече сме у дома — за трети път повтори той.

— У дома ли? — объркано повтори тя и сънливо разтърка очи.

— Винаги ли толкова трудно се събуждаш след кратка дрямка?

— Не знам. Виждам само дървета, Алек. Затова ли ме събуди, за да се шегуваш с мен?

Алек повдигна брадичката ѝ и посочи.

— Ето там, жено. Зад следващия хълм. Можеш да видиш дима от огнището ми.

Тя наистина видя дим и част от върха на кула. Най-сетне пред погледа им изплува стената, заобикаляща замъка му. Огромна! Сякаш бе изсечена направо в планината! Бе изградена от кафяв камък — новост както за шотландските, така и за английските традиции, тъй като повечето от бароните в Англия строяха стените около замъците си от дърво. Сякаш стигаше до облаците!

Дърветата наоколо бяха подрязани, а по скалистия склон на рова не се виждаше и тревица. Самият ров бе пълен с тъмна като мастило вода. Подвижният мост бе спуснат, но Алек и Джейми се насочиха към един процеп в стената.

Замъкът бе много по-величествен от скромния дом на баща ѝ. Явно Алек бе богат мъж. Господарската къща можеше да се похвали не с една, а с две кули — всички знаеха колко скъпо струваше построяването им.

Джейми не бе очаквала нещо толкова внушително. Тя си мислеше, че шотландците живеят в каменни къщи със сламени покриви и пръстени подове подобно на крепостните в Англия. Сега осъзна колко погрешна е била представата ѝ за Шотландия. Наоколо наистина се виждаха по-малки къщи — поне петдесетина на брой, накацали по хълмовете, докдето стигаше погледът. Джейми предположи, че в тях живеят членовете на клана Кинкейд със семействата си.

— Алек, твоят дом е много внушителен. Когато стената бъде напълно завършена, външният ти двор ще заема половината Шотландия, не смяташ ли?

Той се усмихна на изненадата ѝ.

— Сам ли живееш тук? Не виждам никакви войници.

— Моите хора ще ни чакат на върха на хълма — отвърна Алек.
— Във вътрешния двор.

— И жените ли ще бъдат там?

— Само някои от тях. Повечето от жените и децата са заминали в имението на Джилбърт за пролетните празненства. Придружават ги половината от моите воители.

— Затова ли е толкова тихо? Колко души предвождаш? — попита Джейми и мигновено забрави за въпроса си. Усмивката му изцяло привлече вниманието ѝ. — Щастлив си, че отново си у дома си, нали?
— Оживлението ѝ му бе приятно.

— Сега са около петстотин-шестстотин бойци. Да, англичанко, щастлив съм, че съм си у дома.

— Петстотин-шестстотин? О, Алек, ти отново се шегуваш с мен — раздражено възкликна Джейми.

— Истина е, Джейми. Кланът Кинкейд е многоброен.

— Според шотландското броене. Наистина ли си мислиш, че кланът ти е толкова голям?

— Какво искаш да кажеш?

— Просто смятам, че ти трябва помощ, за да се научиш да броиш, Алек. Нали ми каза, че за три дни сме тук, а ни бяха нужни още толкова.

— Забавих ездата заради състоянието ти.

— Какво състояние?

— Ти беше разранена и доста чувствителна, забрави ли?

Лицето ѝ пламна.

— Освен това виждам, че си много изморена.

— Не съм. Това не е важно — побърза да добави тя, тъй като той се намръщи. Предстоеше ѝ среща с близките му и искаше да е в добро настроение. — Дори да ми кажеш, че тук има седемстотин воители под твоето предводителство, ще ти повярвам.

Усмивката му бе доказателство, че отново бе спечелила благоразположението му. И все пак не можа да устои на желанието си

да го подразни още малко.

— Все пак струва ми се доста странно, Алек, че наоколо не се вижда нито един воин. Нима всичките шестстотин чакат в двора?

Закачливостта ѝ го развесели. Той се надигна и пронизително изсвири.

Отговориха му незабавно. Те заприиждаха отвсякъде — от върха на стената, от къщите, от конюшните, от дърветата и горите, които ги заобикаляха. Огромно множество мъже с грубо изсечени лица и широки рамене. Игла да хвърлиш — няма къде да падне.

Алек не бе преувеличил. Може би дори малко бе посмалил броя им. Докато Джейми се взираше във войниците, съпругът ѝ кимна в знак на одобрение и вдигна ръка. Щом я сви в юмрук, възторжени викове разцепиха тишината.

Джейми бе толкова слисана от надигналата се врява, че стисна другата ръка на Алек, която обвиваше кръста ѝ. Не можеше да откъсне поглед от мъжете, макар да знаеше, че е невъзпитано. Беше дошла в земята на гигантите. Бяха със сурови лица и зорки погледи, но това, което я накара напълно да онемее, бе облеклото им.

Коли не бе затъпяла от пиене и отлично знаеше какво приказва. Шотландците наистина носеха женски рокли, по-скоро поли. И то полички, които достигаха едва до коленете им. Джейми невярващо поклати глава. Не, това не бяха полички. Това бяха одеяла, както на келтски наричаха тези карираны платове.

Всички носеха еднакви по цвят дрехи — цветовете на Алек. Полите бяха увити около кръста и пристегнати с колан.

Някои от тях бяха с минзухарено жълти ризи, други — голи до кръста. Повечето бяха боси.

— Искаш ли да ги преброиш? — попита Алек. Смушка коня си и добави: — Според мен са около двеста, жено. Но ако искаш да...

— Според мен са петстотин — прошепна Джейми.

— Сега ти преувеличаваш.

Джейми погледна към Алек, опитвайки се да се съвземе. Воините бяха строени в редици покрай пътеката, която изкачваха.

— Сигурно са цял легион, Алек, дори и това да са половината от хората ти.

— Не. Един легион наброява триста души, а понякога повече. Моите не са толкова много, Джейми, освен ако не прибавя и

съюзниците си, разбира се.

— Разбира се.

— Няма защо да се боиш.

— Не се боя. Защо мислиш, че се страхувам?

— Трепериш.

— Не е вярно. Те всички са се втренили в нас.

— Любопитни са.

— Нали не сме ги сварили неподготвени, Алек? — Гласът ѝ прозвуча отчаяно.

— За какво мислиш?

Джейми се бе втренила в брадичката му. Той повдигна нейната и видя, че лицето ѝ се изчервява.

— Моите хора винаги са подготвени.

— Не ми изглеждат такива.

Алек внезапно проумя защо тя е толкова смутена.

— Ние не ги наричаме рокли.

Очите ѝ се разшириха от удивление.

— Да не би Бийк да ти е казал...

— Аз бях там.

— Къде?

— В конюшнията.

— Не е вярно!

— Вярно е.

— О, боже!

Джейми отчаяно се опита да си припомни разговора с главния коняр.

— Какво още си чул?

— Че шотландците имат овчи мозъци, че се замерят с борови колове, че...

— Аз само се шегувах със сестра си и освен това си помислих, че Коли е пияна, когато ми каза... Алек, те винаги ли са облечени толкова неприлично? Винаги ли коленете им са открити?

Щеше да бъде жестоко, ако се изсмее в лицето ѝ.

— Ще привикнеш с това, когато заживееш тук.

— Ти не се обличаш като войниците си, нали? — звучеше искрено ужасена.

— Напротив, обличам се.

— Не, не е вярно. — Джейми въздъхна, когато осъзна, че отново му противоречи. Изглежда, че той се обиждаше всеки път, когато тя му възразеше за нещо. — Искам да кажа, че в момента си облечен в напълно прилични панталони и заради това предположих, че...

— Аз идвам от Англия, Джейми. Това е единствената причина, за да нося тези неудобни торби.

Джейми се огледа и сетне отново се обърна към съпруга си.

— Как държат панталоните си навити над подгъвите на полите?

— Не го правят.

— Тогава какво... — Зърна дяволития поглед в очите му и реши, че е по-добре да не знае. — Няма значение. Вече не ми се иска да знам какво носят отдолу.

— О, но аз искам да ти кажа.

Усмиваше се като истински хулиган. Джейми въздъхна тежко, като си припомни непристойните му забележки и собствените си неособено благоприлични въпроси. В този миг наистина изглеждаше красив. Сърцето ѝ запърха като пеперуда.

— Може би ще ми кажеш по-късно, когато падне нощ, Алек, и е достатъчно тъмно, за да не видиш смущението ми. Обличат ли метална ризница, когато се бият?

— Никога не носим доспехи. Някои носят наметало. Но опитните воители предпочитат старите традиции.

— И какви са те?

— Да не носят нищо.

Сега вече бе напълно сигурна, че ѝ се подиграва. Представи си ги голи воители, възседнали коне и поели на война. Това я разсмя.

— Значи те просто захвърлят наметалото си и...

— Да, точно така.

— Алек, сигурно ме смяташ за много глупава, щом очакваш да повярвам на приказките ти. Престани да шегуваш с мен, моля те! Освен това е доста грубо толкова дълго да не обърнеш никакво внимание на хората си.

След тези думи Джейми се обърна с гръб към съпруга си, облегна се на гърдите му и се опита да придаде спокойно изражение на лицето си, докато минаваха покрай воителите. Това ѝ струваше доста усилия, особено след неприличните мисли, които Алек бе събудил в главата ѝ.

— Ще трябва да се научиш да не даваш заповеди, жено!

Притисна с брадичка върха на главата ѝ. Забележката му бе изречена с мек тон. Вълна на удоволствие заля тялото ѝ.

— Бих искала да се държа, както подобава, съпруже мой, но това се отнася и за теб. Грубостта едва ли ще се хареса някому, дори и в Шотландия.

Силен вик отекна през клоните на дърветата точно когато приближаваха някаква широка поляна. Алек дръпна поводите на Уайлдфайър, която неспокойно се изправи на задните си крака, и скочи от коня си. Остави Джейми върху гърба на жребеца и поведе двете животни към насъбралото се множество от очакващи ги воители.

Господи, колко нервна се чувстваше! Скръсти ръце, за да не се вижда, че треперят.

Някакъв рус мъж, висок колкото Алек, се отдели от останалите и пристъпи напред, за да приветства своя леърд. Красотата му я наведе на мисълта, че е роднина на Алек. Предположи също, че той е втори в йерархията на клана. Двамата явно бяха добри приятели, тъй като непознатият прегърна топло вождата си и силно го потупа по гърба. Воинът изговаряше неясно думите и Джейми не можеше да разбира добре. Ала все пак схвана достатъчно и се изчерви. Двамата гиганти си разменяха доста солени закачки. *Още един странен навик на шотландците!*

След това заговориха за сериозни неща. Джейми разбра, че новините не бяха много добри, тъй като гласът на съпруга ѝ зазвуча рязко и отсечено, а лицето му се намръщи. Изглеждаше разгневен. Воинът бе по-скоро разтревожен.

Вървяха към вътрешния двор и Алек не ѝ обръщаше никакво внимание. После подаде юздите на Уайлдфайър на един мъж, който обикаляше наоколо, и се обърна, за да я свали на земята.

Дори не я удостои с поглед. Джейми стоеше изправена до съпруга си, докато той продължаваше да говори с воина.

Половината от хората на Алек я зяпаха втренчено, а намръщените им лица показваха, че никак не харесват това, което виждат. Другата половина заобиколиха Уайлдфайър. Те се усмихваха.

Кобилата никак не бе очарована от вниманието, което ѝ засвидетелстваха. Изправи се на задните си крака, раздражено изцвили и доста грубо се опита да стъпче мъжа, който се опитваше да

хване юздите ѝ. Джейми реагира инстинктивно. Подобно на майка, чието дете се държи непослушно, тя мигновено се спусна, за да я успокои.

Движението ѝ бе толкова бързо, че Алек не успя да я спре. Без да мисли за мъжете наоколо, Джейми заобиколи съпруга си и жребеца му, мушна се между двамата гиганти и се втурна да успокои своето бебе.

Спря на няколко крачки от любимката си. Не бе нужно да изрича остри думи. Просто протегна ръка и зачака.

Уайлдфайър веднага се усмири и дивият поглед изчезна от очите ѝ. Докато воините наблюдаваха сцената като омагьосани, гордата бяла красавица послушно запристъпва към господарката си.

Алек внезапно изникна до Джейми. Прегърна я през раменете и я притегли към себе си.

— Тя обикновено е много послушна — каза Джейми на съпруга си. — Но е уморена, Алек, и гладна. Може би трябва да я заведе...

— Доналд ще се погрижи.

Не искаше да спори с него пред хората му. Алек взе поводите на Уайлдфайър и заговори бързо на келтски на някакъв млад мъж, който бе дотичал отнякъде.

Според Джейми този Доналд бе твърде млад за главен коняр. Но когато той заяви, че Уайлдфайър е прекрасен кон, тя реши, че може да му се довери. Очевидно разбираше от коне. Имаше нежен глас, гъста пламъкова коса и чаровна усмивка.

Но Уайлдфайър явно не го хареса. Нервното животно се опита да се мушне между Джейми и Алек. Доналд обаче бе твърдо решен да се справи с капризната кобила и с помощта на Алек най-сетне успя да я укроти. Джейми ги наблюдаваше като разтревожена майка, принудително отделена от детето си.

— Ще свикне!

Забележката на Алек я вбеси. Значи в неговите очи и тя, и кобилата бяха едно и също! Бе казал същото и за нея!

— Може би *тя* ще свикне — отвърна Джейми, като натърти на „тя“.

Двамата закрачиха към стълбите, които водеха към вратите на замъка. Алек все още не я бе представил на хората си. Това я озадачаваше, но сетне реши, че съпругът ѝ чака подходящ момент.

Стигнаха до най-горното стъпало и спряха. Той се извърна и я накара и тя да стори същото. Ръката му продължаваше да обгръща раменете ѝ.

След малко я пусна, взе наметалото, което му подаде един от воините, и го метна през дясното ѝ рамо. В двора се възцари тишина. Всеки един от мъжете постави ръка на сърцето си. Главите им бяха сведени.

Моментът бе настъпил. Джейми се изправи гордо и зачака прекрасната реч, която Алек щеше да произнесе в нейна чест. Каза си, че трябва да запамети всяка дума, за да може после да си ги припомня с наслада, когато Алек я ядоса или обиди незаслужено.

Речта се оказа доста кратка. Започна и свърши, преди ти да се усети. Гласът на Алек се извиси над множеството:

— Моята съпруга.

Моята съпруга?! Това ли бе всичко?! Нима няма да каже още нещо?! Той мълчеше и Джейми разбра, че бе свършил, тъй като бе говорил на келтски, а тя вече бе решила, че няма да се издаде, че разбира езика му, не можеше да позволи той да види колко е ядосана и обидена от грубостта му.

По знак на Алек всички мъже измъкнаха мечовете си ножниците си. Пореден мощен вик огласи двора.

Джейми се притисна към Алек, сетне свела глава и направи реверанс на воините.

Техният оглушителен поздрав я стъписа. Алек си помисли, че е малко уплашена и смутена от вниманието.

— Какво им каза, Алек? — прошепна тя, макар отлично да знаеше отговора.

— Казах им, че си англичанка — излъга Алек. Метна отново ръка през раменете ѝ и както вече му се бе превърнало в твърде обезпокоителен навик, безцеремонно я дръпна към себе си.

— И навярно това е причината за радостния им поздрав — сопна се тя. — Че съм англичанка.

— Не, съпруго моя. Това е причината за виковете им.

Възмутително! Джейми поклати глава.

— Какво мислиш за хората ми? — вече сериозно попита Алек.

Тя не го погледна.

— Мисля, че всички те имат мечове, Кинкейд, а ти нямаш. Това си мисля.

Жена с характер! Алек се засмя в отговор на заядливата ѝ забележка.

Воинците вече съвсем открито я зяпаха. Кинкейд си каза, че имат право да задоволят любопитството си. Щеше да им трябва време, за да свикнат с нейната външност. Дори той още не можеше да свикне с необикновената ѝ красота.

Воинът, за когото Джейми реши, че е втори след Алек, по негов знак се спусна към тях.

— Това е Гейвин, съпруго моя. Когато отсъствам, той е най-главен тук.

Младият мъж я погледна в очите. Джейми му се усмихна. Обаче усмивката ѝ започна да помръкна, тъй като мъжът продължаваше да я гледа втренчено. Питаше се дали той чака тя да каже нещо, или пък това е някакъв официален шотландски ритуал.

Бе много привлекателен. Напомни ѝ за Даниел, съпруга на Мери, защото когато най-накрая ѝ се усмихна, в зелените му очи проблясваха същите дяволити пламъчета.

— За мен е чест да се запозная с вас, лейди Кинкейд.

Гейвин не откъсваше поглед от нея дори и когато се обърна към Алек.

— Направил си добър избор, Алек. Чудя се как си убедил Даниел...

— Аз хвърлих кола по-далеч и имах правото да избирам първи — прекъсна го Алек. — Избрах я наслука.

— Избрал си ме наслука? — Джейми гневно се обърна към съпруга си. — Шегуваш се с мен пред приятеля си, Алек, или наистина мислиш така?

— Шегувам се.

— Алек все се шегува — обърна се Джейми към Гейвин. Думите ѝ бяха тактичен опит да извини грубите думи на съпруга си.

Гейвин остана смаян. През всичките тези години той не знаеше някога Алек да се е пошегувал за каквото и да било. Но нямаше намерение да противоречи на лейди Кинкейд.

Обърна се достатъчно бързо, за да види как Алек намига на съпругата си.

— Тя е уморена, Гейвин. Нуждае се от една обилна вечеря и дълъг сън.

— Тя иска първо да разгледа новия си дом. — Гласът на Джейми трепереше от възмущение. — Тъй като тя е много любопитна.

И Алек и Гейвин се засмяха на изтънчения начин, по който младата жена им бе показала недоволството си, задето говореха в нейно присъствие, сякаш не бе там. Джейми също се усмихна, доволна, че бе успяла да ги постави на мястото им.

— Ще мога ли да се изкъпя, Алек?

— Незабавно ще се погрижа за това, милейди — побърза да я увери Гейвин и последва новата си господарка като послушно паленце.

Алек видя как Гейвин възхитено зяпа съпругата му. Бе развеселен от начина, по който приятелят му несръчно се опитва да скрие колко силно му бе въздействала Джейми — просто нямаше сили да откъсне поглед от нея.

— Благодаря ти, Гейвин. Смятам, че не е нужно да се държиш толкова официално. Моля те, наричай ме Джейми. Това е малкото ми име.

Тъй като приятелят на Алек не каза нищо, Джейми се обърна и го погледна. Гейвин се бе намръщил.

— Не желаяш ли да ме наричаш така?

— Как каза, че ти е името... Джейн... така ли?

— Не, Джейми — търпеливо повтори тя и кимна, тъй като Гейвин продължаваше да изглежда смутен.

Воинът се обърна към Алек и избъбри:

— Но това е мъжко име!

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ти си му внушил това, нали, Алек?

Той не си направи труда да отговори на въпроса ѝ. Джейми наистина носеше мъжко име, а Алек имаше много по-важни неща на главата си, отколкото да стои на прага на замъка си и да спори с нея по този незначителен въпрос.

Гейвин и Кинкейд се спуснаха по трите стъпала, които водеха в голямата зала, а Джейми остана да гледа намръщено след тях. Всъщност Алек трябваше здравата да смушка приятеля си, за да го накара да тръгне.

Джейми любопитно се огледа. Каменната стена от дясната ѝ страна бе висока колкото църковна камбанария. Камъните бяха студени и гладки, никакъв прах не помътняваше кафеникаво-златистия им цвят. Дървена стълба водеше към втория етаж, където завиваше, образувайки голям балкон. Джейми преброи три врати и предположи, че там са спалните на Алек и близките му. Всеки в голямата зала можеше да види кой влиза и излиза от тези стаи.

Точно пред Джейми се намираше масивна камина, но бумтящият в нея огън не успяваше да стопли огромната зала. Никога не бе виждала по-голямо помещение. Помисли си, че тук ще се поберат всички стаи на скромния ѝ дом. Бе просторно като на поляна и по средата минаваше пътека, застлана с тръстика, която водеше право към огнището. Голяма маса с поне двадесет стола беше разположена вляво. Друга маса с не по-малка дължина се намираше от дясната страна. Зад нея се издигаше висока дървена преграда. Джейми предположи, че тя отделя склада за провизии.

Алек и Гейвин седнаха на масата пред преградата.

Тъй като нито един от двамата не ѝ обръщаше никакво внимание, Джейми заобиколи и погледна отзад. За своя изненада видя голямо легло, което се издигаше върху висока платформа. И стената над него бяха забити няколко куки и по размера на дрехите, закачени на тях, тя предположи, че тук спи Алек. Помоли се да не е права.

Един войник мина покрай нея и остави торбата ѝ до леглото. Джейми разбра, че за нещастие предположението ѝ се бе оказало вярно. Войникът я изгледа сепнато и дрезгаво промърмори нещо, когато Джейми му благодари, че е донесъл вещите ѝ. Мъжът ѝ даде знак да се отдръпне, тъй като се появи друг грамаден войник, който носеше дървена вана. Остави я в отсрещния ъгъл.

Трябваше да опита да се измие по възможно най-тихия начин. Усети, че се изчервява, като си помисли, че преградата ще скрие голотата ѝ, ала всеки, който се намира в залата, ще чуе шума от водата и ще се досети какво прави. *Ама че усамотено място!*

Джейми се върна при съпруга си, за да разбере къде се намира кухнята и да поръча вечерята. Застана до него и търпеливо зачака Алек да ѝ обърне внимание. Наложил ѝ се да чака доста дълго. Гейвин даваше пълен отчет и бе погълнал цялото му внимание. Джейми седна на стола, съседен на този на съпруга ѝ и скръсти ръце в скута си.

Щеше да бъде проява на грубост от нейна страна, ако прекъсне разговора му. Освен това знаеше, че не бива да се оплаква. Тя бе съпруга на влиятелен и могъщ леърд и ако трябва, ще остане на стола си до сутринта, за да чака съпругът ѝ да ѝ обърне внимание.

Скоро я налегна дрямка. Бе твърде уморена, за да усеща глад. Тъкмо се намери да стане от масата, когато две жени влязоха в залата.

Роклите им бяха с цветовете на клана Кинкейд и по държанието им Джейми реши, че не са прислужници. И двете имаха тъмноруси коси, кафяви очи и на лицата им трептяха искрени усмивки, поне до мига, в който я видяха.

Тогава усмивките им тутакси се стопиха. По-високата от двете дори я изгледа свирепо.

Джейми ѝ отвърна със същото. Бе твърде уморена, за да се примирява с подобни глупости. Утре щеше да опитва да спечели приятелството им.

Следващият, който влезе в залата, бе един войник, удивително приличащ на двете жени. Той спря зад тях, сложи ръце на раменете им и се втренчи в Джейми. Косата му бе черна, също като смръщения му поглед.

Явно предварително бе решил, че я мрази. Вероятно понеже е англичанка. Тя бе чужденка и сигурно щеше да измине доста време,

преди кланът да я приеме. А колко ли време щеше да е нужно на самата нея, за да свикне с тях?

Алек не забеляза новодошлите, докато Джейми не го смушка с крак. Изглежда я намръщено, че го прекъсва, но после ги видя. Лицето му мигновено се озари от широка усмивка. Двете жени също му се усмихнаха. По-високата се втурна напред.

— Заповядайте при нас — извика Алек. — Маркърс? — добави той, когато намръщеният воин се приближи до него. — Ще ми докладваш след вечеря. Доведе ли Елизабет?

— Да.

— Къде е тя?

— Чака в дома си вест от Ангърс.

Алек кимна. Спомни си за собствената си жена чак когато Маркърс се обърна към нея.

— Това е съпругата ми — нехайно заяви той. — Казва се Джейми. — Обърна се към жена си и добави: — Това е Маркърс, а това е Едит. — Кимна към жената, застанала до мрачния воин. — Маркърс и Едит са брат и сестра и са първи братовчеди на Хелърн.

И сама можеше да се досети, че са брат и сестра. Гледаха я еднакво неодобрително, но Джейми бе погълната от други мисли, за да се тревожи от явната им грубост. Къде бе Хелърн? И коя бе тази Елизабет, която Маркърс спомена?

Алек прекърсна догадките й, като кимна към другата жена.

— И накрая, но в никакъв случай не на последно място в сърцето ми, е моята Ани — заяви той. Гласът му бе топъл и ласкав. — Ела поблизо, дете мое! Да се запознаеш с новата си господарка!

Когато Ани забързано прекърси палата, Джейми осъзна, че всърщност тя бе девойка — година или две по-малка от нея. И въпреки това лицето й имаше детско изражение, а широко отворените й очи излъчваха невинност.

Ани направи несърчен поклон пред Джейми и сетне сладко се усмихна. Когато заговори, гласът й бе като на малко момиченце.

— Трябва ли да й харесам, Алек?

— Да — кимна той.

— Защо?

— Защото това ще ме зарадва.

— Тогава ще я харесам — заяви Ани. — Независимо, че е англичанка. — Усмивката ѝ се разшири и тя добави: — Липсвахте ми, милорд.

Преди Алек да успее да отвърне на думите ѝ, Ани забързано се отдалечи към другия край на масата и седна между Маркърс и Едит.

Джейми остана да гледа замислено след нея. Сега разбираше какво не бе наред с това момиче. Тя бе от онези особени хора, които оставаха деца през целия си живот. Сърцето ѝ се сви от състрадание и нежност. Испита и благодарност към Алек, който се бе държал толкова мило с нещастното създание.

— И Ани ли е сестра на Маркърс? — попита накрая Джейми.

— Не, тя е сестра на Хелън.

— Коя е Хелън?

— Беше моя съпруга.

Преди още Джейми да отвори уста, за да му зададе друг въпрос, Алек отново се обърна към Гейвин.

Група прислужници влезе в залата. Наредиха върху масата дълги дъски с нарязан хляб, а пред нея поставиха голяма чиния с печено овнешко. При вида и аромата на месото стомахът ѝ се преобърна. Джейми с цялото си сърце мразеше овнешко, откакто веднъж като малка се бе разболяла, след като бе яла развалено месо. Оттогава не се бе докосвала до него.

В чинията имаше още сирене, плодова пита, покрита с тъмночервени плодове и малки кръгли хлебчета, посипани с някакво семе. Кани с бира и стомни с вода допълваха вечерята.

Алек не обърна внимание на храната. В залата влязоха група мъже. Той кимна кратко към всеки от тях и отново заговори с Гейвин.

Неговият пръв помощник започваше да го изнервя. Макар че даваше бързи и точно отговори, вниманието му не бе изцяло погълнато от разговора — продължаваше да мята възхитени погледи към Джейми.

Гласът на Алек изведнъж зазвуча рязко и грубо и Джейми го погледна.

— Лоши новини ли? — попита тя, когато най-последно успя да привлече вниманието му.

— Ангърс е изчезнал.

— Ангърс?

— Един от моите войници — обясни Алек. — Той е равен по ранг на Гейвин, макар че задълженията му са по-различни.

— И той ли ти е приятел?

Преди да отговори, Алек разчупи парче хляб и предложи единия къс на Джейми.

— Да, добър приятел.

— Коя е Елизабет? — продължи да го разпитва Джейми. — Чух, че питаш Маркълс дали е...

— Съпругата на Ангълс.

— О, горката жена! Сигурно е много разтревожена. Не е ли възможно Ангълс просто да е закълснал?

Алек поклати глава. Не разбираше защо Джейми е толкова загрижена. Та тя дори не познаваше този човек. Съчувствието й обаче му харесваше.

— Не е закълснал. Би било обида за мен, жено. Не, нещо му се е случило.

— Мъртъв е. Иначе щеше да бъде тук — прекълсна ги Гейвин и сви рамене.

— Да — съгласи се Алек.

Останалите мъже с внимание слушаха разговора им. Джейми отбеляза, че вероятно всички владееха английски не по-зле от Алек, защото кимнаха в знак на съгласие след забележката на Гейвин.

— Не можете да сте сигурни, че този мъж е мъртъв — възрази Джейми. *Колко варварско!* — Никак не е любезно да говорите така за своя приятел.

— Защо? — намръщи се Гейвин.

Джейми не обърна внимание на въпроса му, а вместо това попита:

— Защо не излезете да го потърсите?

— В момента част от хората ми претърсват хълмовете — отвърна Алек.

— Е, и на сутринта ще намерят тялото му — предрече Гейвин.

— Гейвин, сигурна съм, че не искаш да бъдеш груб и невнимателен. Трябва да вярваш, че приятелят ти е добре.

— Трябва ли?

— Всички трябва да го вярват — твърдо рече младата жена и обиколи с поглед присъстващите. — Човек винаги трябва да се надява.

Алек прикри усмивката си. Съпругата му бе дошла едва преди час в дома му и вече започваше да дава заповеди.

— Ще бъде измамна надежда — отсече той. — И не е нужно да се ядосваш толкова, съпруго моя.

Даде знак на останалите воители и всички започнаха да говорят в един глас, изказвайки предположения какво може да е сполетяло Ангъс. Бяха единодушни в едно — че е мъртъв.

През останалата част от вечерта Джейми остана мълчалива. Едит и Ани също не проговориха. През цялото време гледаха в чиниите си.

Алек докосна ръката ѝ. Тя го погледна и видя, че ѝ предлага къс овнешко.

— Не, благодаря.

— Ще го изядеш.

— Няма.

Той удивено повдигна вежди. Тя спореше с него пред хората му.
Немислимо!

— Не искам месо, но ти благодаря, че ми предложи.

— Ще го изядеш — нареди Алек. — Ти си слаба и трябва да възстановиш силите си.

— Аз съм достатъчно силна — прошепна Джейми. — Алек, не мога да ям овнешко. Само от миризмата му ми се повдига. Всичко останало е много вкусно и аз ядох достатъчно. Не мога да хапна нищо повече.

— Тогава върви да се изкъпеш. — Видя умората в очите ѝ и се намръщи. — Скоро ще се стъмни. Достатъчно си се намръзнала. Трябва да се затоплиш.

— А ти?

— Не — засмя се съпругът ѝ. — Ние шотландците сме направени от по-здрав материал.

И тя се засмя. Мелодичният звук привлече вниманието на околните.

— Връщаш ми!

Той не каза нищо.

— Къде ще спя, Алек?

— С мен. — Тонът му не оставяше място за спор.

— Но къде? Зад преградата ли, Алек, или в някоя от стаите на горния етаж?

Обърна се, за да погледне към балкона, и мигновено замръзна. Мили боже, не можеше да повярва на очите си!

Стана и се изправи с лице към стените от двете страни на входа, водещ към спалните. Навсякъде — оръжия. Висяха закачени от горе до долу. Цял арсенал от оръжия! Ала не това я бе приковало на място, а мечът, закачен в средата.

Великолепен! Червени и зелени скъпоценни камъни украсяваха дръжката му, а дългото му острие блестеше зловещо. Остана загледана дълго в него, преди да насочи поглед към останалите оръжия. Още пет меча, боздугани, големи заоблени тояги, копия...

О, как ли ѝ се е подигравал, когато тя му предложи да похарчи с труд спестените си шилинги, за да му купи меч! Чувстваше се толкова засрамена от собствената си наивност, че не смееше да погледне към съпруга си.

— Гейвин, тези оръжия са на моя съпруг, нали?

— Да — кимна Гейвин и погледна към Алек, за да види дали е забелязал, че гласът ѝ трепери, а бузите ѝ са пламнали. Гейвин си каза, че това е доста странно. По време на вечерята новата му господарка се бе държала плахо, почти покорно. Едва ли бе казала повече от една-две думи.

Алек наблюдаваше жена си. Лицето му бавно се озаряваше от усмивка.

Ръцете ѝ бяха сложени на кръста и тя дори имаше смелостта да му се мръщи. Гейвин бе слисан. Уж срамежлива, но как само виолетовите ѝ очи потъмняваха от гняв! В момента лейди Кинкейд съвсем не изглеждаше покорна и плаха. По-скоро готова за схватка. С Алек! Нима не знаеше колко е избухлив съпругът ѝ? Гейвин реши, че навярно не знае, иначе никога не би се осмелила да го предизвиква така дръзко.

— Гейвин? В Англия нещо, което принадлежи на съпруга, принадлежи и на съпругата. Това важи ли и в Шотландия?

Докато задаваше въпроса си, не откъсваше поглед от Алек.

— Важи. Защо питате, милейди? Има ли нещо, което специално бихте искали?

— Да.

— И какво е то? — изненадано повдигна вежди Гейвин.

— Меча.

— Един меч ли, милейди?

— Говоря за меча, който е закачен в средата на онази стена. Искам точно този.

В залата се разнесоха смаяни възклицания. Устата на Гейвин остана отворена. Сетне той заби поглед в масата. Знаеше, че всички бяха чули разговора и изглеждаха не по-малко смаяни от него.

— Но това е любимият меч на нашия леърд. Сигурно...

Смехът на Алек прекъсна обяснението му.

— Една съпруга не би могла да повдигне онзи меч — заяви той. — Няма толкова силна жена, да не говорим пък за тази, която дори не може да яде овнешко.

Един дълъг миг Джейми остана мълчалива.

— А имате ли кинжали, които една жена би могла да повдигне с жалката си сила? — най-сетне попита тя и сладко се усмихна.

— Разбира се.

— Тогава може би...

— Един кинжал може много лесно да бъде избит от такива слаби ръце, Джейми.

Тя кимна в знак на съгласие. Алек бе малко разочарован, че толкова лесно излезе победител в малката им препирни. Джейми му се поклони и се запъти към преградата. Кинкейд остана загледан в нежното полюшване на стройните ѝ бедра, но забеляза, че и останалите мъже я зяпат. Изкашля се, за да привлече вниманието им и намръщено ги изглежда.

Джейми бе преполовила разстоянието до преградата, когато внезапно се обърна и извика през рамо:

— Освен ако, разбира се, не си заспал, Алек, Тогава моите малки слаби ръце ще са достатъчно силни, нали? Лека нощ, съпруже. Ще се моля да те споходят приятни сънища.

Смехът на Алек я последва.

— Да не би да не съм разбрал правилно? — попита Гейвин. — Стори ми се, че твоята съпруга заплаши, че ще те убие.

— Правилно си разбрал.

— И ти се смееш?

— Успокой се, Гейвин. Аз съм в безопасност. Моята съпруга няма да се опита да ме нарани. Това не е в характера ѝ.

— Та е англичанка, Алек.

— Ще ме разбереш, когато я опознаеш по-добре.

— Много е красива — рече воинът и се ухили. — Забелязах го.

— Да, видях, че го забеляза — промърмори Алек.

— Ще ми трябва доста време, за да свикна с нея — призна си Гейвин, засрамен, че бе харесал съпругата на своя леърд. — Мъжете ще са готови да дадат живота си, за да осигурят безопасността ѝ, Алек, но не съм сигурен дали някога ще я приемат достатъчно, за да ѝ отдадат своята вяност. Защото е англичанка.

— Не съм го забравил — отвърна Алек. — Всеки път, когато си отвори устата, ужасният ѝ акцент ми го напомня. Може би след време Джейми ще си извоюва доверието на хората ми. Няма да ги насилвам.

— Отначало си помислих, че е срамежлива и покорна, но вече не съм толкова сигурен.

— Тя е толкова покорна, колкото съм и аз — рече Алек. — Тази жена не се бои почти от нищо. Говори, каквото ѝ е на ума. Това е един от многобройните ѝ недостатъци. Но в същото време е толкова нежна, Гейвин!

— Разбирам.

— Защо, по дяволите, се усмихваш? — остро попита Алек.

— Няма нищо, милорд.

— Чуй ме добре. Когато не съм тук, искам да пазиш Джейми. Не бива да я губиш от погледа си, Гейвин!

— Очакваш неприятности?

— Не. Просто направи това, което ти наредих, без да ми задаваш въпроси.

— Разбира се.

— Искам бавно и постепенно да свикне с живота тук. Тя съвсем не е толкова силна, колкото си мисли.

— Вече го каза — отбеляза Гейвин.

Алек му хвърли гневен поглед, за да покаже, че забележката не му е по вкуса.

— Дори видът на кръвта я разстройва.

— Както и видът на овнешкото.

Двамата мъже избухнаха в смях. Ала смехът им не продължи дълго. Когато Алек огледа присъстващите, видя, че всичките му войници са втренчили погледи в преградата. Може и да не вярваха на съпругата на своя леърд, но със сигурност бяха заплениени от нея.

Джейми нямаше никаква представа какъв смут бе причинила. Търпеливо изчака, докато слугите напълниха ваната с гореща вода. Надзираваше ги една жена със сива коса и мек говор, на име Фрида.

Фрида тъкмо се канеше да излезе, когато Джейми я запита къде е кухнята.

— По-далеч и от Ада. О, боже, не исках да кажа това, господарке.

Джейми сдържа смеха си. Бедната жена изглеждаше толкова ужасена, а тя не желаше да увеличава смущението ѝ.

— Няма да кажа на никого — увери я Джейми. — Да не би да искаш да кажеш, че е в друга сграда?

Фрида закима толкова енергично, че кокът ѝ се разклати.

— Понякога през зимата трябва да газим в сняг до колене, за да се доберем до там. Тук зимите са студени, милейди.

— Утре ще ми я покажеш ли?

— Защо?

— Сега, след като вече съм господарката тук, може би ще трябва да направя някои промени — обясни Джейми. — Струва ми се, че кухнята би трябвало да се премести по-близо до замъка?

— Наистина ли го мислите, милейди? — зарадвано прошепна Фрида. Обаче след миг усмивката ѝ помръкна и тя се намръщи. — На ваше място аз не бих се хвалила, че ще правя промени, особено пред Едит. Тя се смята за господарката тук. И е властна жена.

Джейми се усмихна.

— Е, това също ще се промени.

Лицето на възрастната жена засия насреща ѝ и Джейми разбра, че си е спечелила съюзник.

— По-добре да се изкъпете, преди водата съвсем да е изстинала — посъветва я Фрида и излезе.

Докато събличаше дрехите си, Джейми си мислеше за думите на прислужницата. Успя безшумно да влезе във ваната. Стараеше се да е тиха, защото знаеше, че Алек и хората му чуват всичко. Облече си чиста нощница, завърза старателно розовите панделки и се покатери върху голямото легло.

Трябваше ѝ поне още половин час, за да изсуши косата си. Мечът на Алек непрекъснато изплуваше в мислите ѝ. Бе постъпил възмутително, като я остави да го убеждава как всеки рицар трябва да

има меч. Чувстваше се унижена и обидена. И въпреки това на устните ѝ се появи усмивка. Не можеше дълго да се сърди на съпруга си. Дори тихичко се засмя, когато си припомни предложението си Даниел да го обучи как да си служи с меч. Алек сигурно си бе помислил, че е по-глупава от овца.

Преди да заспи, внезапно я осени разтърсваща мисъл — искаше Алек да дойде и да легне при нея. Нима се бе влюбила в един шотландски варварин?!

* * *

Видях начина, по който Алек гледа към преградата. Английската кучка вече го е накарала да я желае. Нима любовта му към Хелън е била толкова нетрайна и повърхностна, че може да я замени така лесно с друга?

Той не е запомнил урока. Може би вече е отдал сърцето си. Господи, надявам се да е така! Тогава смъртта ѝ ще бъде много по-болезнена.

Не мога да дочакам мига, в който ще я убия!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Шепотът я събуди. В първия миг не разбра къде се намира. Свещите горяха, хвърляйки танцуващи отблясъци по стените на преградата. Джейми се втрени за миг в тях, преди да се опомни.

Отново дочу шепот. Опита се да различи думите, а когато най-сетне те достигнаха до съзнанието ѝ, се разбуди напълно и потрепери от страх. О, вече разбираше! Това бе църковният обред, който се изпълняваше, когато една душа отлиташе при Създателя си.

Сигурно бяха намерили Ангъс. Джейми бързо се прекръсти, облече робата си и заобиколи преградата, за да се присъедини към молещите се. Знаеше, че я смятаха за чужденка, но тя бе съпруга на Алек. Не беше ли нейно задължение да застане до него, когато се сбогува с приятеля си?

Алек не чу приближаването ѝ. Джейми се заслуша в молитвата.

Тялото бе положено върху масата. Старият свещеник, облечен в черни погребални одежди, гарнирани с пурпурна украса, се бе изправил в единия край. Имаше сива коса и сивкаво лице, а гласът му бе изпълнен с искрена мъка.

Алек стоеше отсреща. Между тях бяха застанали воители, подредени по ранг. Ани, Едит и още една жена, за която Джейми се досети, че е Елизабет, стояха до огнището.

Сърцето на Джейми се сви от състрадание към скърбящата жена. Видя сълзите, които тихо се стичаха по лицето ѝ. Не издаваше нито звук и това изпълни Джейми с искрено уважение. Ако беше на нейно място, сигурно щеше да вие от болка.

Надзърна иззад рамото на съпруга си, за да разгледа по-добре мъжа, когото оплакваха.

Джейми бе виждала различни рани и затова дори не трепна при ужасната гледка, разкрила се пред погледа ѝ. Навсякъде кръв! Дълбок извит прорез в гърдите. Долната част на лявата ръка бе счупена при китката, ала не изглеждала толкова зле.

Той бе суров мъж с много белези от битки, груби черти и тъмнокафява коса. На челото му се виждаше голяма подутина, която му придаваше зловец вид. Джейми се загледа в нея, питайки се дали този удар не е причина за смъртта му.

Внезапно лицето на умиращия мъж се изкриви в гримаса, която също така мигновено изчезна. Едва ли изобщо щеше да я забележи, ако не го гледаше толкова съсредоточено.

В гърдите ѝ светна надежда. Съсредоточи се върху дишането на ранения. Беше едва забележимо, но равномерно. Добър знак, тъй като липсваха обичайните хрипове, които издаваха умиращите.

Истината я сепна. Ангъс нямаше да умре! Изглежда свещеникът съвсем бе потънал в молитвите си, а Джейми не искаше да чака. Този мъж, когото оплакваха, можеше да хване треска и да умре, преди да настъпи утрешният ден, ако тя не побърза да се погрижи за раните му.

Протегна се и докосна рамото на Алек. Той моментално се обърна и сетне застана пред нея, за да закрие гледката. Не беше очарован, че я вижда.

— Това Ангъс ли е?

Алек кимна.

— Връщай се в леглото, Джейми!

— Той не е мъртъв.

— Той умира.

— Не, не мисля, че умира, Алек!

— Върни се в леглото!

— Но Алек...

— Веднага в леглото!

Гласът му бе рязък и груб. Джейми се обърна и бавно се запъти към леглото си, обаче прехвърляше наум какво ѝ е нужно, за да спаси Ангъс.

Когато се върна при съпруга си, ръцете ѝ бяха пълни със скъпоценните бурканчета. Върху джоба на робата си бе забола игла с вдянат конец. От другия ѝ джоб се подаваха три бели чорапа. Джейми бе твърдо решена да направи всичко, което е по силите ѝ, за да спаси този воин, с или без помощта на съпруга си. Надяваше се само, че Алек няма да вдигне голяма врява, преди накрая да се предаде и да я остави да си свърши работата. Свещеникът даде последно причастие и коленичи.

Алек махна на хората си, обърна се и едва не събори Джейми на пода. Инстинктивно се пресегна и я хвана.

Беше ѝ много ядосан. Погледът му говореше достатъчно, както и силата, с която стискаше раменете ѝ. Джейми пое дълбоко дъх и изрече:

— В Англия имаме доста старомоден обичай, Алек. Ние не оплакваме един човек, преди да е умрял, и не викаме свещеник, преди да сме сигурни.

Думите ѝ привлякоха вниманието на всички.

— Алек, не можеш да бъдеш сигурен, че Ангъс ще умре. Позволи ми да видя раните му. Ако Господ е решил да го прибере при себе си, каквото и да направя няма да има значение.

Докато чакаше отговор, избута ръцете му настрани. Алек я гледаше, сякаш се е побъркала. Джейми се опита да приближи до масата, но той застана пред нея.

— Там има кръв.

— Видях.

— От кръвта ти прилошава.

— Алек, откъде ти хрумна подобно нещо?

Той не отговори на предизвикателните ѝ думи.

— Няма да ми прилошее.

— Ще ти прилошее и това никак няма да ми хареса.

Гневното му лице и сърдитият блясък в очите му не я уплашиха.

— Смятам да се погрижа за този мъж, съпруге мой, с или без твоето разрешение! А сега се махни от пътя ми.

Той не се помръдна, но очите му се разшириха от изненада при рязката ѝ заповед. Джейми си каза, че може би обмисля идеята дали да не я удуши на място. Осъзна, че заповедническият тон не е най-добрият начин да го застави да ѝ помогне.

— Алек, аз казвах ли ти как да се биеш с онези бандити, които ни нападнаха по пътя?

Кинкейд си помисли, че въпросът ѝ е твърде нелеп, за да му отговаря. Джейми сама си отговори.

— Не, разбира се, че не. Аз не знам нищо за битките, съпруге мой, но умея да лекувам. Смятам да помогна на Ангъс и няма да позволя никой да ми попречи. Моля те, отдръпни се от пътя ми! Приятелят ти е подложен на ужасни мъки.

Последните ѝ думи привлякоха вниманието му.

— Откъде знаеш?

— Видях как лицето му се изкриви.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Нетърпението в гласа ѝ го учуди. Само за миг се бе превърнала в тигрица.

— Прави това, което знаеш.

Джейми облекчено въздъхна и забърза към масата. Остави бурканчетата с мехлемите в единия ъгъл и се наведе над Ангъс, за да разгледа раните.

Всички воители изглеждаха възмутени и гневни. Алек си каза, че нищо чудно някои от тях да се разбунтуват. Той скръсти ръце пред гърдите си и бавно ги огледа. Всички бяха вперили погледи в него и очакваха какво ще направи, за да накаже непочтителната намеса на жена си.

Джейми не им обърна никакво внимание. Опипа подутината върху челото на Ангъс и разгледа раната на гърдите му.

— Както очаквах.

— Много ли е зле? — попита Алек.

Джейми поклати глава. Когато заговори, в гласа ѝ трептяха радостни нотки.

— Много шум за нищо.

— Много шум за нищо? — неразбиращо повтори той.

— Изглежда по-зле, отколкото е в действителност.

— Значи не умира?

Въпросът бе зададен от свещеника. Възрастният мъж се изправи олюлявайки се, задъхан от усилието. От гърдите му излизаха свистящи хрипове. Загледа се намръщено в Джейми.

— Има много голяма вероятност да оживее, отче — каза Джейми и в същия миг чу женски вик. Предположи, че е Елизабет.

— Бих искал да ти помогна — заяви свещеникът.

— Ще ви бъда много благодарна, отче — рече Джейми, чувайки зад гърба си недоволното мърморене на останалите воители, и се обърна към съпруга си: — Виждам, че се каниш да си тръгнеш заедно с хората си, но ако не те очаква нещо важно, ще ти бъда благодарна да останеш и да ми помогнеш.

— Отиваме да сковем сандък — обясни Алек.

— Сандък?

— Погребален сандък — намеси се свещеникът.

Джейми смаяно ги изгледа. Прииска ѝ се да запуши с длани ушите на Ангъс, за да не чува този обезкуражаващ разговор.

— За бога, няма се каните да заровите Ангъс жив?

— Не, ще почакаме — увери я Алек. — Ти май наистина мислиш, че можеш да го спасиш, нали?

— С какво мога да помогна? — намеси се Гейвин, преди Джейми да отговори на съпруга си.

— Имам нужда от повече светлина, ленено платно, нарязано на ивици, чаша с топла вода, две кани с чиста вода и две дървени летви, Гейвин, ей толкова широки и ей толкова дълги!

— Ръката му е счупена, момиче. Да не мислиш да я отрежеш? — попита свещеникът.

— Няма да режем ръката — раздразнено отвърна Джейми. — Ще я наместим.

— Можеш ли да го направиш? — недоверчиво я изгледа свещеникът.

— Мога.

Кръгът от мъже около масата се стесни. Гейвин си проправи път и приближи до господарката си.

— Ето чашата топла вода, която искаше. Оставям двете кани зад теб.

Джейми отвори едно от бурканчетата си, загреба от кафявия прах и го размеси с вода. Когато течността потъмня, тя подаде чашата на Гейвин.

— Моля те, подръж за малко.

— Какво е това, господарке? — попита Гейвин и подуши.

— Нещо, което ще помогне на Ангъс да заспи. Освен това ще облекчи и болката му.

— Но той вече спи.

Джейми не разпозна гласа, но усети, че бе изпълнен с гняв и раздразнение.

— Да, той спи — промърмори друг от войниците. — Всеки може да го види.

— Той не спи — възрази Джейми, опитвайки се да запази търпение. Знаеше, че трябва да бъде спокойна, ако иска да помогне на ранения.

— Тогава защо не говори и не си отваря очите?

— Защото го боли твърде много — отвърна Джейми. — Алек, ще повдигнеш ли главата му, за да може да го изпие по-лесно?

Алек бе единственият, който не се бе опитал да ѝ се противопостави. Той приближи до масата и повдигна главата на Ангъс. Джейми се наведе над приятеля на съпруга си, обхвана лицето му с ръце и заговори:

— Ангъс, отвори очи и ме погледни.

Трябваше да го повтори три пъти, преди воинът да се подчини.

Смаян шепот се понесе над масата. Сякаш всички неверници най-сетне се убедиха.

— Ангъс, трябва да изпиеш това — нареди Джейми. — Ще облекчи болката ти. — Не отдръпна чашата, докато болният не отпи голяма глътка.

Младата жена доволно въздъхна.

— След минута-две лекарството ще подейства.

Алек ѝ се усмихваше.

— Той все още може да получи треска и да умре — прошепна тя, страхувайки се да не им е дала твърде много надежда.

— Няма да посмее!

— Няма да посмее ли?

— Не и след като му се разкрещя така — отвърна Алек.

Джейми усети, че се изчервява.

— Трябваше да повиша глас, за да го накарам да ме чуе и да ми се подчини.

— Мисля, че вече спи — намеси се Гейвин.

— Сега ще видим — каза Джейми, надвеси се отново над Ангъс и повдигна лицето му. — Поотпусна ли те?

Воинът бавно отвори очи. Джейми видя, че лекарството е започнало да действа, тъй като те бяха замъглени. Лицето му също бе придобило отнесено изражение.

— На небето ли съм? — прошепна Ангъс. — Ти моят ангел ли си?

— Не, Ангъс — усмихна се Джейми. — Все още си в Шотландия.

Ужас пробягна по лицето на ранения.

— Мили боже, май наистина не съм на небето. Сигурно съм в Ада. Сигурно дяволът си играе някоя жестока игра с мен. Приличаш на ангел, но говориш като... англичанка.

Последните му думи заглъхнаха и той потръпна. Джейми се наведе към лявото му ухо, толкова близо, сякаш го целуваше, и прошепна на келтски:

— Успокой се, приятелю. Ти си в безопасност, в ръцете на шотландци! Представяй си следващата си битка с англичаните, ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, но не говори. Остави на лекарството да те приспи.

Мекият изговор, с който изрече думите, прозвуча ужасно в собствените ѝ уши. Ала Ангъс бе твърде замаян, за да разбере. Лицето му се отпусна и той затвори очи.

Джейми си помисли, че сигурно брои английските рицари, които ще убие.

— Какво му казахте, милейди? — попита един воин и надникна над рамото ѝ.

— Казах му, че е прекалено твърдоглав, за да умре — отвърна Джейми и изискано сви рамене.

Гейвин бе озадачен.

— Но откъде знаете, че е твърдоглав?

— Той е шотландец!

Гейвин погледна към Алек, за да види дали да се обиди, или развесели. Алек се усмихваше. Гейвин си каза, че господарката му само се е пошегувала. Намръщи се, питайки се колко ли време ще му трябва, за да разбере тази необикновена англичанка. Сладкият ѝ глас бе не по-малко измамен от външния ѝ вид. Изглеждаше толкова малко и крехко създание. Върхът на главата ѝ едва достигаше рамото на съпруга ѝ. А този дрезгав глас можеше да го накара да изпълни всяка нейна молба.

— Аз също искам да ти помогна.

Беше Елизабет. Тя бе застанала от другата страна на масата, втрещена в лицето на Джейми. Русокосата жена все още изглеждаше

уплашена, но едновременно с това и изпълнена с решителност. Джейми ѝ се усмихна и тя плахо отвърна на усмивката ѝ.

— Ангъс е мой съпруг. Ще направя всичко, което ми кажеш.

— Ще ти бъда много благодарна — рече Джейми. — Намокри тази кърпа и я постави на челото му.

Джейми измъкна трите чорапа от джоба си и пъкна в единия дървената летва, която Гейвин бе донесъл. Преди да свърши, един от воините бе покрил втората летва.

Ръцете ѝ трепереха, тъй като най-ужасната работа все още предстоеше, но не биваше да я отлага повече.

— В Англия, за да приспиш някого, се използва кърпа, напоена със специална отвара за сън — рече Джейми, — но аз не вярвам много на това. Надявам се, че Ангъс няма да се събуди.

— Щеше ли да спи по-добре, ако бе използвала напоена кърпа? — попита един от мъжете.

— О, да — отвърна младата жена, — но може и да не се събуди. Доста често се случва. Не си струва да се рискува. Алек? Ще трябва да ми помогнеш! Нямам достатъчно сила! Гейвин, ще имам нужда от дълги ивици ленено платно, с които да пристегна двете дървени ленти!

Джейми нахлузи третия чорап около подутата ръка на Ангъс, отреза пет дупки отпред и промуши през тях пръстите му. Всеки път, когато докосваше ръката, хвърляше бърз тревожен поглед към ранения, за да провери дали не се е събудил.

— Алек, дръж ръката му! Гейвин, ти хвани горната част — нареди тя. — Дърпай, но бавно, моля те, докато намествам костта. Елизабет, по-добре се обърни. Не искам да гледаш това.

Джейми пое дълбоко дъх и промърмори:

— Как мразя тази част от работата. Сега!

Трябваха ѝ три опита, докато най-сетне остана доволна от свършеното — двете счупени кости бяха наместени точно. Младата жена пъкна едната летва под ръката, а втората сложи отгоре. Алек ги прихвана здраво, докато тя сръчно намотаваше ленените ивици около тях. Накрая ръката на Ангъс се оказа здраво превързана и неподвижна.

— Най-лошото свърши — облекчено въздъхна Джейми.

— Ами раната на гърдите му, милейди — напомни ѝ свещеникът. Закашля се силно и мъчително и добави: — Струва ми се, че е доста дълбока.

— Изглежда по-зле, отколкото е — увери го младата жена.

Всеобщата въздишка я накара да се усмихне. Когато поиска още свещи, едва не ослепя — от всички страни ѝ подаваха по една.

Джейми помоли за още една чаша с топла вода. Отвори друго от своите бурканчета, изсипа малко оранжев прах и подаде течността на свещеника. Той смаяно я изгледа.

— Изпийте това, отче. Ще излекува кашлицата ви!

Свещеникът загуби дар слово. Нейната загриженост го удиви. Отпи голяма глътка и се намръщи.

— Докрай, отче — настоя младата жена.

Подобно на малко дете, той се поколеба за миг, но сетне се подчини.

Джейми се зае с раната на гърдите, която бе покрита с прах и засъхнала кръв. Работеше много внимателно, тъй като и от личен опит, и от наставленията на майка си помнеше колко опасна може да бъде замърсената рана. След като я почисти, Джейми взе иглата и конеца, за да я зашие.

Алек бе заповядал да донесат легло. Знаеше, че съпругата му ще иска да бъде близо до болния, а къщата на Ангъс бе доста отдалечена.

През цялото време Елизабет не бе проговорила отново. Тя стоеше срещу Джейми и наблюдаваше всяко нейно движение.

Джейми почти не ѝ обръщаше внимание. Бе прекарала надвесена над ранения толкова дълго, че когато се изправи, остра болка прониза гърба ѝ и тя изохка. Олюля се, но в същия миг десетина ръце се протегнаха, за да я подкрепят.

— Елизабет, моля те, помогни ми да превържем гърдите — рече Джейми и уморено се усмихна на разтревожената жена.

Елизабет с готовност се съгласи и след като двете привършиха, Алек отнесе приятеля си до леглото.

— Когато се събуди, ще бъде луд от болка — предупреди Джейми. — Ще имаш истински звяр в ръцете си, Елизабет.

— Ще се събуди ли?

— Да, ще се събуди — кимна Джейми.

Тя остави Елизабет да завие съпруга си и я попита:

— Къде отидоха Едит и Ани?

— Да спят — отвърна Елизабет и нежно погали с ръка подутото чело на Ангъс. Любящият ѝ жест показваше колко много държи на

него. — Трябва да ги събудя, когато... Ангъс умре.

Джейми объркано стрелна с поглед Алек. В този миг се чу шумното хъркане на отец Мърдок. Старецът се бе отпуснал в един стол близо до масата.

— О, боже! — ахна Джейми. — Забравих да го предупредя, че лекарството ще го приспи.

— Той може да спи и тук — заяви Алек, обърна се към жената на Ангъс и добави: — Елизабет, върви да си починеш малко. Двамата с Гейвин ще дежурим на смени до леглото на съпруга ти.

От унилото изражение на жената Джейми разбра, че никак не ѝ се искаше да тръгва. Въпреки това тя кимна и се запъти към вратата. Дали подчинението към леърда изместваше всички други желания и задължения, дори и към съпруга?

— Алек, ако ти беше болен, аз със сигурност нямаше да се отделя от теб. Защо Елизабет да не може да спи тук? Може да използва някой от столовете или пък да се качи в една от стаите на горния етаж!

Елизабет се обърна.

Алек погледна първо едната, сетне другата жена и кимна.

— Върви и си вземи нещата. Ще спиш в една от стаите на горния етаж, Елизабет. Не бива да забравяш състоянието си. Ангъс ще се разгневи, ако се събуди и те види капнала от умора.

Елизабет официално се поклони.

— Благодаря ви, милорд.

— Маркъс? Придружи Елизабет до стаята ѝ. Помогни ѝ да пренесе нещата си.

Джейми се бе изправила до леглото, без да откъсва поглед от болния. Елизабет се приближи, поколеба се за миг, сетне се протегна и я докосна по ръката.

— Искам да ви благодаря, господарке.

— Няма да има нужда да будиш Едит и Ани — увери я Джейми.

— Не, няма да ги будя — усмихна се Елизабет и се обърна, за да си тръгне, но промени решението си. — Когато се роди синът ми, ще носи името на баща си.

— Кога се очаква щастливото събитие?

— След шест месеца. Ако е момиче...

— Да?

— Бих искала да го нарека на вас, милейди.

Да имаше сили, Джейми щеше да се засмее, но бе безкрайно уморена и затова успя само вяло да се усмихне.

— Чу ли обещанието ѝ, Алек? Изглежда Елизабет не смята, че Джейми е мъжко име. Какво ще кажеш?

Елизабет се усмихна на Алек, видя лекото му кимване и рече:

— Джейми?! Аз мислех, че името ви е Джейн, милейди.

Алек се засмя. Елизабет стисна ръката на господарката си, за да покаже, че само се е пошегувала и побърза да излезе заедно с Маркъс.

— Този мъж усмихва ли се някога? — обърна се Джейми към съпруга си, когато останаха сами.

— Кой?

— Маркъс.

— Не, не се усмихва, Джейми.

— Той никак не ме харесва.

— Да, така е.

Джейми му хвърли недоволен поглед, а след това разбърка още една смес, която предпазваше от треска. Приблужи към леглото, но тогава една мисъл внезапно я сепна: тя не бе огледала долната част от тялото на Ангъс, за да провери дали няма и други рани. Реши да остави тази работа на Алек.

— Няма нищо — обяви той.

Ала облекчението ѝ не продължи дълго. Когато отвори очи, съпругът ѝ стоеше близо до нея и я гледаше с усмивка.

— Ти се изчерви, съпруга моя. — Гласът му бе мек и в него се прокрадваха шеговити нотки. — Ако имаше и други рани, какво щеше да правиш?

— Ще ги почистя и превържа, разбира се — отвърна Джейми. — И вероятно пак ще се изчервя. Не бива да забравяш, Алек, че аз все пак съм само една обикновена жена.

Млъкна и зачака той да ѝ възрази.

— Да, така е.

Начинът, по която я гледаше, я накара да се изчерви още повече. Какво му ставаше? Струваше ѝ се, че иска да ѝ каже още нещо, но не смее.

— Грозна ли съм, съпруге мой? Знам, че в момента едва ли съм много привлекателна.

— Ти никога няма да бъдеш грозна — отвърна Алек и отметна кичур коса от лицето ѝ. Нежният жест я накара да изтръпне. — Но наистина в момента не си много привлекателна.

Джейми не знаеше как да приеме забележката му. Той ѝ се усмихваше и тя реши, че не иска да я обиди. Или пък искаше? Този мъж имаше доста странно чувство за хумор.

Колкото по-дълго я гледаше, толкова по-нервна се чувстваше.

— Ето, погрижи се Ангъс да го изпие!

— През последните няколко часа раздаваш заповеди наляво и надясно, сякаш командваш войска на бойното поле, Джейми. А сега си толкова срамежлива. Каква е причината за тази промяна?

— Ти. Ти ме караш да се чувствам така, когато ме гледаш по този начин.

— Добре е да го знам.

— Не, със сигурност не е — промърмори младата жена. Грабна чашата от ръката му, отиде до Ангъс и леко го побутна. После внимателно поднесе чашата към устните му и търпеливо го изчака да я изпие.

— Искам да носиш моите цветове, съпруга моя!

— Защо?

— Защото ми принадлежиш.

— Ще облека дреха в твоите цветове, когато се убедя, че сърцето ми принадлежи на теб, Кинкейд! Нито ден по-рано!

— Мога да ти заповядам...

— Но няма да го направиш.

Той се усмихна. Все пак неговата малка и нежна съпруга вече бе започнала да го разбира. Но той също вече знаеше нещичко за нея — тя все още не осъзнаваше, че сърцето ѝ се е отворило за него. Ала Алек искаше сама да си го признае.

— Наистина ли мислеше това, което каза на Елизабет? Че щеше да стоиш до мен, ако бях ранен?

— Разбира се — отвърна тя и добави, без да се обръща: — Не е нужно да се усмихваш толкова самодоволно, Алек. Всяка съпруга би стояла до мъжа си. Това е нейно задължение.

— А ти винаги ли ще изпълняваш задълженията си?

— Да.

— Давам ти две седмици, Джейми! И обличаш моите цветове!

Докато я гледаше внезапно го осени истината — той искаше тя да го харесва! Нещо повече, искаше да го обича! Нищо, че той бе твърдо решен да не я обича. Причината бе съвсем проста: един воин не обича съпругата си — той я притежава. За това също си имаше основателна причина: любовта винаги усложнява отношенията между един мъж и една жена, а освен това щеше да му попречи да изпълнява задълженията си като леърд. *Не, той никога нямаше да обича Джейми! Но да бъде проклет, ако не я накара тя да го обикне! В най-скоро време!*

— Две седмици!

— Много си самонадеян, съпруже мой.

— Не е зле да го знаеш.

Алек излезе от залата, преди тя да успее да сподави смеха си и да му каже нещо по-язвително. Войниците му го очакваха на двора, за да узнаят как е раненият им приятел. Няколкостотин мъже бяха дошли да бдят над Ангъс. Нямаше да си вървят, докато всеки от тях не влезе в замъка, за да види приятеля си. Това бе тяхно право и Алек не можеше да им забрани.

Ангъс тъкмо се събуди, когато Джейми затвори очи. Тя бе коленичила на пода, а краката ѝ бяха подвити под робата. Дългата ѝ коса се стелеше по гърба ѝ. Ангъс опита да помръдне пулсиращата си ръка и от устните му се изтръгна силен стон. Искаше да я разтрие, за да успокои парещата болка, но когато се опита да помръдне другата си ръка, усети, че някой го държи.

Отвори очи и я видя. Главата ѝ почиваше до крака му. Не разбираше откъде го знае, но бе сигурен, че очите ѝ са виолетови — блестящо, омагьосващо виолетово...

Ангъс си помисли, че тя спи, но когато се опита да издърпа ръката си от нейната, тя не му позволи.

Скоро залата се изпълни с войници. Приятелите му се усмихваха. Ангъс се опита да отвърне на поздравите им. Испитваше ужасна болка, но по ведрите им лица разбра, че няма да умре. Навярно молитвите за последното причастие, които бе чул, се отнасяха за някой друг.

Алек и Гейвин стояха на входа. Алек гледаше жена си, а Гейвин наблюдаваше мъжете.

Воините изглеждаха зашеметени от това, на което бяха станали свидетели. Всички знаеха, че лейди Кинкейд е спасила приятеля им от смъртта, а немощната усмивка на Ангъс само потвърждаваше чудото. Залата бе почти пълна с мъже и когато един от тях коленичи и сведе глава, останалите го последваха, дори тези, които бяха още отвън.

Това бе знак за вярност. Но не заради Ангъс коленичиха воините. Ангъс им бе равен. Не биха коленичили пред него. В момента воините отдаваха своята вярност на лейди Кинкейд.

— Казах, че ще й трябва доста време, за да спечели доверието им — обърна се Гейвин към Алек. — Оказа се, че съм сгрешил. Беше й необходим по-малко от един ден.

Маркъс, придружаван от сестра си Едит, влезе последен. Двамата застанаха до Гейвин. Елизабет, която водеше Ани за ръка, се приближи към тях.

— Виждаш ли, Ани? Казах ти, че Ангъс е по-добре. Погледни как се усмихва — прошепна щастливата жена, сетне пусна момичето и се хвърли към съпруга си.

— Лейди Кинкейд спаси Ангъс — обърна се Гейвин към Маркъс. — Сега е време за радост, приятелю, не за ярост. Защо си толкова намръщен?

— Ангъс щеше да се оправи и без помощта на лейди Кинкейд. Това е Божията воля. Не е нейна заслугата.

Резкият му глас привлече вниманието на Алек.

— Ти май не приемаш съпругата ми, Маркъс?

Воинът поклати лава.

— Приемам я, защото е твоя съпруга, Алек, и винаги ще я защитавам, дори с цената на живота си. Но тя няма да спечели моето доверие толкова лесно.

Ани и Едит стояха до Маркъс и внимателно слушаха разговора. И двете бяха намръщени. Алек ги изгледа и сетне отново заговори:

— Всички вие ще я посрещнете радушно и ще се отнасяте с уважение към нея. Разбрахте ли ме?

Жените веднага кимнаха в знак на съгласие. Маркъс остана неподвижен.

— Толкова ли бързо забрави Хелън, Алек?

— Изминаха три години — подхвърли Гейвин.

— Не съм я забравил — заяви Кинкейд.

— Тогава защо...

— Аз се ожених, за да изпълня заповедта на моя крал, Маркърс, и ти дяволски добре го знаеш. Преди да обърнеш гръб на моята съпруга, добре запомни следното: Джейми също се омъжи за мен по заповед на своя крал. Тя не желаше този брак, както и аз. Дължни сте да я уважавате и почитате, задето с достойнство е изпълнила своя дълг.

— Наистина ли не е искала да се омъжи за теб? — попита Ани. В кафявите ѝ очи се четеше искрено учудване.

Алек поклати глава.

— Единствената причина, поради която разговарям по този въпрос с теб, Ани, е тази, че Хелън бе твоя сестра. Джейми бе обещана на друг мъж. Защо ще иска да се омъжва за мен?

— Англичаните не харесват шотландците, както и ние не ги харесваме — вметна Гейвин.

— Твоята съпруга не знае колко е щастлива — свенливо промърмори Ани.

Алек се усмихна на искреността в гласа ѝ. Тримата останаха да гледат втренчено след него. Той отиде до спящата си съпруга и нежно я вдигна на ръце. Притисна я силно до гърлите си.

Гейвин го бе последвал, за да заеме мястото край леглото на Ангърс.

— Питам се, Алек, колко ли време ще ѝ трябва на твоята съпруга да ни приеме? — подхвърли той.

— Не много — предрече Алек. Закрачи към леглото си, но подвижна през рамо: — Скоро ще свикне, Гейвин. Ще видиш.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През първата седмица Джейми сложи началото на три войни.

Намеренията ѝ бяха съвсем почтени. Тя реши, че трябва да изпълнява задълженията си на съпруга на могъщ леърд — да се грижи за Алек и домакинството му.

Дълбоко в себе си се надяваше, че едновременно с това ще се заеме и с някои наложителни промени в замъка и в именията. Ако наистина се захванеше здраво с тази работа, може би щеше да успее поне малко да цивилизова тези планинци.

Никой не можеше да я обвинява за трите войни, последвали една след друга. Виновни бяха тези шотландци, с техните нелепи обичаи, с твърдоглавието им и най-вече с безкрайната им гордост. Нейна ли бе вината, че никой от тези варвари не притежаваше капка здрав разум?

На следващия ден, след като през нощта бе спасила ранения Ангъс, Джейми спа до късно. Каза си, че си е заслужила почивката, ала внезапно си спомни, че е неделя и е пропуснала утринната литургии. Едно от задълженията ѝ бе да присъства на сутрешната неделна служба и тя се ядоса, че никой не си бе направил труда да я събуди. Сега трябваше да даде един от своите шилинги, за да си купи индулгенция. Облече си кремава риза и рубиненочервена туника, обви около кръста си плетен кожен колан, който привърза хлабаво на една страна, за да стига до средата на бедрото ѝ, както се носеше напоследък. Не искаше тези шотландци да я помислят за някаква невежа провинциална девойка. Вчеса косата си, щипна няколко пъти бузите си, за да им придаде розов цвят и отиде да види как е болният. Ако всичко с Ангъс бе наред, щеше да открие свещеника и да му изповяда греховете си, макар да се страхуваше от наказанието, което щеше да ѝ бъде наложено.

Имаше обаче късмет. Не само че Ангъс спеше спокойно, но и свещеникът бе в залата. Седеше край леглото на ранения.

Когато я видя, отецът се надигна, но Джейми го изпревари с молбата си:

— Моля ви, не ставайте, отче!

— Не успяхме да се запознаем. Аз съм отец Мърдок, лейди Кинкейд.

Трудно му разбираше. Гласът му бе тънък като косата му и изговаряше много завалено думите. Освен това изглежда го мъчеше доста силна кашлица и от усилието да я сподави лицето му се бе зачервило.

— Успокои ли се болката в гърдите, отче?

— О, да, милейди. Отдавна не съм спал толкова добре. Лекарството, което ми дадохте, е истинско вълшебство.

— Ще приготвя мехлем, с който да си разтривате гърлите, отче. За една седмица кашлицата ще изчезне.

— Благодаря, милейди, че отделяте от времето си, за да помогнете на един стар човек.

— Но трябва да ви предупредя, отче, че мехлемът има ужасна миризма и сигурно всички ще ви заобикалят отдалеч.

Отец Мърдок се усмихна.

— Нямам нищо против.

— Добре ли прекара нощта Ангъс?

— В момента спи, но преди час Гейвин едва го удържа да не рипне от постелята. Опита се да разкъса превръзките. Елизабет се уплаши толкова много, че искаше да ви събуди. Гейвин ѝ нареди да си легне.

Джейми се намръщи и внимателно огледа подутите пръсти на ранения. Имаха светлорозов цвят и това я успокои. Сложи ръка на челото му.

— Няма треска. Молбите ви са го спасили, отче.

— Не, милейди, вие сте тази, която го спаси. Господ навярно е решил, че Ангъс трябва да остане при нас и в своята мъдрост ви е изпратил тук, за да се погрижите за него.

Похвалата му я засрами.

— Май по-скоро ви е изпратил една грешница — измънка тя, искайки по-бързо да приключи с тази неприятна задача. — Сутринта пропуснах службата. Моля ви, приемоте тази монета за индулгенция...

— Но господарке...

— Не, отче, преди да решите какво наказание да ми наложите, позволете ми да ви обясня причините. Немаше да изпусна службата,

ако Алек ме бе събудил.

Сложи ръце на кръста си и отметна косите си с жест, който отец Мърдок намери за възхитителен. Веждите ѝ загрижено се смръщиха.

— Като си помисля, ми се струва, че това по-скоро е грях на Алек. Не смятате ли?

Отецът не каза нищо.

— И колкото повече мисля, толкова повече стигам до извода, че Алек е този, който трябва да плати за индулгенцията. Това е негово прегрешение.

Свещеникът не разбираше какво му приказва. Имаше усещането, че истинска вихрушка е нахлула в залата. Вихрушка, през която проблясваше слънцето. Испита желание да се засмее на глас от радост. След смъртта на Хелън домът на Алек сякаш бе обвит в мрачна пелена. Ала занаят не беше да бъде така — унието и скръбта щяха да го напуснат завинаги. Бе сигурен в това. Беше видял как Алек наблюдава съпругата си миналата нощ, докато тя се грижеше за раните на Ангъс. Кинкейд изглеждаше не по-малко изненадан от останалите и... не по-малко доволен.

— Отче, какво мислите за моето безпокойство?

— Нито един от двамата ви не е съгрешил.

— Наистина ли?

Отец Мърдок се усмихна. Лейди Кинкейд изглеждаше искрено поразена.

— Вие сте много набожна, нали, лейди Кинкейд?

Щеше да бъде грях да остави отца да вярва в това.

— О, за бога, не — припряно отвърна тя. — Не мога да позволя да повярвате в подобна лъжа. Само че нашият свещеник... ами, той е дълбоко вярващ и трябва да ви кажа, че наказанията, които ни налагаше, бяха ужасни. Мисля, че скуката го караше да бъде толкова строг и взискателен. Веднъж застави Агнес да си отреже косата. Тя плака цяла седмица.

— Агнес?

— Една от моите скъпи сестри.

— Сигурно е извършила непростим грях?

— Заспа по време на една от проповедите му.

Свещеникът с усилие се сдържа да не се разсмее.

— Тук не сме толкова строги. Обещавам, че никога няма да ви накарам да си отрежете косата, лейди Кинкейд.

— Колко съжалявам, че не сте живели при нас. След като я отреза, косата на Агнес никога вече не се накъдри.

— Колко деца сте в семейството? — попита отец Мърдок.

— Пет. Все момичета. Но най-голямата, Елеонор, е умряла, когато аз съм била на седем години, така че не си я спомням много добре. Следват близначките, Агнес и Алис. После е Мери. Аз съм най-малката. Татко ни е отгледал сам.

— Голямо семейство — кимна свещеникът. — И сестрите ви ли са толкова хубави като вас?

— О, те са много по-хубави! Мама е била бременна, когато се е омъжила за татко. Той също изгубил първата си съпруга, а мъжът на мама умрял наскоро след сватбата. Но това нямаше никакво значение за татко. За него аз бях малкото му бебе.

— Значи е добър човек — отбеляза отец Мърдок.

— Да — въздъхна Джейми. — Само като говоря за тях и ми става мъчно. Много ми липсват...

— Тогава да не говорим повече. Вземете си тази монета, моля ви, и я използвайте за нещо по-полезно.

— О, бих предпочела да задържите този шилинг. Не се съмнявам, че много скоро душата на моя съпруг ще се нуждае от опрощение. Все пак той е леърд и му се налага да убива хора по време на битка. Не ме разбирайте погрешно, отче, аз съм сигурна, че Алек никога няма да отнеме просто така нечий живот. Макар да не го познавам много добре, аз вярвам, че не би го сторил. Със сърцето си го знам!

Алек тъкмо влизаше в залата и чу последното признание на съпругата си.

— Съгласен съм с вас, милейди — кимна свещеникът, обърна се и видя гневния поглед в очите на своя леърд. Едва успя да не се разсмее.

— Е, доволна съм, че се съгласихте с мен — облекчено въздъхна Джейми. — Срам ме е да си го призная, но се уморих през цялото време да мисля за спасението на душата си. Отец Чарлз ни караше всяка сутрин да се изповядваме. Понякога си измислях разни прегрешения, за да му доставя удоволствие. Той е много морален

човек и ние живеехме доста спокойно и скучно. Нищо грешно не сме вършили.

Отец Мърдок си помисли, че този свещеник е бил голям фанатик.

— Тук нямаме такива строги правила и не се изповядваме така често, лейди Кинкейд.

— Радвам се да го чуя. Сега, след като съм омъжена, трябва да се грижа и за душата на своя съпруг, а това е напълно достатъчно, за да ми побелее скоро косата. Имам чувството, отец Мърдок, че ние с вас ще станем добри приятели. Не мислите ли, че е по-добре да ме наричат Джейми?

— Това, което си мисля, Джейми, е, че ти имаш много нежно сърце. И си свежестта, от която този замък толкова много се нуждае.

— Да, отче, тя наистина има нежно сърце — обади се Алек. — Ще трябва да преодолее този недостатък.

— Да имаш нежно сърце не е недостатък.

Джейми бе благодарна, че направи тази забележка, докато гледаше свещеника, защото когато се обърна към съпруга си, ахна от изумление.

Полугол!

Облечен като варварин!

С бяла риза и наметало, което се спускаше от едното му рамо и се увиваше около кръста му. Образуваната пола падаше на широки плисета и се придържаше с тесен въжен колан, като стигаше едва до средата на бедрото. Черните ботуши, посивели на места от носене, покриваха само част от мускулестите му крака.

Коленете му оставаха голи!

Алек си каза, че съпругата му всеки миг ще припадне. Успя обаче да прикрие раздражението си, докато търпеливо чакаше тя да свикне с външния му вид.

— Как е Ангъс?

— Моля?

Джейми все още се взираше изумено в коленете му.

— Ангъс — нетърпеливо повтори Алек.

— О, да, Ангъс, разбира се — рече Джейми, кимайки.

Тъй като не каза нищо повече, Алек рязко ѝ нареди:

— Гледай ме в лицето, когато говоря с теб, съпруго моя!

Джейми се сепна от грубостта му и бързо вдигна глава.

Лицето ѝ пламтеше така, че Алек си помисли, че би могло огън да разпали.

— Колко време ще ти е необходимо, за да свикнеш да ме виждаш облечен по този начин? — сърдито попита той.

Джейми най-сетне успя да се съвземе.

— По какъв начин? — невинно се усмихна тя.

Устните му се извиха в лека усмивка.

— Винаги ли трябва да повтарям думите си, когато говоря с теб?

Младата жена небрежно сви рамене.

— Има ли нещо, за което искаш да говориш с мен?

Той реши да я накара да се почувства неудобно.

— Жено, ти вече си ме виждала без дрехи, а сега се държиш като...

Джейми се спусна към него и закри устните му с длан.

— Аз съм усеждала голотата ти, съпруже мой, но не съм те виждала гол. Има разлика! Дръж се прилично поне пред свещеника, Алек!

Кинкейд завъртя очи нагоре. Тя си помисли, че се моли Бог да му дари търпение.

— Искам да поговоря с Ангъс — заяви Алек и се запъти към леглото, но Джейми се изпречи пред него. Ръцете ѝ отново бяха на кръста.

— Той спи в момента, Алек. По-късно ще говориш с него!

Кинкейд не можа да повярва на ушите си.

— Събуди го!

— Твоите крясъци сигурно вече са го събудили.

Той пое дълбоко дъх.

— Събуди го — заповяда и с по-мек глас и добави: — И, Джейми?

— Да?

— Никога не ми казвай какво да правя и какво не.

— Защо?

— Какво защо?

Преди да събере смелост да му отговори, тя си напомни, че съпругът ѝ беше обещал никога да не губи търпение с нея. Погледът му бе смразяващ.

— Защо никога не бива да ти казвам какво да правиш и какво не? Знаеше, че въпросът ѝ никак няма да му хареса. Той стисна челюсти и няколко мускула заиграха на бузата му.

— Такива са порядките тук — смънка отец Мърдок.

Свещеникът стана от стола си и се спусна към лейди Кинкейд. Застана до нея. Лицето му бе загрижено. От много години познаваше Алек Кинкейд и реши, че трябва да се намеси, преди да е избухнал. След време Джейми щеше да се научи на каква опасност се излага, противопоставяйки се на толкова силен мъж. Но дотогава ще трябва да я предпазва.

— Момичето е тук отскоро, Алек. Сигурен съм, че не е искала да те предизвиква.

Алек кимна. Джейми поклати глава.

— Аз исках да го предизвикам, отче, без да бъда нахална. Просто исках да ми обясни защо не мога да му казвам какво да прави.

Изглеждаше наистина ядосана.

— Аз съм твой съпруг и господар, жено. Тези две причини достатъчни ли са?

Мускулите на бузата му отново заиграха. Джейми го гледаше като омагьосана. Чудеше се какво лекарство да му даде, за да го излекува от този недостатък, сетне реши, че няма защо да си прави този труд, след като той я гледа така кръвнишки.

— Е? — Кинкейд заплашително пристъпи към нея.

Тя не трепна. Тъкмо обратното — направи крачка към него. Алек бе смаян. Бе виждал големи мъже да се свиват и да се отдръпват уплашени, а тази дребна жена бе достатъчно дръзка, за да се изправи насреща му. Свещеникът отново се опита да се намеси:

— Лейди Кинкейд, нима ще се осмелите да предизвиквате гнева му?

— Алек никога няма да изгуби търпение с мен — заяви Джейми, без да откъсва поглед от съпруга си. — Алек е много търпелив мъж. — Тъй като гледаше към съпруга си, не видя слисаното изражение на отец Мърдок. — Той ми даде своята дума, отче, и никога няма да я пристъпи.

О, господи, тя открито го предизвикваше! Алек не можеше да реши дали му се иска да я удуши, или да я целуне.

— Да не би да искаш да ме накараш да съжалявам за обещанието си, жено?

Тя поклати глава.

— Не. Макар че твоето държание започва да ме безпокои. Как ще се разбираме, ако не се научиш да отстъпваш, Алек? Аз съм твоя съпруга. Нима моето положение не ми позволява да...

— Не! — отсече Алек. Гласът му бе твърд като скала. — Ако някой тук трябва да се научи да отстъпва, то това си ти. Ясен ли съм?

Изражението на лицето му красноречиво показваше, че е за предпочитане тя да не му възразява. Джейми не му обърна внимание.

— Нима една съпруга няма правото да изказва мнението си?

— Няма! — Алек въздъхна дълбоко, преди да продължи: — Виждам, че ти все още не разбираш какви са порядките тук, Джейми, и поради тази причина този път ще извиня дръзкото ти и непочтително държание. Но...

— Не съм била дръзка, нито непочтителна! Просто искам да го проумея. Алек, я ми кажи нещо, моля те! Какви са задълженията ми като твоя съпруга? Бих искала тутаки да започна да ги изпълнявам.

— Нямах никакви задължения.

Тя се сви, сякаш я бе ударил. Алек видя как очите ѝ гневно блеснаха. Не проумяваше защо реагира по този начин. Нима не разбираше загрижеността му?

— Всяка съпруга има задължения, дори и тази, която изказва собствено мнение.

— Ти нямаш.

— Съгласно шотландските закони или съгласно твоите?

— Съгласно моите. Повече няма да имаш мазоли по ръцете си, Джейми. Няма да бъдеш робиня и тук.

Тя възмутено ахна.

— Да не би да намекваш, че съм била робиня у дома?

— Точно така.

— Това не е вярно! Нима наистина не означавам нищо за теб, след като не желаеш да ми позволиш да заема мястото си в този дом, Алек?

Той не ѝ отговори, тъй като не проумяваше какво приказва.

Отиде до леглото на Ангъс. Събуди го с рязък глас и започна да го разпитва на келтски. Раненият воин отговаряше удивително ясно и

точно, въпреки все още слабия си глас. След като Алек свърши с разпита, Ангъс се усмихна уморено и се поинтересува дали може да отиде на лов.

Кинкейд се засмя, но поклати отрицателно глава. Джейми го чу да казва, че веднага щом се почувства по-добре, ще го преместят в къщата му, където съпругата му ще се погрижи за него.

Алек мълчаливо се запъти към изхода, но Джейми бързо го последва.

— Алек?

— Какво има? — рязко попита той и се обърна.

— В Англия е прието съпругът да целува съпругата си за добро утро — излъга тя. Сама си измисли този обичай, но бе сигурна, че Алек няма да се досети.

— Ние не сме в Англия.

— Навсякъде е прието — измърмори младата жена.

— Тук е прието само ако съпругата носи дреха в цветовете на мъжа си.

— Това ли било?

— Чувам отлично, жено. Не е нужно да ми повишаваш глас.

Алек запази строгото си изражение. Не му беше никак лесно. Разочарованието й бе толкова явно. Тя искаше той да я докосне. Разбра, че е открил слабото й място. Не изпитваше никакви угризения да използва физическото привличане за достигане на целта си. До края на седмицата тя ще облече цветовете му!

— Алек, къде да оставя монетите си?

— На полицата над камината има една кутия. Остави ги там.

— А мога ли да вземам от твоите монети, ако ми потрябват?

— Не ме интересува — подхвърли през рамо младият мъж.

Джейми се намръщи, разгневена от това, че той дори не й каза довиждане. Видя, че сваля меча от стената и се зачуди какво ли е намислил.

— Знаете ли къде отиде, отче? — попита тя, щом Алек излезе от залата.

— На лов — отвърна свещеникът и отново зае мястото си край леглото на Ангъс.

— За удоволствие или да осигури вечерята ни?

— Не, момичето ми. Той отиде на лов за мъжете, които едва не убиха Ангъс. Ще си платят скъпо за стореното.

Джейми знаеше, че отмъщението бе въпрос на чест за един воин. И въпреки това не ѝ харесваше. Никак. Насилието предизвикваше насилие. Още един въпрос, по който двамата със съпруга ѝ никога нямаше да постигнат съгласие.

Джейми примирено въздъхна.

— Ще отида да ви донеса още монети — рече тя. — Само един Бог знае колко индулгенции трябва да купя за съпруга си, преди да е свършил денят.

Отец Мърдок прикри усмивката си. Питаше се дали Алек разбира колко сполучлив избор е направил.

— Май ще има доста пожари в нашите планини — промърмори той на Ангъс, макар воинът да изглеждаше заспал.

— Прав си — прошепна раненият.

— Чу ли как Алек и съпругата му си крещяха? А какви искри само прехвърчаха?

— Чух.

— Какво мислиш за своята спасителка, Ангъс?

— Тя ще го подлуди.

— Време му е.

Ангъс кимна.

— Да. Кинкейд достатъчно страда.

— Той не знае как да се държи с нея. Разбирам го от начина, по който я гледа.

— Дали смята всеки път, когато Алек я разгневи, да ти дава по една монета?

— Така ми се струва.

Отец Мърдок високо се засмя и се тупна по коляното.

— Ще ѝ трябва време, за да свикне с живота тук. И все пак за мен ще бъде истинска радост да я наблюдавам.

Джейми се върна и подаде още две монети на свещеника. Погледна го и го попита защо се усмихва.

— Мислех си колко много ще трябва да се промениш, момичето ми — призна той. — Знам, че никак няма да ти е лесно, но съм сигурен, че след време ще обикнеш този клан така, както го обичам и аз.

— А не ви ли е идвало наум, отче, че кланът е този, който трябва да се промени? — дяволито попита Джейми.

Отецът реши, че се шегува.

— Страхувам се, че това е непостижима цел, детето ми — рече той и тихо се изкиска.

— Колко непостижима? — продължи Джейми. — Също толкова, колкото сама да изям голяма мечка?

— Точно толкова.

— Аз мога да го направя.

— Как? — попита свещеникът и без да се усети, сам падна в капана ѝ.

— Хапка по хапка.

Отец Мърдок шляпна още по-силно коляното си и гръмогласно се разсмя, което бе последвано от задушаваща кашлица. Джейми бързо се върна в спалнята си, разбърка мехлема, който му бе обещала, и се върна в залата.

— След два часа намажете гърдите си с това, отче.

Свещеникът пое купичката и се намръщи.

— Мирише на мърша, детето ми.

— Миризмата не е важна, отче. Обещавам ви, че ще облекчи кашлицата.

— Вярвам ти, Джейми.

— Отче? Мислите ли, че Алек ще има нещо против, ако хвърля един поглед на горния етаж?

— Разбира се, че не, момичето ми. Сега това е и твой дом.

— Всички стаи ли са заети?

Отец Мърдок поклати глава.

— Значи мога да преместя нещата си в една от тях?

— Искаш да преместиш нещата си... Детето ми, Алек никак няма да остане доволен, че го изоставяш.

— Тъкмо за него се грижа — възрази тя. — Тук долу няма много място за уединение, отче. Сигурна съм, че ще се чувства много по-удобно в някоя от стаите на горния етаж. Ще поговорите с него за това, нали?

Отец Мърдок не можа да ѝ откаже. Лейди Джейми му се усмихваше с най-сладката си усмивка.

— Ще го попитам.

Свещеникът с доволна въздишка се отпусна на стола край леглото на Ангъс. Тъкмо се унасяше в дрямка, когато звукът на метал, стържещ камък, привлече вниманието му. Обърна се и видя лейди Джейми да се бори голям сандък. Бе го избутала пред първата стая на горния етаж.

Отецът забърза по стълбите, за да ѝ помогне.

— Какво се опитваш да направиш, Джейми?

— Реших, че мога да използвам предната спалня, отче. Там има хубав светъл прозорец.

— Но защо местиш този сандък?

— Заема много място. Не се безпокойте, отче. Аз съм достатъчно силна, за да го преместя сама.

Отец Мърдок не обърна внимание на самохвалството ѝ и подложи гърба си, за да ѝ помогне да избутат сандъка в другата стая.

— Трябваше да го изпразниш, преди да го местиш — отбеляза той, като свършиха.

Джейми поклати глава.

— Нямам право да го отварям. Той не е мой, а никой не обича да тършуват из вещите му.

— Сандъкът беше на Хелън — заяви отец Мърдок. — Предполагам, че сега вече е твой, Джейми.

Преди тя да успее да му отговори, той се обърна и се запъти към вратата.

— По добре да сляза долу при Ангъс. Трябва да го наглеждам, докато Гейвин доведе Елизабет.

Това момиче сякаш се забрави в онази стая, помисли си свещеникът един час по-късно. На няколко пъти поглеждаше към спалнята, питайки се какво ли прави там толкова дълго. Когато Елизабет влезе в залата, отец Мърдок реши да се качи и да види какво става с младата господарка.

Завари я във втората спалня. Две свещи осветяваха стаята с мека светлина. Лейди Джейми бе коленичила пред сандъка. Тъкмо спускаше капака, когато отец Мърдок влезе.

— Намери ли нещо интересно?

Разбра, че тя плаче чак след като се обърна към него.

— Какво има, детето ми? Защо си разстроена?

— Сигурно се държа глупаво — прошепна Джейми. — Сега тя е мъртва, а аз дори не съм я познавала, отче, и въпреки това ми е мъчно за нея, сякаш е била моя сестра. Ще ми разкажете ли за Хелън?

— Алек ще ти разкаже.

— Моля ви, отче. Искам да знам какво се е случило. Сигурна съм, че Алек не я е убил.

— Господи, разбира се, че не. Къде си чула подобно нещо?

— В Англия.

— Хелън се самоуби, Джейми. Скочи от урвата.

— Не може ли да е било нещастен случай? Просто да е паднала?

— Не, не е било нещастен случай. Видели са я.

Джейми поклати глава.

— Не разбирам, отче. Тя много нещастна ли е била тук?

Свещеникът сведе глава.

— Сигурно е била ужасно нещастна, Джейми, но добре е криела чувствата си. Сега разбирам, че е трябвало да бъдем по-внимателни с нея и да я пазим. Ани и Едит са убедени, че тя е замисляла да се убие още от деня, в който се е омъжила за Алек.

— И Алек ли смята така?

— Предполагам, че да.

— Смъртта ѝ сигурно много го е наранила.

Отец Мърдок не каза нищо, но вярваше, че Джейми е права. Алек никога не говореше за Хелън и това бе доказателство, че раната още не е зараснала.

— Отче, една жена, която възнамерява да се самоубие, не си прави труда да донесе всичките си любими вещи. Дори е приготвила и бебешки дрешки. Има много красиви ленени чаршафи и покривки. Не мислите ли, че това е странно.

— Била е объркана и не е разбирала какво прави — възрази отец Мърдок.

Младата жена поклати глава.

— Не, отче. Тя не се е самоубила. Било е нещастен случай.

— Имаш много нежно сърце, момичето ми. — Помогна на Джейми да стане. Тя духна свещите и го последва надолу по стълбите.

— Всяка нощ ще се моля за душата ѝ, отче.

В този момент един слуга се втурна в залата, зърна Джейми и извика:

— Вашата сестра е тук, милейди.

Джейми стисна ръката на отец Мърдок.

— Сигурно е Мери. Ще ме извините ли? Ще я доведе, за да се запознае с вас!

Джейми забърза навън със засияло лице. Ала щом видя сестра си, усмивката ѝ помръкна. Мери бе обляна в сълзи. Джейми се огледа за Даниел. Сестра ѝ беше сама.

— Как намери пътя, Мери? — попита тя и топло прегърна сестра си.

— Ти си тази, която все се губи, Джейми — тросна ѝ се Мери.

— Никога не съм се губила и престани да плачеш. Хайде да се поразходим, за да си поговорим насаме. Трябва да ми кажеш защо си толкова разстроена.

Джейми поведе сестра си по пътеката към външния двор.

— Трима от хората на Даниел ми показаха пътя — обясни Мери, след като се покоопити. — Излъгах ги, че Даниел ми е разрешил да дойда да те навестя.

— О, Мери, не е трябвало да го правиш. Защо просто не каза на Даниел, че искаш да ме видиш?

— Не можеш да кажеш нищо на този мъж — промърмори Мери. Повдигна края на жълтата си туника и изтри очите си. — Мразя го, Джейми! Избягах от него.

— Не!

— Недей да ме гледаш така смаяно, Джейми. Мразя го. Той е жесток и зъл. Само да ти разкажа какво се случи! Кълна се, че и ти ще го намразиш.

Стигнаха до стената и седнаха на една каменна издатина.

— Добре, Мери, разкажи ми. Тук сме съвсем сами.

— Много ми е неудобно, но ти си единственият човек, на когото мога да се осмеля да говоря за това, сестричке.

— Да? — насърчи я Джейми.

— Даниел не настоя да му се отдам.

Думите сякаш надвиснаха над тях. Джейми чакаше Мери да продължи, а сестра ѝ чакаше да чуе какво ще каже Джейми.

— Даде ли ти някакво обяснение?

— Да. Отначало си помислих, че е много мил. Каза, че искал да ми даде време да го опозная по-добре.

— Това наистина е много мило — съгласи се Джейми. Намръщи се, тъй като се запита защо Алек не бе проявил подобна деликатност спрямо нея. Но явно той не изпитваше милост и състрадание към никого.

Мери отново избухна в сълзи.

— После ми каза, че никак не бил доволен от мен, защото съм те накарала да ме защитиш от онези бандити, които ни нападнаха. Направо ми заяви, че е трябвало аз да те защитавам.

— Защо?

— Защото ти си по-малката.

— Не му ли обясни, че аз съм по-добре обучена от теб в уменията да...

— Опитвах да му обясня, но той не пожела да ме изслуша. И после отново ме обиди. Признавам, че му наговорих куп отвратителни неща... И все пак...

— Какво ти каза той?

— Каза, че аз навярно съм студена като риба, Джейми, но че повечето англичанки били такива.

— О, Мери, това е най-грубото нещо, което може да се каже на една младоженка!

— И то *не* е най-лошото, Джейми — смънка Мери. — Когато пристигнахме в дома му, там имаше една дебела и грозна жена, която го чакаше. Тя направо се хвърли в ръцете му. Той не се отдръпна. Двамата се целуваха пред очите ми.

— Ти си права, сестро. Накара ме да намразя този мъж.

— Казах ти. Питам те сега какво да правя. Никога няма да намеря обратния път до замъка на татко, а съм сигурна, че хората на Даниел няма да ми повярват, че имам неговото разрешение да се върна в Англия.

— Да, съмнявам се, че ще повярват на такава лъжа — съгласи се Джейми.

— Искам при татко!

— Знам, Мери. На мен също ми липсва. Понякога и на мен ми се иска да си отида у дома.

— И Алек ли смята, че си студена като риба?

Джейми сви рамене.

— Не ми го е казвал.

— Алек има ли си любовница?

— Какво?

— Има ли си любовница?

— Не знам — отвърна Джейми. — Може би има и друга жена — прошепна тя. — О, Мери, досега не си бях помисляла за това.

— Мога ли да живея тук с тебе, Джейми?

— Сигурна ли си, че го искаш?

Сестра ѝ кимна.

— Мери, знаеш ли, че когато за пръв път се срещнахме с нашите съпрузи, аз си помислих, че Даниел е по-милият от двамата. Той се усмихвате и се държеше толкова непринудено.

— И аз така си помислих. Джейми, ами ако той е прав? Ако аз наистина съм студена като риба? Има такива жени, които не реагират на мъжкото докосване. Мисля, че леля Рут е от тях. Спомняш ли си колко зла беше към съпруга си?

— Тя беше зла с всички — подхвърли Джейми.

— Знам, че сигурно ще те засрамя, но се чудех...

— Да, Мери?

— Дали всички мъже са като Даниел, или Алек е по... О, не знам какво искам да кажа. Изпитвам ужас само при мисълта, че Даниел ще ме докосне! За всичко е виновен той!

Джейми не знаеше как точно да помогне на сестра си, но бе твърдо решена да го стори.

— Мери, трябва да се видя с Алек, преди да отиде на лов.

— Нуждаеш ли се от неговото разрешение, за да остана? — уплашено попита Мери. — Дали той ще възрази?

— Не се нуждая от разрешението му — излъга Джейми. — Искан да говоря с него по един друг въпрос. Върви и ме почакай в залата, Мери. Запознай се със свещеника. Казва се отец Мърдок. Стига си се мръщила, сестро. Ще ти хареса. Той никак не прилича на нашия отец Чарлз. Идвам веднага, след като говоря с Алек. Обещавам ти.

Джейми изчака сестра ѝ да се отдалечи и заслиза по хълма. Реши да огледа пътя и да види дали Алек и хората му още не са тръгнали.

В мига, в който пристъпи извън стената, пред нея се изпречи цяла редица войници. Изглеждаха доста застрашителни, но тя вирна брадичка.

— Защо препречвате пътя ми?

— Такава е заповедта, господарке — отвърна един червенобрад войник.

— Чия заповед?

— На Кинкейд.

— Разбирам. — Младата жена се опита да прикрие раздразнението си. — Съпругът ми вече напусна ли крепостта?

— Не. — Лека усмивка пробягна по лицето му. — Той е точно зад вас.

Тя не му повярва, обърна се и едва не се сблъска с Алек.

— Движиш се като сянка!

— Къде си мислиш, че отиваш?

— Търсех те. Защо си наредил на хората си да препречват пътя ми?

— За твоя безопасност, разбира се.

— Означава ли това, че докато те няма, ще бъда затворничка?

— Мисли си, каквото искаш.

— Алек, бих искала следобедите да излизам на езда. Обещавам ти, че няма да избягам. Сигурно...

— Джейми, никога не съм си мислил, че ще избягаш — раздразнено я прекъсна съпругът ѝ.

— Тогава защо?

— Може да се изгубиш.

— Никога не се губя.

— Напротив.

— А ако ти обещаая, че няма да се изгубя?

Той повдигна нехайно рамене, за да ѝ покаже колко глупав е въпросът ѝ. В този миг приближи Гейвин. Държеше юздите на жребеца му. Преди Джейми да успее да му обясни, че иска да поговори с него за Мери, той се метна на коня си.

Тя се изпречи пред него.

— Мери е тук.

— Видях я.

— Искам да поговорим за сестра ми, преди да тръгнеш. Много е важно, Алек, иначе нямаше да те безпокоя.

— Слушам те, жено.

— Предпочитам насаме — смутено рече Джейми.

— Защо?

Тя се намръщи. Този твърдоглавец не желаше да я улесни. Заобиколи от едната му страна, докосна крака му и промълви:

— Кинкейд, моля те да поговорим насаме. Ти ми каза, че ще ми дадеш всичко, за което те помоля, стига да е възможно. Смятам, че това, за което те моля сега, е напълно възможно.

Докато чакаше отговора му, Джейми бе забила поглед в земята. Чу въздишката му и разбра, че е спечелила. От устните ѝ се изтръгна смаяно възклицание, когато Алек с лекота я повдигна и я качи на коня си. Едва успя да го прегърне през кръста и жребецът вече се носеше в галоп. Алек спря чак когато се отдалечиха на достатъчно разстояние от стената и хората му.

Джейми приглади полите си и се огледа. Бяха заобиколени от дървета. Сведе очи и се втренчи в ръцете си.

Алек вече губеше търпение, когато съпругата му внезапно изрече:

— Защо не почака, преди да се любиш с мен?

Въпросът го свари напълно неподготвен.

— Алек, Даниел е почакал, съобразявайки се с чувствата на Мери. Искал да ѝ даде време първо да го опознае. Какво мислиш за това?

— Мисля, че всъщност не е искал да се люби с нея, иначе досега щеше да го е направил. Това мисля. А пък аз те желяех. Ти също ме желаше, нали?

— Да. Искам да кажа не... поне отначало. Виж, Алек, нека обсъдим с теб тревогите на Мери, а не моите.

Той не обърна внимание на смущението ѝ.

— На теб ти хареса.

— Така е.

— Погледни ме.

— Предпочитам да не го правя.

— Аз пък предпочитам да го направиш.

Кинкейд бавно повдигна брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне в лицето. Видя, че страните ѝ пламтят и не можа да се сдържи — наведе се и леко я целуна по смръщените вежди.

— Сега ми кажи какво те тревожи.

— А на теб хареса ли ти? — попита Джейми.

— Ти не знаеш ли?

— Даниел казал, че всички англичанки са студени като риба — леко се усмихна тя и наклони глава. По-добре да го остави да си мисли, че се шегува.

Съпругът ѝ гръмко се засмя.

— Никак не е смешно. Освен това още не си отговорил на въпроса ми.

— Какъв въпрос? — подразни я той.

— Аз студена ли съм като риба?

— Не.

Младата жена облекчено въздъхна.

— Една съпруга има нужда да чува мили думи от мъжа си, Алек.

— Искаш ли да те любя сега?

— През деня? За бога! Не!

— Ако не си отдръпнеш ръцете, ще те обладая веднага — пресипнало изрече той.

Джейми осъзна, че бе обвила ръце около голия му крак и бързо ги отдръпна.

— Без значение дали нося цветовете?

— Не. Няма да те докосна, докато не облечеш цветовете ми. Свърши ли с въпросите си?

— Ядосан ли си?

— Не.

— Звучиш ми ядосан.

— Престани да ме предизвикваш!

— Имаш ли си друга жена?

Алек си каза, че никога няма да разбере какво ѝ се върти в главата.

— Има ли значение?

Джейми кимна.

— За теб ще има ли значение, ако аз се сближа с друг мъж?

— Да се сближиш?

— Знаеш какво имам предвид.

— Няма да ти позволя, Джейми.

— Е, аз също няма да ти позволя.

— Говориш, сякаш сме равни, съпруго моя.

Джейми знаеше, че го е разгневила. Искаше ѝ се да изглади бръчката на челото му.

— Ти все още не си отговорил на въпроса ми, Алек.

— Не, нямам друга жена.

Тя се усмихна.

— Ти не си студена — продължи младият мъж. — Освен това ме обиждаш, като ми задаваш подобен въпрос.

— Как така?

— Защото мое задължение е да разпаля страстта ти. А ти беше разпалена, нали, Джейми?

Нахалните му думи и поддействията успокояващо, макар да не разбираше защо.

— Може би — прошепна тя, а дъхът ѝ опари устните му. — Струва ми се, че съм забравила.

Алек реши да ѝ припомни. Обви лицето ѝ с длани и приближи устните си към нейните. Джейми затвори очи.

Устните му завладяха нейните, езикът му се плъзна навътре, преплете се с нейния, а сърцето ѝ бясно се разтупка. Опита се да го отблъсне, усетила, че всеки миг ще се предаде, ала Алек не ѝ позволи. Целуваше я отново и отново, жадно и страстно и тя забрави за всичко.

Кръвта ѝ кипна. Отначало бе плаха и неуверена, ала постепенно отхвърли всякаква срамежливост и езикът ѝ жадно се затърка в неговия. Простена и тялото ѝ се притисна към неговото. Алек разбра, че трябва да спре. Ако не го стореше, никога нямаше да съумее отново да контролира чувствата си.

Бе по-разгорещен и от нея. Изръмжа недоволно и се отдръпна. Трябваше да махне ръцете ѝ от раменете си. Джейми мигновено зарови глава във врата му. Дишането ѝ бе накъсано, сякаш бе тичала нагоре по хълма. Усети, че и той е не по-малко задъхан. Значи целувката му бе действала също толкова силно, колкото и на нея.

Ала сладката ѝ надежда бързо рухна.

— Ако си свършила с глупавите си въпроси, смятам, че е време да се заема с по-важни неща.

Как смееше да говори толкова отегчено, след като само преди миг бяха споделили нещо толкова вълшебно и неповторимо?!

— Не е нужно да се държиш така, като че ли аз ти създавам само грижи и неприятности, Алек.

— Точно така е — въздъхна той и смушка коня си.

Джейми рязко се отдръпна от него. Той бързо я подхвана и грубо я притисна към гърдите си. Тази жена трябваше да си научи мястото. Той бе неин господар и повелител и нямаше да е зле най-сетне да го разбере и да се примири.

— Не си знаеш силата — промърмори Джейми.

— Грещиш, жено. Ти си тази, която още не е осъзнала силата ми. Суровите нотки в гласа му я разтрепериха.

— Ти...

— Не смей да ми задаваш повече въпроси, когато съм ти ядосан — изрева Алек.

Ама че отговор! Ушите ѝ щяха да пицят поне една седмица.

— Не е нужно да ми крещиш. Аз само се канех да те попитам дали Мери може...

— Не ме занимавай с проблемите на сестра си — прекъсна я той. Сетне добави вече по-меко: — Семейството ти винаги ще бъде добре дошло в моя дом.

Джейми нямаше предвид само посещение, но реши да премълчи. Достатъчно му бе досаждала за един ден.

— Настроенията ти непрекъснато се менят — измърмори тя, когато двамата се върнаха при стената и Алек ѝ помогна да слезе.

— Алек?

— Какво има сега?

— Смятам да оползотворя докрай всеки един ден от двете седмици, които ми даде, преди да облека цветовете ти. Може би ти също ще използваш това време, за да се научиш... да ме обичаш... поне малко.

Алек се наведе, хвана брадичката ѝ и рече:

— Да те обичам ли? По дяволите, жено, точно сега дори не те харесвам!

Изрече го с гняв и раздражение, защото смяташе, че тя му се подиграва. Но нараненият ѝ поглед го накара тутакси да съжали за избухването си. Явно тя нямаше намерение да го предизвиква. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче.

В следващия миг обаче се отдръпна от него и очите ѝ гневно блеснаха. Заприлича му на дива котка. Алек изпита облекчение и дори му стана забавно.

— Аз също никак не те харесвам, Кинкейд.

Той се засмя.

— Ти си дяволски нахален и груб. Не, никак не те харесвам.

Алек даде знак на хората си, сетне отново погледна съпругата си.

— Лъжеш.

— Никога не лъжа.

— Лъжеш, Джейми, и то не много добре.

Тя се завъртя на пети и се запъти към хълма. Алек се загледа в нея, представяйки си колко хубава щеше да бъде с шотландска носия в неговите цветове. Джейми внезапно спря и рязко се обърна:

— Алек? Ще бъдеш внимателен, нали?

Той усети страха в гласа ѝ и кимна. Обаче не можа да се сдържи и добави:

— Мислех, че никак не ме харесваш, англичанко. Да не би да си променила мнението си?

— Не съм.

— Тогава защо...

— Виж, Кинкейд, сега не е време за дълги спорове. — Върна се при него, за да не я чуват войниците. — Имаш работа, а аз трябва да успокоя Мери. Моля те да се пазиш, Алек. — Ръката ѝ докосна крака му и несъзнателно го потупа. Разтревожените ѝ очи го гледаха право в лицето. — Направи го само за да ме ядосаш, Алек.

— Знаеш ли, че започваш да ме наричаш Кинкейд, когато си гневна?

Джейми леко го щипна.

— Аз никога не съм гневна. Дори и когато ми казваш, че нямам задължения. Може ли да пренаредя кухнята, докато те няма? Така ще има с какво да се занимавам. Ще давам заповеди и ще наблюдавам как ги изпълняват.

Не му даваше сърце да ѝ откаже.

— И няма да си мръднеш дори пръста?

— Няма.

Алек кимна и ѝ нареди да пусне крака му, за да не бъде принуден да я повлече след себе си. Чакаха го много важни дела.

Чак късно същия ден, когато Гейвин се присъедини към него, той си припомни забележката ѝ, че трябва да успокои сестра си. Отначало бе помислил, че сестра ѝ е дошла на гости само за един ден. Но очевидно Джейми имаше предвид доста по-дълго посещение.

Предположението му се потвърди, когато Гейвин му съобщи, че лейди Кинкейд е дала убежище на лейди Мери.

Кланът Фъргюсън щеше да обяви война.

Алек не се съмнявате, че Даниел ще побеснее и ще пожелае да се бие. Той изпрати Гейвин обратно, за да се погрижи за съпругата му, остави един от доверените си воители да продължи лова и препусна към земите на Фъргюсън.

Пресрещна Даниел точно на границата, разделяща земите на двата клана. Алек яздеше сам — нарочно реши така, но Даниел препускаше начело на малък отряд. Всички бяха въоръжени до зъби.

Алек дръпна юздите, спря жребеца и зачака. Приятелят му извади меч си и го метна във въздуха. Острието му се заби точно пред коня на Кинкейд.

Това означаваше, че войната е обявена. Сега Даниел изчакваше Алек да повтори ритуала. Но той само поклати глава, отказвайки да хвърли оръжието си.

— Нима се осмеляваш да се откажеш от битка? — прогърмя гласът на Даниел. Беше толкова разгневен, че вените на шията му се бяха издули.

— Точно така — извика в отговор Алек.

— Не можеш да го направиш.

— Вече го направих.

Сега бе ред на Даниел да поклати глава.

— Каква игра играеш, Алек? — властно попита той, макар гласът му да не звучеше толкова гневно.

— Не започвам война, която не желая да спечеля.

— Не желаяш да спечелиш?

— Не желая.

— Защо, по дяволите?

— Даниел, нима наистина мислиш, че ще искам две англичанки в дома си?

Въпросът окончателно стопи гнева на Даниел.

— Но...

— Ако спечеля. Мери ще остане да живее при Джейми до края на дните си. Искаш твърде много от мен, приятелю.

— Значи ти не си се съгласявал да дадеш убежище на моята съпруга?

— Не съм — раздразнено отвърна Алек.

— Твоята жена се осмелява да защитава Мери от мен, Алек. От мен! Крие я зад гърба си, сякаш е малко дете.

— Те са англичанки, Даниел. Твоята грешка е, че си забравил този факт.

— Прав си — въздъхна Даниел. — Съвсем забравих. Въпреки това не желая съпругата ми да се държи като страхливка. Срамота е да кара най-малката си сестра...

— Тя не е страхливка, Даниел — прекъсна го Алек. — Просто е била възпитана така. Всички сестри на Джейми смятат, че тя е длъжна да ги защитава.

— Напълно побъркани — засмя се Даниел.

— Така е — кимна Алек. — Двамата с теб сме приятели от много време, Даниел, за да позволим на някакви си жени да застанат между нас. Дойдох, за да те помоля, да дойдеш у дома и да си прибереш съпругата.

— Да не би току-що да ми бе дадена заповед? — изкиска се Даниел.

— Да.

— Ами ако все още искам да се бием?

— Тогава ще се съглася — лениво отвърна Алек, — но ще променя правилата.

— Как? — искрено заинтригуван попита Даниел.

— Победителят взима и двете невесты.

Даниел отметна глава назад и избухна в смях. Алек му бе помогнал да съхрани достойнството си. Беше му дал възможност да отстъпи, без да се чувства победен.

— Няма да загубиш своя дял, Алек, но сърцето ми се стопля от мисълта, че и на теб не ти е много лесно да се оправяш с жена си.

— Ще свикне.

— Аз изпитвам съмнения относно Мери.

— Всичко, от което се нуждае, е твърда ръка, Даниел.

Преди да отговори, Даниел освободи войниците си.

— Твърда ръка и парцал да й запуши устата. Откакто е дошла в дома ми, тази жена не е спряла да се оплаква. Дори се чувства оскърбена от факта, че имам любовница. Представяш ли си, Алек?

— Забавно — засмя се приятелят му.

— Може би е по-добре да ѝ позволя да остане при Джейми...

— Тогава наистина ще има война, Даниел. Мери е твоя.

— Трябваше само да ги видиш, Алек. — Даниел измъкна мечата си от земята. — Твоята жена стоеше като квачка пред пиленцата си, бранейки сестра си от мен. Не спря да ме обсипва с обиди. Нарече ме как ли не.

— Е, със сигурност си бил наричан и с по-обидни думи.

— Да, но от мъже. И никой от тях не живя достатъчно дълго, за да се похвали с това.

— Моята съпруга е жена с характер — усмихна се Алек.

— Искан ми се Мери да притежава поне част от нейния характер. А не да се държи като подплашен заек.

— Тъкмо бях по следите на нападателите на Ангъс, когато Гейвин ми съобщи, че си изпаднал в затруднение — смени темата Алек.

— Чух какво се е случило — кимна Даниел. — Искаш ли да дойда с теб? Разбрах, че бароните от планините били виновни.

— Ще се радвам да се присъединиш към мен, Даниел, но първо трябва да отведеш Мери у дома си. После ще ни настигнеш.

Двамата мъже изминаха останалата част от пътя до дома на Алек в мълчание. Джейми стоеше до сестра си в средата на двора. Когато видя съпруга си, на лицето ѝ разцъфна усмивка, ала скоро помръкна.

— О, господи, Даниел изглежда така, сякаш се кани да ме убие — прошепна Мери и се приближи до сестра си.

— Усмихни се, Мери, това ще го смути — нареди ѝ Джейми.

Алек слезе от коня си и бавно запристъпя към съпругата си. Мили боже, погледът му можеше да пресече цяло ведро с мляко! Джейми пое дълбоко дъх.

— Свърши ли с лова, Алек?

— Дала ли си убежище на лейди Фъргюсън? — запита той, без да обръща внимание на въпроса ѝ.

— Убежище?! Струва ми се, съпруге мой, че никакво престъпление не съм извършила.

— Отговори ми!

Гневният му глас я жегна като нажежено желязо. В гърдите ѝ се надигна необузdana ярост. *Как смееше да я упреква пред гостите им?*

— Мери ме помоли да остане тук и аз ѝ разреших. Ако ти харесва да го наричаш убежище, нямам нищо против. Аз ще защитавам Мери.

— От собствения ѝ съпруг? — невярващо попита Алек.

— Да, след като съпругът ѝ е една безчувствена свиня. — Хвърли унищожителен поглед към Даниел и продължи: — Той е оскърбил нейните чувства, Алек. Какво очакваш да направя аз?

— Очаквам да си гледаш работата!

— Той е бил жесток към нея!

— Да, така е — извика Мери. — И след като не е удобно да остана тук, хващам пътя обратно към Англия.

— Може би аз ще ѝ помогна — промърмори Джейми, скръсти ръце и зачака отговора на Алек.

— Най-много да се озовете в Нормандия.

Преди Джейми да реагира, съпругът ѝ се обърна към Мери. Втренчи свиреп поглед в нея и го задържа, докато тя не се отмести от сестра си. Сетне дръпна рязко Джейми и здраво я сграбчи. Хватката му бе като стомана. Джейми не се възпротиви, тъй като отлично знаеше, че е безсмислено. Освен това зърна отец Мърдок, който бе застанал на стълбите и ги наблюдаваше. А тя не искаше той да си помисли, че не се държи като дама.

— Няма да се върна с теб, Даниел! — изкрещя Мери.

Но предизвикателните ѝ думи останаха без отговор. Даниел се придвижи с изненадваща за ръста си пъргавост и преди да се усети, Мери се намери на седлото, в скута на съпруга си.

Джейми отчаяно се опитваше да запази достойнство по време на тази безобразна сцена. Горката Мери! Просната през седлото като чувал с ечемик! Наистина бе много обидно, но въпреки това на Джейми ѝ се искаше сестра ѝ да не плаче толкова силно. Виковете и писъците ѝ само щяха да съберат още любопитни и да привлекат внимание към злощастieto ѝ.

— Не мога да остана безучастна, когато той я посрамва по този начин — прошепна Джейми.

— Можеш! — отсече Алек.

— Алек, направи нещо!

— Не смятам да се намесвам, нито пък ще позволя на теб. Мери се отърва много леко, Джейми. Даниел е не по-малко избухлив от мен.

Твоята сестра е опозорила съпруга си.

Джейми остана загледана след Даниел и Мери, докато се скриха от погледа ѝ.

— Той няма да я нарани, нали, Алек?

Страхът ѝ бе съвсем очевиден, което му се стори глупаво.

— Няма да я набие, ако това е, което те тревожи — отвърна Кинкейд. — Сега Мери е негова грижа, но не и твоя.

— Тя си забрави коня.

— Няма да се нуждае от него.

Джейми се бе втренчила в устата на Алек, припомняйки си усещането, когато я целуваше. Беше глупаво да мисли за това, и то сега, когато съдбата на бедната Мери все още не бе решена.

— Може би утре трябва да ѝ откарам коня — предложи Джейми, питайки се как да го накара да я целуне отново.

Той я пусна и понечи да се отдалечи.

— Алек? Ти каза, че Даниел е по-избухлив и от теб, а въпреки това ми обеща, че няма да изгубиш търпение. Не е ли странно?

— Не си ме разбрала. Казах ти, че няма да изгубя търпение с теб.

Той тръгна надолу към хълма. Джейми повдигна краищата на полите си и се спусна след него.

— А кога губиш търпение?

Алек не можа да устои на изкушението да я подразни. Не се обърна, за да не види усмивката му.

— Когато става дума за нещо, което има значение за мен. За нещо важно.

Смаяното ѝ възклицание го накара да се усмихне още по-широко.

— Джейми?

— Какво? — Звучеше така, сякаш ѝ се искаше да го удуши.

— Не ме безпокой повече.

Това бе последната обида, която щеше да понесе от него.

— Виж, Кинкейд, не е нужно непрекъснато да повтаряш колко незначителна съм за теб. Вече много добре го разбрах. Ако реша да избягам, ти няма да тръгнеш след мен, нали?

Не ѝ отговори.

— Е, разбира се, че няма да тръгнеш. Аз съм твърде незначителна, за да се занимаваш с мен.

— Не, няма да тръгна след теб.

Джейми сведе поглед. В никакъв случай нямаше да му позволи да види колко много я заболя от думите му.

Защо се интересува дали той ще тръгне след нея? Та този мъж бе само един шотландски варварин!

— Ще изпратя някой друг след теб. — Той най-после се беше обърнал и я притегли в прегръдките си. — Но след като не смяташ да ходиш никъде, няма смисъл да го обсъждаме, нали?

— Започвам да те намразвам, Алек Кинкейд.

— Ще трябва да поукротим избухливия си нрав, англичанке! — Докосна я леко по бузата. — Опитай, докато ме няма, да не се замесваш в нови неприятности.

Ръката ѝ докосна мястото, където Алек я бе погалил. Сетне изправи рамене и решително вирна брадичка.

Почти го мразеше! Почти...

Спомни си, че той ѝ бе дал позволение да преустрои кухнята. Работата не бе кой знае какво, но за начало... Щеше да започне да разчита на нея, когато види колко красив може да направи дома му.

Тръсна глава и закрачи нагоре по хълма. Най-добре да започва веднага!

На устните ѝ заигра усмивка. *Алек ѝ бе дал работа!*

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Слухът за удивителните лечителски умения на лейди Кинкейд бързо обиколи цяла Шотландия. Новината за изцеляването на Ангъс бе посрещната като истинско чудо. Разправяха как отец Мърдок вече бил дал последно причастие на война и го чакали всеки миг да издъхне. Но се появила лейди Кинкейд... и го спасила.

Голяма част от членовете на клана бяха на пролетните тържества в имението на Джилбърт. Известието за чудодейното изцеление на Ангъс пристигна наскоро след като бяха получи ужасяващата вест, че е мъртъв. Лидия Луиз, по-малката сестра на Ангъс и единствена негова близка, освен съпругата му Елизабет, тъкмо бе оплакала загубата на брат си. Когато узна, че е жив, тя отново плака, този път от радост и щастие. Жената бе толкова превъзбудена, че към края на деня се наложи да ѝ дадат няколко чаши силно вино, за да я сложат да спи.

Нито един от клана Макферсън не присъства на празника. Синът на вожда, едва на три месеца, бе много болен и всички очакваха края му. Бебето, което бе наследило упорития нрав на баща си, внезапно бе възненавидяло млякото на майка си. След всяко хранене невръстното дете се раздираше от спазми и повръщаше. Накрая бедното създание отслабна толкова много, че вече нямаше сили да суче.

За да се поразсее, леърд Макферсън бе излязъл на лов из горите си, ала не можеше да смекчи мъката. Бе сигурен, че като се прибере, синът му вече ще бъде мъртъв.

Кланът Фъргюсън се бе съюзил с клана Макферсън срещу омразните рибари от клана Маккой. Тази вражда датираше от много години и вече никой не си спомняше началото ѝ. От друга страна, членовете на клана Кинкейд бяха съюзници с Маккой, откакто един воин на Маккой бе спасил от удавяне една девойка от клана Кинкейд. Войните на Кинкейд смятаха за дълг да застанат на страната на Маккой срещу Макферсън.

Когато мълвата за лечителските умения на лейди Кинкейд достигна до ушите на лейди Сесили Макферсън, тя реши да

пренебрегне всички неписани закони на Шотландия.

Сесили Макферсън щеше да сключи сделка и с дявола, стига това да спаси сина ѝ. Без да каже на никого, тя занесе тримесечното си бебе в замъка на Фъргюсън и помоли за помощ лейди Фъргюсън. Мери се отнесе със съчувствие към мъката на бедната майка. Тъй като Даниел отсъстваше — все още преследваше заедно с Кинкейд нападателите на Ангъс — нямаше нужда да иска разрешението му и незабавно отнесе бебето при Джейми.

Разбира се, бойниците на Кинкейд добре знаеха на кого е детето, тъй като всички в тези диви планини се познаваха. Обаче никой не осведоми господарката си, че тя е поела грижите за бебето на техен враг. Предположиха, че това едва ли щеше да има някакво значение за нея. Все пак лейди Кинкейд бе англичанка и не знаеше нищо за враждите между клановете. Пък бе и жена, и майчинският ѝ инстинкт бе по-силен от всяка война. Като се прибави и прекалено нежното ѝ сърце... Колко решително само се бе заела с лечението на Ангъс, въпреки съпротивата на Алек! Затова и мъжете от замъка решиха, че няма смисъл да ѝ пречат.

Ала Гейвин отлично знаеше какво ще се случи, ако синът на Макферсън умре в имението на Кинкейд. След като видя нещастното бебе, той бе убеден, че краят му е близък, затова даде нареждания на воините си да се приготвят за битка, изпрати вестители при Алек и спокойно зачака нападението на Макферсън.

Когато четири дни по-късно Макферсън пристигна начело на цяла армия, за да изиска тялото на сина си, за да го погребее, бебето вече бе наддало няколко килограма и се чувстваше отлично.

Гейвин позволи на Макферсън и двама от воините му да влязат в замъка. С Маркъс ги очакваха на стълбите.

Джейми тъкмо бе сложила бебето да спи в леглото на Алек, когато чу гневните викове от двора. Втурна се навън, за да види какъв е целият този шум, но застина на място. Пред нея се извисяваха трима страховити воини, възседнали конете си. Мигновено разбра, че те не са от воините на Кинкейд, тъй като цветовете на дрехите им бяха други.

— Няма да си тръгна без моя мъртвец! — прогърмя застрашително гласът на едрия широкоплещест мъж в средата. — А когато се върна отново, кръв ще се лее по стените ви! Кръвта на Кинкейд...

— Умрял ли е някой, Гейвин? — попита Джейми.

Вторият по ранг воин след Алек ѝ отговори, без да се обръща.

— Леърд Макферсън е дошъл да иска сина си.

Гневът в гласа на Гейвин я изненада. Тя усети напрежението във въздуха, после осъзна, че тримата непознати я гледат свирепо. Вирна глава и изправи рамене, възмутена от грубото им държание.

— Тя ли е жената на Кинкейд? — изрева мъжът в средата.

— Да, тя е — отвърна Гейвин.

— Значи тя е откраднала сина ми!

Трябва ли този мъж да крещи така? Джейми не можеше да повярва, че е баща на толкова сладко и кротко бебе. Освен това бе и стар, с рунтави вежди, които почти скриваха тъмните му очи. Джейми реши, че сигурно мирише също толкова отвратително, колкото и изглежда.

Маркърс се обърна и я погледна. Лицето му не изразяваше нищо.

— Върви и донеси детето — нареди ѝ той. — И по-бързо, жено!

Джейми тъкмо се бе обърнала, за да се върне в замъка, когато изгърмя заповедта на леърда. Тя спря и бавно се извърна.

— Аз не бързам.

— Искам си моя мъртвец.

Този страховит воин ревеше като ранен звяр. Джейми сериозно се изплаши да не оглушее завинаги. Въпреки това се опита да потисне гнева си. Каза си, че този мъж си мисли, че синът му е мъртъв и е смазан от скръб, затова не бива да го кори за грубите му маниери.

Всички изчакваха мълчаливо завръщането на Джейми. Тя носеше спящото дете на ръце. Синът на леърда бе целият покрит с дебело вълнено одеяло, за да го предпазва от режещия вятър.

Бащата остана с безстрастно изражение. Джейми отиде до него и откри лицето на бебето.

— Дай!

— Престанете да крещите — тихо заповяда тя. — Ако събудите това дете, след целия труд, който положих, за да го приспя, ще си платите скъпо за безобразието. Ясно ли е?

— Да го събудя?!

— Току-що ви казах да не крещите! — Джейми се опитваше да не закрепчи и тя, но неволно бе повишила глас. Веднага съжали за избухването си, тъй като бебето отвори очи и се размърда. Тя му се

усмихна нежно, сетне вдигна глава и изгледа кръвнишки баща му. Не забеляза смаяния поглед на леърда. — Видяхте ли какво направихте? Вашите викове уплашиха детето — промърмори Джейми. Изправи бебето, притисна го до рамото си и започна да го потупва по гръбчето. То шумно се оригна. — Браво! Добро момче! — похвали го Джейми и леко го целуна по върха на главичката.

Ала лицето ѝ придоби строго изражение, когато отново се обърна към леърда.

— За мен е истинска загадка защо Бог ви е благословил с такова прекрасно дете. Малкото създание току-що е нахранено и ако го раздразните, може да повърне.

Вождът на клана Макферсън стоеше безмълвен. Джейми неохотно му подаде бебето. Забеляза, че ръцете му треперят.

— Трябва да ви дам някои указания, преди да си тръгнете — добави тя.

Старият воин дълго остана безмълвен. Взираше се в сина си, опитвайки се да се съвземе. Не смееше да покаже радостта си, тъй като това щеше да разклати позициите му пред хората на Кинкейд. Бебето се размърда и сякаш усетило баща си, сладко му се усмихна.

— Но... но то е живо...

— Да, но ще го уплашите до смърт, ако продължавате да крещите — тросна се Джейми. — А сега, ако обичате слушайте ме внимателно, сър. Ще кажете на съпругата си да храни сина си само с козе мляко.

— Няма!

Сякаш я удари гръм. Преди леърдът да се осъзнае, тя грабна бебето от ръцете му, притисна го до гърдите си закрачи край коня му.

— В такъв случай се прибирайте у дома без сина си, Макферсън! Няма да позволя вашето невежество да го убие. Върнете се да си го вземете, когато вече е достатъчно голям, за да се храни сам.

Кръглите като мъниста очи на леърда се разшириха от изумление. Погледна към Гейвин, сетне отново към лейди Кинкейд.

— Дай ми го!

— Първо тържественото обещание, че ще го храни само с козе мляко!

— Той ще се храни с млякото на майка си, жено.

— Той не харесва млякото на майка си.

— Да не би да обиждаш съпругата ми?

Джейми нетърпеливо го изгледа. Как ѝ се искаше да може по някакъв начин да влее малко здрав разум дебелия глава на този планинец!

— Казвам ви какво трябва да направите, за да живее това бебе! — извика тя. — То няма да понесе още един пристъп на болестта. Моля ви, сър, обещавайте ми...

Рязкото му кимване я успокои. Подаде малкото вързопче отново на баща му и се запъти към Гейвин и Маркърс.

— Вие сте най-неблагодарният човек, когото съм срещала — промърмори тя.

— Неблагодарен?

Той отново крещеше. Младата жена рязко се обърна сложи ръце на кръста си и му метна изпепеляващ поглед.

— Да, неблагодарен! — извика тя. — Вие би трябвало да ми изкажете своите горещи благодарности, Макферсън, а не да ми крещите.

Очите на леърда се присвиха злобно. Джейми усещаше, че по някакъв начин гордостта му е наранена, но нямаше представа защо.

— Аз настоявам вие да ми се извините, задето сте отвлекли сина ми, ако не го сторите, ще има война.

— Това, от което имаш нужда, е един хубав ритник по задника, стар пръч такъв! — извън себе си от яд изкрещя Джейми. — И точно това ще получиш, ако не се отнасяш с уважение към мен!

— Ти си взела сина ми!

Господи, колко глупав човек! Конят му бе не по-малко неприятен от стопанина си. В мига, в който възрастният леърд пусна юздите му, животното се опита да захапе рамото на Джейми, а Макферсън изглежда нямаше никакво намерение да му попречи, както нямаше намерение и да спре да крещи.

— Чакам извинението ти! — изрева той.

Джейми удари коня му и го избута от рамото си.

— Как смееш да искаш извинение от мен? Аз не съм отвлякла сина ти и ти много добре го знаеш. Можеш да стоиш тук, докато пукнеш, но няма да чуеш извинение от мен!

Бебето се разплака.

— О, по-добре заведи сина си при майка му! И да не си се появил отново в земите на Кинкейд, докато не се научиш как да се

държиш!

Макферсън изглеждаше така, сякаш се канеше да я удари. Нарочно отпусна юздите на коня си. Животното веднага се опита да вкуси от рамото ѝ, но тя силно го удари.

Макферсън възмутено изрева.

— Тя удря коня ми! Всички го видяхте. Жената на Кинкейд удря коня ми! Не само че обиди съпругата ми, но и удря коня ми...

— О, за бога — прекъсна го Джейми, — тръгвай веднага! Иначе ще ударя и теб!

Когато воинът от лявата страна на Макферсън посегна към меча си, Джейми измъкна кинжала от ножницата, закачени на колана ѝ. Обърна се към мъжа, вдигна оръжието и рече:

— Свали ръката си оттам или кинжалът ми ще пониже гърлото ти, преди да успееш дъх да си поемеш. А когато аз нанасям рани — предизвикателно продължи тя, — после няма кой да ги лекува.

Воинът се поколеба за миг, сетне се подчини. Джейми кимна.

— Махайте се, веднага се махайте от земята ми — нареди тя и прибра кинжала.

Внезапно се почувства уморена. От дълго време не бе избухвала така. Малко се срамуваше от държанието си и мислено благодари на Бога, че само Гейвин и Маркърс бяха свидетели на гнева ѝ.

Разбира се, за всичко бе виновен този Макферсън. Навярно бе живял в пещера. Имаше животински маниери и би накарал и светец да се разкрещи.

Най-добре сега бе да се оттегли с достойнство. Джейми се обърна, възнамерявайки да влезе в замък, без дори да хвърли поглед назад. Така щеше да отвърне на грубостта на Макферсън.

Закова се на място обаче, когато видя зад гърба си воините на Кинкейд — въоръжени и готови за бой. Ала не поради тази причина се разтуптя сърцето ѝ. Не, причината бе самият Алек Кинкейд, изправен в средата. Главата ѝ се замая и я прониза остра болка.

По дяволите, той сигурно бе видял всичко! Внезапно изпита желание просто да се обърне и да тръгне към Англия.

В момента не можеше да реши коя е по-голямата заплаха — свирепото изражение на Алек можеше да подплаши цяло стадо овце. В сравнение с него Макферсън приличаше на светец.

Кинкейд бе скръстил ръце на гърдите си. Краката му бяха разкрасени — лош знак, лицето му бе сурово и непреклонно. Изглеждаше, както когато ги нападнаха онези бандити.

Все пак Джейми реши, че ако смяташе да я убие, нямаше да го направи пред толкова свидетели. В стомаха ѝ запърхаха пеперуди. Тя не бе толкова важна за него, че да устройва публична екзекуция.

Приблужи се, но той не каза нито дума. Бутна я зад гърба си и пристъпи напред. Незабавно бе заобиколена от стена от воини.

Те закриваха гледката и тя не можа да види нищо, макар че се бе надигнала на пръсти и се опитваше да надзърне над рамото на Маркърс.

Между двамата вождове се разлетяха гневни думи.

Джейми се смая, защото чу, че Алек я защитава. За него бе смъртна обида, че един от хората на Макферсън се е осмелил да докосне мечата си в присъствието на лейди Кинкейд. Алек бе вбесен! Дяволски вбесен!

Имаше буен нрав и гневът му бе унищожителен като лавина. Джейми можеше само да благодари на Бога, че в момента този гняв не бе насочен към нея.

Омразната дума „война“ отново прогърмя във въздуха. Макферсън обяви война на Алек, който с радост я прие.

Мили боже, какво бе направила?

Алек никога нямаше да повярва, че вината не бе изцяло нейна. Ако се бе съдържала и не бе избухнала, може би щеше да успее да предотврати това.

Воините не се помръднаха, докато Макферсън и хората му не препуснаха надолу по пътеката. Джейми реши, че е най-разумно да се оттегли, преди гневът на съпруга ѝ да се е насочил към нея. Нуждаеше се от време, за да разреши този проблем. С малко късмет за ден-два всичко щеше да се оправи.

Обърна гръб на Маркърс и пое към стълбите. Тъкмо смяташе, че се е измъкнала, без Алек да я забележи, когато ръката му сграбчи рамото ѝ и грубо я завъртя. Гейвин и Маркърс ги наблюдаваха и тя реши, че е най-добре да се усмихне. Ала смръщеното лице на съпруга ѝ я отказа от намерението ѝ.

— Ще бъдеш ли така добра да ми обясниш?

— Не — отвърна Джейми. — Предпочитам да не го правя.

Отговорът ѝ никак не му хареса. Мускулите на бузата му отново заиграха, а хватката му се стегна.

Беше решена да срещне твърдо погледа му, за да покаже, че не се страхува, ала не може да издържи дълго.

— Бебето беше болно.

— И?

— Аз се погрижих за него.

— Как детето на Макферсън се озова тук?

— И аз се питам същото.

— Отговори ми!

Той не повиши глас, но Джейми знаеше, че е много ядосан. Реши да го усмири, като му отговори честно.

— Алек, аз просто се опитвах да помогна. Дори и да знаех, че това сладко бебе е син на такъв отвратителен старец, пак щях да се погрижа за него. Нещастното създание страдаше толкова много... Нима би искал да му обърна гръб?

— Не отговори на въпроса ми.

— Можеш да обвиняваш Мери.

— Мери ли е замесена във всичко това? Не би трябвало да ме изненадва.

— Тя донесе бебето. Съпругата на Макферсън ѝ дала сина си, молейки за помощта ми.

Алек най-сетне пусна ръката ѝ. Джейми устоя на желанието да я разтрие.

— Сега сигурно ще насочиш гнева си към Мери?

Той не каза нищо. Гейвин хвърли съчувствен поглед към младата си господарка и се обърна към Алек:

— Даниел знае ли?

— Той беше с мен. Ако се е прибрал у дома си, сигурно вече е разбрал. Господи, трябва да държи жена си под ключ!

— Мери има добро сърце — намеси се Джейми. — Със сигурност Даниел няма да ѝ се разгневи, че е помогнала на едно болно дете.

— По-добре влизай вътре — нареди Алек.

Студеното му държание я разстрои. Четири дълги дни бе отсъствал от дома си, но изглежда никак не му бе липсвала.

— Още не искам да влизам вътре — отвърна Джейми. Резките й думи сепнаха Гейвин и Маркърс. Алек обаче изобщо не се изненада. Изглеждаше примирен. — Първо искам да ти задам един въпрос.

Кинкейд нетърпеливо въздъхна.

— Маркърс, изпрати хора да последват Макферсън и войниците му до границата — нареди той, преди да се обърне към Джейми. — Е, казвай сега. Какво искаш да ме питаш?

— Чудех се дали ловът ти е бил успешен.

— Беше.

— Значи си намерил мъжете, които раниха Ангърс?

— Да.

— И?

— И какво?

— Наложил ли се да убиеш някого?

Той си помисли, че това е най-нелепият въпрос, който би могла да му зададе. Тя го бе прошепнала и бе стрелнала с тревожен поглед Гейвин. Алек не знаеше какво да прави със съпругата си. Явно му бе ядосана. Никога нямаше да разбере тази странна англичанка.

Ала това не й пречеше да бъде най-красивата жена, която бе виждал. Бе отсъствал от дома си само няколко дни, а му се струваше, че е изминала цяла вечност. Мисълта го накара да се намръщи. Тя все още бе облечена в английските си дрехи — веднага бе забелязал това й прегрешение. Вече започваше да осъзнава, че жена му е не по-малко твърдоглава от него. Може би дори повече.

— Шест или седем — с твърд глас изрече той. — Искаш ли да знаеш как точно ги убих?

Джейми отстъпи крачка назад, забравила, че е на стълбите. Алек я сграбчи за раменете, за да не падне.

— Да разбирам ли, че не искаш да знаеш?

Тя отблъсна ръцете му.

— Не, не искам да знам как си ги убил, непоносими човече, но искам точния им брой. Шест или седем?

— Откъде, за бога, да знам? Бях в разгара на битката, Джейми, няхах време да броя.

— А е трябвало — промърмори тя. — Моля те, за в бъдеще да ги броиш. Това е най-малкото, което можеш да направиш.

— Защо?

— Защото аз имам само осем шилинга!

Кинкейд не разбираше за какво говори. Това обаче не го изненада — никога не знаеше за какво говори малката му съпруга. Лицето ѝ бе преbledняло и той си припомни колко много мрази Джейми битките. Бе сигурен, че тя не желае той да убива хора. Това го развесели и се усмихна. По дяволите, навярно бе убил два пъти повече, отколкото ѝ каза. Битката бе много ожесточена. Обаче нямаше намерение да го споделя с Джейми.

— Усмиваш се, Алек. Да не би това да означава, че се шегуваш с мен?

— Да — излъга младият мъж. Искаше му се да изличи бръчката между веждите ѝ.

Тя недоверчиво го изгледа. Сетне повдигна полите си и забързано влезе вътре.

— Алек — заговори Гейвин, — какво си мисли тя, че се случва, когато се срещаш с враговете си?

— Нямам никаква представа.

Гейвин сподави усмивката си.

— Между другото — продължи той, — Франклин пристигна по-рано, за да ни извести, че нашите хора се завръщат от тържествата. Най-късно утре следобед ще бъдат тук. Някои от клана на Харолд ще дойдат с тях. Искали да поднесат почитанията си.

— Как ли пък не! — излая Алек. — Искат да видят жена ми.

— Да — засмя се Гейвин. — За красотата ѝ се разправят легенди. Както и за спасението на Ангъс. Сега всички болни и недъгави ще се довлекат пред замъка ни.

— Как е Ангъс?

— Вече се успокои.

— Какво означава това?

— Той искаше да се върне към задълженията си. Твоята съпруга го заварила тъкмо като излизал от къщата си. Елизабет отишла да я моли за помощ. — Гейвин шумно се засмя, преди да продължи: — Чух как Ангъс крещя през целия път до вратите на замъка. Когато отидох там...

— Той е повишил глас на Джейми?

— Имаше си основание — побърза да обясни Гейвин, като видя гневния блясък в очите на господаря си. — Тя му беше взела меча.

Алек невярващо повдигна вежди.

— Наистина е имал основателна причина — призна с усмивка той. — И какво стана после?

— Тя нито за миг не му повиши глас, но след минута той вече бе в леглото си.

Алек закрачи към конюшните. Ръцете му бяха скръстени на гърба. Гейвин вървеше до него.

— Не вярвам на нито един от хората на Харолд, особено на онези копелета, двамата му сина.

— Близнаците?

— Джъстин ще ни създаде неприятности. Той е свикнал да взима това, което желае.

— Нима мислиш, че ще посегне на чужда жена?

— Да. Цяла Шотландия е осеяна с неговите копелета. Негодникът има повече незаконни деца от краля на Англия.

— Той е красив и жените падат в краката му. Странно е, че по външен вид с Филип си приличат като две капки вода, а по характер са напълно различни. Той е твърде страхлив, за да се опита да направи нещо.

— Аз и на Филип много не вярвам... — промърмори Алек.

— Говориш като мъж, който държи на жена си, Алек!

— Тя е моя собственост. Никой няма право да я обижда. Освен мен.

— Не й беше лесно, докато те нямаше — замислено рече Гейвин.

— Работата, която си й дал, й помогна да запълни времето си, но Едит доста й вгорчава живота. Тя отменя всяка заповед на Джейми. И Ани не се държи по-добре. Дори не говори с нея.

Алек не каза нищо, тъй като видя съпругата си да тича надолу по стълбите.

— Къде си тръгнала?

— При ковача — викна в отговор Джейми и бързо изчезна зад ъгъла.

Алек поклати глава. Тази пощуряла жена пак пое в грешна посока.

— Алек, тя ме помоли да й възложа повече работа — изкиска се Гейвин. — Не можех да й позволя да мести камъни, но...

— Какви ги приказваш? Защо е трябвало да се местят камъни?

Гейвин озадачено го изгледа.

— Ами за кухнята — напомни му той.

Кинкейд продължаваше да се мръщи и Гейвин обясни:

— Нали си й дал разрешение да премести кухнята?

Алек сви рамене.

— Сигурно. В момент на слабост. И все пак, едва ли ще й е необходимо повече от час, най-много два, за да пренареди, каквото си е наумила.

— Да пренареди ли? — изумено повтори Гейвин и не можа да сдържи смеха си.

— Какво, по дяволите, е толкова смешно, Гейвин? Да не би моята съпруга да ти е казала...

— Не, тя прави точно това, за което си й дал разрешение — рече Гейвин през смях. — Скоро ще се убедиш със собствените си очи, Алек. Не ми се иска да ти разваля това удоволствие.

В този миг към тях се спусна отец Мърдок. Черното му расо се развяваше зад него.

— Алек? Ако е удобно, бих искал да разменя няколко думи с теб.

Алек и Гейвин отстъпиха назад.

Отецът миришеше отвратително, чак очите им се насълзиха. Но от уважение към сана му, Алек не каза нищо. Гейвин обаче не беше толкова тактичен.

— Мили боже, отче Мърдок, какво си направил със себе си? Миришеш на кочина!

Свещеникът не се обиди. Само се засмя и кимна.

— Знам, че смърдя ужасно, момчето ми, но от години не съм се чувствал по-добро. Джейми ми даде един специален мехлем, с който да мажа гърдите си. Кашлицата ми почти изчезна.

Той направи крачка към тях. Алек не помръдна, но Гейвин веднага отстъпи.

— Стига сме говорили за здравето ми. Искам да обсъдим нещо много по-важно. Твоята съпруга ми остави всичките си шилинги. — Разтвори длан и показа монетите. — Искан да си купи индулгенции. Не ми даде сърце да й кажа, че тук не продаваме индулгенции.

Алек поклати глава.

— Тя прекалено много се тревожи за душата си. Предполагам, защото е англичанка.

— Тя съвсем не се тревожи за своята душа, Алек — засмя се свещеникът.

— А за чия?

— За твоята.

Гейвин прикри смеха си с шумна кашлица.

— Преброих седем шилинга — подметна той на Алек.

— Осем — поправи го отец Мърдок. — Единият бил за грешни помисли. Не разбрах какво има предвид с това.

— Тази жена е луда!

— Тя е грижовна — възрази отец Мърдок. — Кажи ми какво да правя с тези монети.

— Сложи ги в кутията над камината — предложи Алек и сви рамене.

— След като така и така разговаряме за твоята малка скъпа съпруга, чудя се дали ще ѝ разрешиш да използва една от спалните на горния етаж, Алек. Тя ме помоли да поговоря с теб по този въпрос.

— Защо не? За какво ѝ е?

— За спалня.

— Никога!

— Синко, не е нужно да се пениш толкова — успокои го отец Мърдок. Видя обаче, че настроението на леърда мигом се развали. — А разрешаваш ли ѝ да излиза на езда по билото на хълма? Разбира се, без да напуска земите на Кинкейд. Това ще бъде едно малко развлечение за нея. Струва ми се, че понякога много ѝ липсваш.

Последната забележка смекчи лицето на Алек.

— Естествено, че ще ѝ липсвам — самодоволно изрече той. — Добре, отче Мърдок. Кажи ѝ, че може да язди, ако някой от хората ми я придружава.

— Нали не смяташ, че тя ще избяга, Алек? Знам, че родният дом ѝ липсва, но...

— Отче, тази жена не е способна да намери изхода от стая с една врата. Ако се опита да се върне в Англия, със сигурност ще се изгуби. Тя не притежава никакво чувство за ориентация.

— Да — съгласи се свещеникът и очите му светнаха. — Тя е неспокойна като ясно синьо небе.

— Ти си противоречиш, отче — намеси се Гейвин. — Ясното синьо небе не е неспокойно.

— За един слепец е! — Отец Мърдок се втренчи настоятелно в Алек. — Ако твоята съпруга е толкова посредствена, аз с радост ще се погрижа за анулиране на брака ви.

— Няма да го направиш!

Алек сам се изненада от твърдостта, с която произнесе последните думи. Отец Мърдок нарочно бе подхвърлил колко лесно би се уредило едно анулиране и Алек като последен глупак се хвана в капана му. Енергичният му отказ бе доказателство колко много държи на съпругата си.

— Уморих се от тези приказки за жени. Гейвин? Ще се погрижиш ли жена ми да не започне друга война, докато аз се занимавам с по-важни дела?

— Тя ме попита за Хелън.

Думите на свещеника сякаш увиснаха между тях.

Алек бавно се обърна към отец Мърдок.

— И? — Гласът му бе лишен от всякакви емоции.

— Знаеше ли, че са ѝ казали, че ти си убил Хелън?

Алек поклати глава.

— Тя попита ли те дали е истина? — обади се Гейвин, след като разбра, че Кинкейд няма да каже нищо.

— Не, не ме е питала дали е истина. Всъщност тя ми каза, че никога не е вярвала на този слух. Ала не смята, че Хелън се е самоубила. Убедена е, че е било нещастен случай.

— Да — кимна Алек, — тя не би повярвала на слухове. — Гласът му бе изпълнен с гордост. — Джейми е наистина нежна и мила жена.

— Така е — съгласи се Гейвин.

— Разбира се, тя може да бъде много упорита — призна отец Мърдок. — Не ме оставя на мира с молбите си да ѝ възложи някаква работа. Иска да стане част от това семейство, Алек. Тя те обича, синко. Отнасяй се с внимание и нежност към нея.

Алек не бе толкова сигурен, че Джейми го обича, но въпреки това думите на свещеника го зарадваха.

— Сигурен съм, че ще я похвалиш за усилията, които хвърли при преустройството на кухнята — продължи отчето. — Какво мислиш за новото допълнение? Става много хубаво, а и мъжете вече спряха да мърморят.

— За какво говориш? — не разбра Алек.

Мърдок стрелна Гейвин с поглед.

— Говоря за кухнята, Алек. Сигурно не си забравил, че си дал разрешение на Джейми да я премести.

— Какво? — изрева Кинкейд.

Свещеникът уплашено отстъпи.

— Тя каза, че си й дал разрешение да пренареди кухнята, Алек. Това сладко нежно момиче не би излъгало. Да не би да си забравил...

Алек не го изчака да довърши защитната си реч и гневно закрочи към замъка.

— Гейвин, струва ми се, че той е доста изненадан.

— Изненадан? Да! По-добре стой близо до Джейми, докато гневът му премине. Сигурно вече е видял огромната дупка в задната...

Яростният вик на Алек изпълни двора.

— Видял я е — прошепна отец Мърдок. — О, дано Господ ни помогне! Джейми идва.

Свещеникът вдигна краищата на расото си и хукна към господарката си.

— Почакай, детето ми!

Джейми чу уплашения му вик. Обърна се и разтревожено го погледна:

— Отче, не бива да тичате. Кашлицата ви още не е съвсем излекувана.

Свещеникът задъхано изкачи стълбите и сграбчи ръката й.

— Алек видя дупката в задната стена!

Тя мило му се усмихна.

— Няма начин да не я забележи, отче.

Беше съвсем ясно, че бедното дете не разбираше каква опасност е надвиснала над него.

— По-добре ела с мен в параклиса, докато Алек чуе обясненията на войниците си. След час-два ще се успокои... Тогава ще можеш...

— Имайте повече вяра в своя леърд, отче — възмутено го прекъсна младата жена. — След като всичко бъде завършено, Алек сам ще се убеди в правилността на промените. Сигурна съм. Освен това той никога няма да ми се разкреци. Обещал ми е. Моли ви, не се тревожете. Сега ще отида и ще му обясня всичко. Изобщо не ме е страх.

— Тъкмо това ме безпокои най-много — тъжно рече възрастният мъж. Знаеше, че Алек не би я докоснал. Ала можеше да нарани неясните ѝ чувства с виковете си.

Отец Мърдок се прекръсти набързо, след като Джейми го погали успокоително по ръката, и влезе вътре. Коленете му трепереха.

Джейми с уверена стъпка прекрачи прага на голямата зала, ала рязко спря, когато видя какво става. Алек седеше начело на масата, а един войник му докладваше.

Съпругът ѝ не изглеждаше особено разстроен. Бе подпрял чело на едната си ръка и имаше по-скоро уморен, отколкото гневен вид.

Обаче всички войници се бяха строили в една редица, очевидно изчакайки реда си, за да се оплачат от нея. Джейми им хвърли възмутен поглед, за да им покаже какво мисли за тяхната лоялност, и пристъпи към съпруга ги.

Когато той най-сетне вдигна глава, Джейми замръзна. Алек беше бесен! Челюстите му бяха стиснати, а два мускула на едната му буза потрепваха. Очите му мятаха гневни мънии. Вятърът допълнително усилваше гнева му. Свистенето, което нахлуваше през дупката в задната стена, му напомняше какво бе извършила пощурялата му съпруга. Той се втренчи в нея.

— Бих искала да обясня — започна Джейми.

— Веднага напусни, жено!

Не повиши глас, но грубата му команда я нарани не по-малко.

— Алек, ти ми обеща, че никога няма да изгубиш търпение с мен — напомни му тя. Внезапно се почувства ужасно изплашена.

В този миг той се разкрещя.

— Махай се оттук, преди... Веднага, жено!

Джейми кимна. Спусна се към камината, измъкна една монета от кутията и излезе с гордо вдигната глава. Опитваше да запази достойнството си, въпреки унизителните обстоятелства.

Едит и Ани стояха наблизо. И двете се отдръпнаха, когато тя мина покрай тях.

Джейми не се разплака, докато не стигна конюшните. Нареди на Доналд да доведе Уайлдфайър. Конярят не ѝ възрази, помогна ѝ да се качи и попита дали да приготви и жребеца на Алек. Тя поклати глава и се насочи към портите. Отец Мърдок я чакаше в двора. Джейми се наведе и му подаде монетата.

— Той ме излъга. Това е за спасението на душата му.

Мърдок хвана стремето на коня.

— Къде отиваш, момичето ми? — попита той, като се преструваше, че не забелязва сълзите ѝ. — Тревожа се за теб.

— Махам се.

— Махаш се?

— Това е заповед, отче, а аз винаги съм била послушна. Накъде е Англия?

Свещеникът бе твърде сличан, за да я упъти. Джейми предположи, че трябва да се спусне надолу по хълма.

— Благодаря, че бяхте толкова мил с мен, отче.

И тя отлетя, оставяйки нещастния отец с увиснала челюст.

Джейми знаеше, че щом се окопити, отец Мърдок веднага ще изтърчи, за да съобщи на Алек за заминаването ѝ. Но съпругът ѝ нямаше да тръгне след нея. Тя не бе достатъчно важна за него. Ще бъде щастлив, че се е отървал от нея.

Стражата я спря при подвижния мост, ала след като им обясни, че изпълнява заповедта на господаря им, войниците се отстраниха и я пуснаха да мине.

Джейми пришпори Уайлдфайър и двете се понесоха като вятър. Чак сега младата жена даде воля на сълзите си. Не знаеше накъде препуска, нито пък колко дълго бе продължила тази шеметна езда. И изобщо не я интересуваше. Искаше само да удави насъбралата се в сърцето ѝ мъка в порой от сълзи. Чак когато Уайлдфайър забави ход пред стената от дървета, Джейми си каза, че е крайно време да се вземе в ръце.

Точно в този миг видя момчето. Не беше от клана на Кинкейд, тъй като дрехите му бяха в други цветове. Джейми притихна. Надяваше се, че то няма да я забележи, тъй като не искаше никой да я вижда в нейния позор.

Цялото внимание обаче на момчето бе погълнато от нещо пред него. Беше се втренчило в храстите отдясно. Джейми се зачуди какво го бе омагьосало толкова, че да е сляпо за всичко наоколо.

Внезапно детето извика и хукна назад. Един огромен глиган подаде муцуна, ръмжейки смразяващо и се понесе след него.

Джейми реагира мигновено. Тупна Уайлдфайър по хълбока и кобилата препусна в галоп. Сграбчи юздите в лявата си ръка и се

наведе надясно.

Детето я видя и затича към нея с разперени ръце. Джейми се помоли да има достатъчно сила, за да го повдигне. Бог чу молбата ѝ. Момчето се вкопчи в дясното ѝ рамо и тя успя да го изтегли достатъчно високо, за да преметне крака си през гърба на Уайлдфайър. Кобилата и двамата ѝ ездачи полетяха напред.

Не след дълго глиганът се отказа да ги преследва, ала Уайлдфайър трепереше от страх. Внезапно тя се изправи на задните си крака и Джейми и момчето се намериха на земята.

Джейми падна на една страна, а детето се стовари върху нея. То бързо се претърколи, стана и се опита да ѝ помогне. Джейми се намръщи от болка.

— Ранена ли си? — попита детето и уплашено се втренчи в нея.

— Само се натъртих — отвърна на келтски тя. Надигна се бавно и се огледа. Видя, че туниката ѝ се е скъсала на рамото.

Двамата се бяха озовали в средата на малка поляна. Джейми цялата трепереше.

— Измъкнахме се като по чудо. Господи, колко бях уплашена! А ти?

Детето кимна. И двамата се засмяха.

— Да, ама му дадохме да се разбере!

— Така е — отвърна Джейми и си помисли какво хубаво дете бе той. Имаше дълга червена коса, която се къдреше около кръглото му розово лице. Носът му бе обсипан с безброй лунички. — Аз съм лейди Кинкейд. А ти как се казваш?

— Не бива да го знаеш — прошепна момчето. — Аз не трябва да съм в земите на Кинкейд.

— Да не би да си се загубил?

Детето поклати глава.

— Сама се сети.

— Не мога да се сетя. Какво правиш тук?

Детето повдигна рамене.

— Обичам да ходя на лов. Казвам се Линдзи.

— А как е името на клана ти?

— Линдзи — повтори детето. — А ти говориш келтски, но звучиш някак различно. Освен това не носиш цветовете на Кинкейд.

— Аз съм англичанка.

Очите му се разшириха.

— Съпруга съм на Алек Кинкейд, Линдзи — обясни младата жена. — На колко си години?

— Това лято ще навърша девет.

— Сигурно майка ти те търси.

— Баща ми ще ме търси. Сигурно се е разтревожил. По-добре да се прибирам у дома.

Джейми кимна. Сдържа усмивката си, тъй като детето изглеждаше доста сериозно.

— Ти ми спаси живота — рече то. — Баща ми трябва да те възнагради.

— Не — възрази Джейми, — няма за какво да ме възнаграждава. Обаче искам да ми обещаеш, че повече няма да ходиш сам на лов. Ще ми дадеш ли думата си?

Когато момчето кимна, тя се усмихна.

— Искаш ли да те придружа до дома ти?

— Ако дойдеш с мен, те ще те задържат. Ние сме врагове с Кинкейд.

— Е, тогава бъди внимателен. Побързай. Чувам, че някой идва насам.

Момчето изчезна сред дърветата, преди Джейми да направи и крачка към Уайлдфайър. Тя стоеше сама в средата на поляната, когато жребецът на Алек се подаде през клоните. Младият мъж изпита такова огромно облекчение, като я видя, че остана закован, взирайки се в нея.

Не можеше да види дали е разстроена. Главата ѝ бе сведена. Знаеше, че я бе уплашил. Изражението на лицето ѝ, докато ѝ крещеше, показваше колко изплашена бе малката му съпруга.

Надяваше се, че вече е превъзмогнала и страха, и сълзите. Видя ги в очите ѝ, когато бе минала покрай него, стискайки монетата в ръка.

Сигурно трябваше да ѝ се извини. Не го биваше много в извиненията, но трябват да опита. Да бъде спокоен и разумен.

Тогава забеляза заплетените в косите ѝ листа и скъсаната на рамото туника.

— Какво, по дяволите, е станало? Да не би някой...

Скочи от коня си и се спусна към нея, преди тя да отговори. Джейми бързо отстъпи назад.

— Нищо не се е случило.

— Не ме лъжи!

— Ти ме излъга!

— Не съм — отвърна Алек, повтаряйки се, че трябва да бъде спокоен.

— Изгуби търпение с мен.

— Ти си накарала хората ми да съборят задната стена на дома ми!

— Ти ми каза, че мога да пренаредя кухнята — прошепна Джейми. — През зимата Фрида и Хеси, и всички останали слуги трябва да газят в преспи сняг, за да донесат вечерята ти. Опитвах се да бъда полезна, Алек. Съвсем разумно е да се построи допълнителна сграда в задната част на къщата и кухнята да се премести там. Но ти не ми даде възможност да ти обясня.

Алек затвори очи и се помоли Бог да го дари с търпение.

— Наистина избухнах. И съм ти много сърдит.

— Заради дупката в стената?

— Не. Защото се изплаши от мен. Нима мислиш, че мога да те нараня?

— Не. — Джейми обви ръце около кръста му и отпусна глава на гърдите му. — Ти ме засрами. Един съпруг не бива да крещи на жена си.

— Ще се опитам за в бъдеще да го запомня. Но, Джейми, сигурно ще се случи пак да го забравя.

— Предполагам, че ще трябва да свикна. Твоите викове могат и дърво да съборят. Но това е само пушилка, нали, Алек?

Той притисна брадичка до главата ѝ. Запита се дали да ѝ прости тази обида.

— Отец Мърдок ми каза, че си тръгнала към Англия. Това ли бе намерението ти?

— Ти ми каза да се махам.

Лека усмивка пробягна по лицето му.

— Имах предвид да напуснеш залата, Джейми, а не Шотландия.

— Просто исках да се махна за малко, съпруже мой. Истината е, че не се справям много добре.

Гласът ѝ прозвуча ужасно унило.

— Знам, че сигурно ти е трудно да го повярваш, но у дома хората ме харесваха. Наистина! Не съм свикнала да ме смятат за

незначителна, Алек. Твоите войници се оплакваха от мен, нали? И те като теб не ме харесват.

Джейми внезапно избухна в сълзи.

— О, май започвам да моля за състрадание и да хленча. Защо дойде, Алек?

— Джейми, войниците стояха там, понеже искаха да те защитят. — Гласът му бе пресипнал от чувства и приличаше на шепот. — Те са лоялни към теб не по-малко, отколкото към мен, съпруго моя.

Отдръпна я за миг от себе си и видя сълзите, облели лицето ѝ. Това окончателно го обезоръжи.

— Дойдох, защото ти ми принадлежиш, Джейми, Никога повече не се опитвай да ме напуснеш, защото тогава наистина ще изпиташ гнева ми. Любима, престани да плачеш. Не исках да...

Гласът му изневери и не можа да продължи. Наведе се и я целуна по веждите. Джейми изтри очи с opakото на ръцете си. В същия миг я прониза остра болка в рамото.

— Паднах от коня си — тъжно рече тя.

— Знам.

Сега неговият глас звучеше унило. Джейми се усмихна.

— Аз наистина съм много добра ездачка, Алек, но глиганът подплаши Уайлдфайър и... — Млъкна, тъй като видя смръщените му вежди. — Няма значение. Алек? Когато съпруг и съпруга се скарат и после се сдобрят, трябва да скрепят мира с целувка, нали?

— Да, но само ако съпругата носи цветовете на съпруга си. Няма обаче да престъпя думата си, ако тя не носи нищо.

Джейми не разбра какво иска да каже, докато той не дръпна рязко туниката и не я захвърли на земята.

— Нали нямаш намерение да... да... — заекна тя и отстъпи назад.

— Имам намерение!

Младата жена се засмя, когато той се хвърли към нея. Рязко се обърна и побягна към дърветата.

— Сигурно си полудял, Алек. Та сега е още ден.

Той я сграбчи отзад и я притисна към себе си.

— Наоколо има деца...

Алек зарови глава в шията ѝ.

— Ти искаш истинска целувка, нали?

— Това не е прилично — прошепна тя. Дъхът заседна в гърлото ѝ и силни тръпки пробягнаха по тялото ѝ. Алек бе захапал ухото ѝ и ѝ шептеше най-възбуждащите и неприлични неща, които бе чувала.

Тялото ѝ омекна, Алек се облегна на едно дебело дърво и я стисна между бедрата си. Припряно започна да я разсъблича въпреки слабите ѝ протести и когато тя остана напълно гола, я притисна към възбуждения си член. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ и палците му започнаха да разтриват розовите им зърна.

Джейми тихо простена.

— Сега смятам да ти покажа колко незначителна си за мен — прошепна Алек.

— Наистина ли? — изохка тя.

Ръката му се плъзна между бедрата ѝ. Той се усмихна, когато усети колко е гореща и влажна, готова за него.

— Смятам да покривя с целувки всеки сантиметър от незначителното ти тяло — обеща той.

Обърна я бавно и устните им се срещнаха в опустошителна целувка. Тя обви ръце около врата му и гърдите ѝ се отъркаха в наметалото му. Алек се отдръпна за миг и бързо свали дрехите си. Завъртя я, тя се облегна на дървото, а той сведе глава към вдлъбнатината между гърдите ѝ. Езикът му се плъзна надолу, подлудявайки я от желание. Ръцете му продължаваха да галят гърдите ѝ, а устата му засмука едното зърно. Усещането бе невероятно. Тя извика от удоволствие и се вкопчи в раменете му. Алек пое с устни другото зърно, а сетне горещият му език се спусна надолу към корема ѝ.

Джейми едва си поемаше дъх. Алек коленичи пред нея, обхвана дупето ѝ с длани и грубо я притегли към устните си.

Всички мисли излетяха от главата ѝ. Езикът му проникваше във влажната ѝ мекота, отново и отново, докато тя не застана, молейки го да я освободи от това сладко мъчение. Когато Алек вдигна глава, тя диво впи устни в неговите. Внезапно той се отдръпна рязко и нави косата ѝ около ръката си.

— Никога повече не се опитвай да ме напуснеш.

Не ѝ даде възможност да отговори. Устните му превзеха нейните и езикът му грубо проникна в устата ѝ. Джейми потрепери от

удоволствие. Сетне съпругът ѝ я повдигна високо и с едно силно движение разтвори бедрата ѝ. Тя ги обви около кръста му.

— Алек?

— Обещай ми — дрезгаво промълви той.

Гласът му едва проникна през сладката мъгла, която я бе обвила.

— Обещавам — простена младата жена.

Алек изръмжа доволно и яростно влезе в нея. Шепнеше в ухото ѝ любовни слова.

Джейми се вкопчи в него, мълвейки любовни клетви, а когато освобождението ѝ наближи, изкрещя името му.

Взаимното им отдаване бе пълно. Алек дълго остана в нея, за да не заличи аромата на страстното им любене. Искаше завинаги да останат слети в едно.

За първи път в живота си се чувстваше задоволен докрай. Разбираше какво означава това, ала инстинктивно се бунтуваше и не искаше да си признае. Това щеше да го направи слаб, уязвим... Не бе готов.

Джейми усети как той се напрегна. После я отпусна на земята, извърна се и засъбира дрехите си. Видя мрачното изражение на лицето му.

— Алек? Не ти ли доставих удоволствие?

— Достави ми голямо удоволствие, съпруго моя — пресипнало отвърна той.

Джейми не го попита нищо повече и двамата мълчаливо се облякоха.

— Тогава защо си толкова намръщен? Ако аз наистина съм те направила щастлив...

— Намръщен съм, защото ми каза, че се чувстваш незначителна. Занапред не искам да мислиш такива глупости, Джейми. Как, за бога, ти е хрумнала тази нелепа мисъл...

— Ти ме нарече незначителна — напомни му тя. Изглеждаше искрено озадачена.

Очите на Алек се разшириха от изненада.

— Освен това ми каза, че съм маловажна. Не си ли спомняш, Алек?

Той сви рамене. Отиде да доведе конете. Когато се върна, лицето му се бе разведрило. Малката му нежна съпруга изглеждаше искрено

ядосана.

— Нима не помниш собствените си думи?

— Това не са просто думи — извика през рамо младият мъж. — По-скоро обиди, любов моя.

— Значи признаваш, че си ме обиждал? — възмутено извика тя и се спусна след него.

— Разбира се.

Алек гръмко се засмя, когато Джейми изрече една дума, не особено подходяща за истинска дама.

Тя мигновено се почувства ужасно засрамена от ругатнята, изплъзнала се от устните ѝ. Сведе глава и многословно започна да се извинява.

Той явно се забавляваше.

Младата жена не знаеше как да реагира. Обърна му гръб и се запъти към Уайлдфайър. *Алек Кинкейд бе най-невъзможният мъж на света! Нима не разбира колко много тя жадува да чуе от него, че държи на нея?*

Метна се на гърба на Уайлдфайър и взе поводите. Внезапно си припомни строгата заповед на Алек никога повече да не го напуска.

Значи държи на нея! Обърна се. Искаше да му го каже, ала самодоволната му усмивка я разколеба. Само жизнерадостно се засмя. Нека сам да осъзнае какво изпитва и постепенно да разбере, че не може да не я обича.

Смушка Уайлдфайър, но Алек сграбчи юздите. Тя смирено го погледна.

— Слушай ме внимателно, любов моя. Ето там — посочи зад себе си — е земята на Кинкейд. А надолу, на юг, е твоята Англия. Разбра ли?

Младата жена прехапа долната си устна, за да не се разсмее.

— Разбрах — рече накрая, тъй като той продължаваше да се взира в нея.

Алек въздъхна дълбоко и обърна Уайлдфайър в правилната посока.

— Не, не си, любима — промърмори той.

Джейми широко се усмихна. Господи, всичко беше прекрасно! Вече не я бе грижа дали и занапред Алек ще се гневи и ще избухва. Нямахше нищо против и обидите, с които я обсипваше, тъй като

разбираше, че това е неговият начин да защитава чувствата си. Не, вече нямаше нищо против, че винаги ѝ противоречи и доста често я дразни.

Причината бе много проста — той я бе нарекъл „любима“.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се върнаха в конюшните, Алек се мръщеше, а Джейми се усмихваше. Гейвин и отец Мърдок се бяха изправили на стъпалата на замъка и наблюдаваха двойката.

— Май го е ядосала — отбеляза Гейвин.

— Чух, че заплашила един от хората на Макферсън, че ще забие кинжала си в гърлото му — рече свещеникът.

— Истина е. Много смело от нейна страна да заблуждава по този начин стария леърд и хората му.

— Защо мислиш, че е било заблуда?

— Ами, разбира се, че беше. Та тя едва ли знае как да хвърля кинжал.

— Ти много приличаш на своя господар, Гейвин, и безусловно приемаш мнението му. Той вече си е направил своите заключения за лейди Джейми. Ако бях на твое място, щях да си имам едно наум. Щом тя казва, че може да прониже някого, смятам, че не лъже. Лейди Джейми притежава много повече умения, отколкото си мислите вие двамата с Алек. Помни ми думите, момче!

— Алек се оплаква, че е прекалено нежна.

— Но е и силна. Тя няма да се предаде толкова лесно. Искрите между тях двамата едва започват да прехвърчат...

Гейвин и отец Мърдок се обърнаха и видяха как Алек помага на съпругата си да слезе от коня. Забавиха се много повече, отколкото бе нужно. Гейвин и свещеникът забелязаха начина, по който двамата се гледаха, и решиха, че е по-добре да се оттеглят, разменяйки си многозначителни усмивки.

Алек знаеше, че трябва да се заеме с по-важни дела, ала не можа да устои и леко целуна устните на Джейми.

Сигурно щеше да я целуне още веднъж, ако Доналд не се бе появил. Кинкейд му подаде поводите. Джейми се поклони леко и понечи да се отдалечи.

— Къде отиваш? — Искаше му се да я задържи още малко.

— Да си сменя роклята. Но първо ще трябва да отида да взема няколко свещи.

Алек искаше да повърви с нея, но Доналд го накара да промени решението си.

— Алек? Бих искал да разменя няколко думи с теб.

— Какво има?

— За кобилата на милейди. Никак не ми се иска да те занимавам с такъв дребен проблем, но вече не знам как да се справя с това твърдоглаво животно. Тя не се храни. Ще си счупи някой крак, докато се опитва да се измъкне от клетката. Вече строши три летви.

— Тогава я премести в друга клетка.

— Опитах.

Алек чу как Уайлдфайър се блъска в дървената преграда. Щом обаче я погали, тя моментално се успокои.

— Готово — рече той и се усмихна.

— Само защото твоят черен жребец е наблизко — отвърна Доналд. — Когато го види или подуши миризмата му, веднага се успокоява. Свикна с него. Чудя се, милорд, дали да не се опитаме да ги сложим в една клетка.

— Той ще я убие!

— Не мисля така. Тя ще се разболее, ако не започне да яде.

Алек реши веднага да изпробва предложението на Доналд. Ако жребецът му се опиташе да нарани Уайлдфайър, той щеше да се намеси.

Щом конят влезе в клетката, отиде право при хранилката и започна да яде, без да обръща никакво внимание на кобилата. Уайлдфайър се разфуча, възмутена от нахлуването в нейната територия, но жребецът изпръхтя страховито, което накара Алек да се усмихне. Животното изцвили, ноздрите му се разшириха и то се хвърли към задницата на кобилата. Уайлдфайър се изплаши. В клетката бе тясно и тя не успя да се изправи на задни крака. Жребецът я остави да вилнее. Най-сетне Уайлдфайър се примири и покорно зарови муцуна в хранилката. Само още веднъж се опита да избута натрапника, но напразно.

— Моят жребец обича да се налага също като мен — отбеляза Алек.

— Милорд? — изрече Доналд, очевидно смутен от забележката.

— Няма значение — усмихна си Алек, който си мислеше за Джейми. Припомни си какво му бе казал отец Мърдок — Джейми искала да има собствена спалня. *Как ли пък не! Кобилата май имаше повече здрав разум от господарката си!*

Нямаше намерение да оставя нещата така. Единственото легло, в което тя ще спи, е неговото. Разбира се, ще се опита да бъде търпелив и внимателен, тъй като не искаше отново да я разплаква. Но нямаше да отстъпи.

Джейми не подозираше за безпокойствата на съпруга си. Внезапно осъзна, че бе поела в грешна посока. След като си побъбри приятелски с ковача, тя реши да се запознае с обитателите на останалите колиби, скупчени близо до задната стена.

— Сигурно всички са на обяд — предупреди я ковачът.

— Дали мога да надзърна в колибите, как мислиш, Хенри?

— Разбира се, господарке. Те ще се зарадват, като им кажа, че сте проявили интерес към жилищата им.

Джейми бавно се заизкачва нагоре по хълма. Спря, за да откъсне няколко диви цветя и продължи. Стори й се, че чува някакъв шум зад гърба си, обърна се, но не видя никого. Реши, че навярно вятърът се шегува.

Джейми огледа колибата на майстора на ножове, сетне приближи до мястото, където се щавеха кожи, и тъкмо надникваше, когато някой силно я бутна в гърба. Тя бе толкова стресната от внезапното нападение, че падна на колене. Вратата шумно се затръшна зад нея.

Колибата нямаше прозорци и вътре бе тъмно като в рог. Младата жена промърмори няколко ругатни, недостойни за устните на една дама. Цветята се бяха разпилели по глинения под.

Предположи, че вятърът е блъснал вратата. Реши, че няма смисъл да търси цветята в тъмнината, изправи се и натупа праха от полата си.

Ако Алек я видеше сега, сигурно щеше да си помисли, че е несръчна като новородено конче.

Все още не подушваше опасността. Не се изплаши, докато не усети мириса на дим. Опита се да отвори вратата, ала тя не помръдна.

Тогава я обзе паника. Заудря с юмруци по вратата и завика името на Алек. Малката колиба се превърна в истински ад. За по-малко от минута целият покрив бе обвит в пламъци.

Виковете ѝ скоро преминаха в задавена кашлица. Отломък от една греда тупна право в краката ѝ. Джейми се отдръпна, но пламъците бавно запълзяха към нея. Тя се загледа като омагьосана в едно цвете, чиито венчелистчета се свиха и сякаш се стопиха в пламъка. Скоро колибата се изпълни с дим. Джейми се строполи на земята, отчаяно опитвайки се да си поеме въздух. Глиненият под бе приятно студен.

Не искаше да повярва, че ще умре. *Алек ще дойде и ще я спаси! Той ѝ бе обещал да я закриля!*

О, Господи, моля те, накарай го да побърза! Не позволявай отново да остане сам. Той се нуждае от мен! Освен това още не ми е казал, че ме обича! *Къде, по дяволите, се бавеше?*

Джейми внезапно се ядоса. Когато я измъкне оттук, ще му се скара и ще му изтъкне колко е важно човек да бъде точен.

Мили боже, сигурно полудяваше! Краткотрайният изблик на гняв стопи и малкото останали ѝ сили. Джейми затвори очи и започна да се моли.

Измъченият рев на Алек проникна през мъглата от дим. Тя немощно се усмихна.

— Благодаря ти, Господи!

Алек тъкмо бе тръгнал нагоре по хълма, когато чу виковете. В следващия миг видя и пламъците. Хукна натам. Когато Гейвин го настигна, в гърдите му вече бушуваше гняв. Знаеше, че тя е вътре. Знаеше...

Двамата се добраха едновременно до колибата. Видяха дървената греда, подпряла вратата. Гейвин я ритна, а с един силен удар Алек изкърти вратата от пантите и я хвърли на земята.

Обзелият го ужас му придаваше допълнителна сила. Когато видя Джейми, просната на пода, го обхвана толкова силен бяс, че едва не събори стените с изтерзания си вик.

Грабна я и я изнесе навън само миг преди колибата да рухне. Коленичи на земята и я прикри с тялото си. Не искаше да си поеме въздух, преди да се увери, че тя диша. Раздиращата ѝ кашлица бе сигурен знак, че е жива, ала умът му все още бе замъглен от преживяния ужас и той не можеше да разсъждава трезво.

Трябваше му няколко минути, за да се съвземе. Гейвин коленичи до господаря си.

— Алек, отдръпни се и я остави да си поеме дъх — прошепна той и не можа да разпознае немощния си глас.

Джейми отвори очи и видя разтревоженото лице на съпруга си, надвесено над нея. Опита се да му се усмихне през сълзи. Забеляза, че очите му са замъглени. Сигурно от дима...

Протегна ръка, за да докосне челото му и едва тогава осъзна, че все още стиска едно от дивите цветя. Хвърли го и нежно погали веждите му. Алек докосна челото ѝ.

— Обещах ти, че няма да те напусна. — Гласът ѝ бе пресипнал.

— Никога нямаше да ти позволяя.

И двамата нежно се усмигнаха.

— Добре ли си, Джейми? Наранена ли си? — Загриженият му поглед я смая.

— Знаех, че ще дойдеш.

— Откъде си могла да го знаеш?

— Защото държиш на мен, Алек Кинкейд.

Успя много успешно да имитира заваления му говор. Алек кимна, доволен. Сетне ѝ помогна да се изправи, като нежно придържаше главата ѝ. Когато се обърна, за да поеме надолу по хълма, видя, че е заобиколен от голяма група войници.

— Не е пострадала зле — успокои хората си той.

Джейми се опита да вдигне глава, за да им кимне за поздрав, ала съпругът ѝ не ѝ позволи. Притисна я толкова силно към гърдите си, че едва не я смачка.

Този мъж наистина не си знаеше силата! Усещаше треперенето на ръцете му. А докато го чакаше да я спаси, беше чула как крещеше името ѝ. Алек започваше да я обича, независимо дали искаше да го признае.

Тази мисъл я накара да забрави, че почти се бе докоснала до смъртта.

— Доста се забави, Кинкейд — промърмори тя.

— Как ли пък не! — усмихна се той. — Тичах като подгонен от дявола.

— Значи все пак не съм толкова маловажна за теб?

Той не отговори, докато не стигнаха до стъпалата на замъка.

— Не, не си.

Джейми почака, но Кинкейд не каза нищо повече.

Въпреки това тя изпитваше огромно щастие. *Хапка по хапка...* Нали точно така се бе похвалила пред отец Мърдок, че може да изяде огромна мечка. Тъкмо по този начин смяташе да покори и Ален Кинкейд. Засмя се, но този път на собствената си глупост. *Защо ѝ трябваше толкова време, за да разбере, че тя се нуждае не по-малко от любовта му, отколкото той от нейната?*

— Как можете да се смеете в този момент, лейди Кинкейд? — ахна Гейвин. Отвори вратите и ги последва вътре. — Аз още треперя от гняв.

— Смя се, защото току-що осъзнах нещо много важно. Няма да бъде хапка по хапка, а целувка по целувка. Има значителна разлика. И това е единственото обяснение, което ще получите от мен.

— Явно димът е размътил мозъка ѝ — предположи Алек и поклати глава.

— Защо си толкова ядосан, Гейвин? — Джейми надзърна зад рамото на Алек, за да види лицето на войника. — Не мислиш, че аз съм виновна, нали?

Преди Гейвин да ѝ отговори, тя се обърна към съпруга си:

— Вятърът беше, Алек. Хлопна вратата направо в гърба ми. Страхотно силен удар — продължи тя, тъй като видя, че двамата мъже невярващо се споглеждат. — И този зловец и тайнствен звук... Знаете ли, сякаш някой ми се смееше отдалеч. Алек, защо ме гледаш толкова подозрително? Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти.

— Вие нямате вина, милейди — намеси се Гейвин, — вратата беше... — Не довърши, тъй като видя знака на господаря си.

— Вратата беше какво, Гейвин?

— Заяла. Беше заяла — смънка той.

— Гейвин, иди и нареди да приготвят банята за Джейми! После отиди на хълма и започни да разпитваш слугите. Сигурно някой е видял нещо...

Алек отнесе Джейми зад преградата и нежно я положи върху леглото.

— След като се изкъпеш, оставаш в леглото! — заповяда той.

— Защо?

— Какво защо, Джейми? Защото трябва да си починеш и да възстановиш силите си.

— Аз вече се възстанових!

Алек поклати глава.

— Сега би трябвало да рониш сълзи, момичето ми, а не да ми се усмихваш толкова сладко. Знаеш ли, че си лека като перце?

— Трябва да остана в леглото, защото съм... лека? Алек, в това няма никакъв смисъл!

Лицето ѝ бе прашно, косите — разрошени, а изцапаните ѝ със сажди ръце — скръстени в скута. Алек си каза, че никога не е изглеждала по-красива. Появиха се прислужници с ведре. Джейми ги поздрави поотделно. Тя не само помнеше имената им, но знаеше и имената на съпрузите и децата им. Младият мъж бе искрено впечатлен. Съпругата му наистина притежаваше забележителна памет. А като разпитваше всяка от жените за близките ѝ, тя ѝ показваше колко я цени и държи на нея.

Алек забеляза, че жените ѝ отвърщат с обич и я гледат с искрена загриженост.

Дори вечно намусената стара Хеси, главната готвачка, се усмихваше.

— После ще станете ли, за да нагледате работата на мъжете в... кухнята? — попита тя и хвърли плах поглед към леърда си.

Джейми прикри усмивката си.

— Той вече видя дупката, Хеси — прошепна тя. — Аз нямам никакво намерение да се отказвам от работата.

— Аз ще се заема с това — заяви Алек.

— Наистина ли? — Малката му съпруга изглеждаше толкова доволна от него, че Алек се запита дали това не бе целта ѝ.

— Ангъс може да надзирава войниците — продължи той, — след като аз им обясня какво трябва да правят. — Наблегна на думата „аз“, но по изражението на Джейми бе ясно, че тя е убедена, че се е наложила. — Дупката ще бъде закована с дъски, докато се довърши залата.

— Залата ли? Не разбирам.

— Не искам кухнята да е свързана със залата — отсече Алек. — Кухненската миризма ще се носи там през целия ден. Ще направим покрит коридор, който ще свързва двете сгради. Това не те ли удовлетворява?

По подозрителния поглед, който му хвърли, Алек предположи, че не е особено доволна.

— Колко дълго ще се строи този коридор?

— Не много — чу се да обещава той.

Джейми доволно кимна.

— Видя ли, Хеси? Нали ти казвах, че Алек ще разбере колко е нужна тази промяна. — Усети, че съпругът ѝ се мръщи и побърза да добави: — Казах на Хеси, че и слугите, и войниците ти заслужават еднакви грижи.

Отговорът му я изненада.

— Вярно е и не е било нужно да го казваш на Хеси. Тя разбира своето значение в дома ми.

Слугинята гордо изпъчи рамене, сетне се поклони на господаря си и побърза да излезе.

— А сега по-добре се изкъпи, съпруго моя, преди водата да се е вледенила!

Когато обаче Алек излезе иззад преградата, усмивката му се стопи. Закрачи напред-назад покрай камината, опитвайки се да събере мислите си. *Някои бе извършил злодеяние — бе се опитал да убие неговата скъпоценна Джейми! Ако не беше отишъл навреме... Ако се бе забавил още малко в конюшната...*

— Алек? Никой не е видял нищо.

Гласът на Гейвин го стресна и Алек спря.

— Говори по-тихо. Не искам Джейми да чуе.

— Тя вече го чу — подвикна Джейми зад преградата.

Алек придърпа Гейвин по-близо.

— Джейми, не слушай! — извика в отговор Кинкейд.

— Не го правя нарочно — разнесе се отново гласът ѝ. — Не си ли забелязал, Алек, че тази преграда не осигурява твърде голямо усамотение. Попитах отец Мърдок дали смята, че е възможно да се преместим в една от стаите на горния етаж. Той спомена ли ти за това?

— Трябваше да попиташ мен.

— Ти беше зает.

— Не личи, че преди малко едва се е спасила от пожар, нали, Гейвин?

— Тя е много по-силна, отколкото си мислим. Може би в крайна сметка отец Мърдок е прав. — Гейвин говореше тихо, за да не го чуе

Джейми, но изглежда не се получи.

— Разбира се, че отец Мърдок е прав, Гейвин — отново се разнесе гласът на Джейми. — Не забравяй, че той е Божи служител.

— Джейми!

— Алек, ще си запуша ушите, за да не чувам разговора ви, но искам първо да ми отговориш. Може ли да се преместим горе, преди...

— Ние ли?

— Какво? Разбира се, че ние!

Съпругът ѝ се засмя. Значи все пак не мислеше сама да се мести на горния етаж. Но въпреки това трябваше да поговори първо с него.

— Утре ще се преместим.

— Благодаря ти, Алек.

— Една съпруга не благодари на мъжа си. А сега се къпи и не ме прекъсвай повече.

Алек се постара гласът му да прозвучи строго, ала смехът на Джейми му показа, че се е провалил. Махна с ръка и отпусна рамене.

— Кажки какво научи — обърна се той към Гейвин и се облегна на камината.

— Хенри дълго говорил с Джейми, после отишъл да си върши работата. Сам знаеш, че нашият ковач не чува много добре. Каза, че бил надвесен над тезгяха си и не е видял никой да минава. Разпитах и останалите, Алек.

— И?

Гейвин поклати глава.

— По това време всички били на обяд.

— Все някой трябва да е видял...

— Алек, на хълма не е имало никой. Защо не искаш да кажеш на Джейми?

— Не искам да я тревожа.

— Да, но тя трябва да знае, за да се пази!

— Ние ще я пазим. След като разбере кой е бил, ще ѝ кажа. Повече няма да остава сама. Когато мен ме няма, вие с Маркърс ще бъдете неотлъчно край нея.

Гейвин кимна.

— Аз също не искам да я плаша — прошепна той. — Започнах много да държа на нея. Не разбирам кой е способен на такова предателство.

— Някой от нашите. И когато го открия...

В този миг до тях достигна гласът на Джейми. Тя си пееше, докато се плискаше във водата, една доста соленичка английска песен. Двамата мъже развеселено се спогледаха.

— Тя се държи така, сякаш нищо особено не се е случило — изумено поклати глава Алек.

— Разбирам много добре защо иска да се преместите да спите на горния етаж. Тук наистина се чува всеки звук, милорд.

Алек кимна.

— Не позволявай на никого да влиза в залата — нареди Кинкейд и се отдръпна от камината.

— Къде отиваш, Алек?

— В леглото.

— В леглото? — смаяно повтори приятелят му. — Но още е пладне!

Алек се обърна и хвърли унищожителен поглед на заместника си.

— Погрижи се да не ме безпокоят — изръмжа той.

Гейвин най-сетне разбра. Докато крачеше към вратата, на лицето му играеше широка усмивка. Смяташе да застане на стража пред двойните порти на замъка.

— Почини си добре, Алек — многозначително подвикна той.

Джейми тъкмо бе привършила банята си и се бе изправила във ваната, когато Алек изникна иззад преградата. Щом го видя, тя ахна изненадано, седна обратно във водата и вдигна колене, за да прикрие гърдите си.

— Гола съм!

Той не спря и внезапно Джейми се озова притисната до гърдите му. Преди да успее да го попита какво по дяволите си мисли, че прави, той я метна на леглото.

Не ѝ остана време дори да се изчерви. Алек вдигна ръцете ѝ високо над главата и я покри с тялото си.

Не я целуна, а остана загледан в нея. Устните му бяха извити в дяволита усмивка.

Гърдите ѝ топлеха гърдите му, бедрата ѝ се притискаха към бедрата му и Джейми отърка пръстите на краката си в краката му.

Мисълта, че навярно иска да я люби, бавно проникна в замъгленото ѝ съзнание.

— Алек, дали си мислиш това, което аз си мисля, че мислиш?

— В момента си облечена с моите цветове. Това си мисля.

— В момента не съм облечена с нищо.

— Напротив. Гърбът ти лежи върху одеяло с моите цветове, а отпред съм те покрил с моята карирана пола.

— Така ли смяташ да си почивам, съпруге мой? — подразни го младата жена.

Той кимна. Разочарованието ѝ бе очевидно.

— Да, ще си почиваш.

— Но аз не съм уморена.

— Ще бъдеш! — Разтвори бедрата ѝ и се намести между тях. — Обещавам ти, че когато свърша, ще бъдеш много уморена.

Гледаше я предизвикателно. Джейми освободи ръцете си от неговите и ги обви около врата му.

— И ти ще бъдеш не по-малко уморен, съпруге мой. Обещавам ти.

Алек едва успя да се усмихне, тъй като страстта, пламнала в нея, вече бе обзела и него. Очите ѝ бяха станали тъмновиолетови, а бедрата ѝ неспокойно се движеха под него. Когато се изви, за да го почувства по-силно, Алек простена от желание.

Захапа долната ѝ устна, после бавно я засмука. Джейми въздъхна, казвайки му без думи колко ѝ харесва всичко, което той прави с нея. Ръцете му обхванаха лицето ѝ и той се вгледа във фините ѝ черти. Този път щеше да бъде бавен и нежен любовник.

Устните ѝ бяха толкова меки. Когато езикът му проникна навътре, в гърлото ѝ забълбукаха чувствени звуци. Езикът му галеше, изискваше и даваше, а Джейми бе вкопчила ръце в косите му, искайки още и още.

Тихите ѝ стенания го караха да забрави за добрите си намерения. Обсипваше с горещи целувки шията ѝ. Тя милваше раменете и гърба му. Пръстите ѝ се спуснаха надолу... Обърна го по гръб и се излегна върху него. Той стисна бедрата ѝ между своите. Младата жена се подпря на лакти и потръпна, виждайки желанието в очите му.

— Искам да те докосвам така, както ти ме докосваш — прошепна тя. — Моля те, Алек. Твоето тяло ми принадлежи така, както и моето

ти принадлежи, нали?

С цялото си сърце бе съгласен с нея, ала не можа да намери сили да ѝ го каже. Изглежда обаче Джейми взе мълчанието му за съгласие, тъй като в очите ѝ блеснаха дяволити пламъчета.

Разбра намерението ѝ едва когато тя наведе глава и започна да целува гърдите му. От тях се изтръгна хриптене, когато езикът ѝ обиколи едното зърно. Пръстите ѝ бяха като вълшебни пламъци, изгарящи и опияняващи. А устните ѝ... Мили боже, устните ѝ го оставяха без дъх. Тя се спусна надолу... още надолу... Той се опита да я спре, ала Джейми леко го ухапа от вътрешната страна на бедрото. Ръцете му се отпуснаха в пълно и блажено отдаване.

Отначало бе плаха, ала желанието правеше неопитността ѝ още по-възбуждаща. И когато най-сетне го пое в устата си, Алек затвори очи, оставяйки се огънат да го погълне. Мъчение! Вълшебство! Чак когато усети, че всеки миг ще излее горещото си семе, той рязко дръпна главата ѝ. Знаеше, че не е нежен, ала страстта го подлудяваше. Искаше да я изпълни цялата, да я завладее докрай.

Изглежда Джейми нямаше нищо против. Тя бе не по-малко ненаситна от него. Ноктите ѝ се забиваха в гърба му, тя се изви към него толкова силно, че той вече беше вътре в нея, преди да се претърколят настрана. Двамата се гледаха като омагьосани, взаимно опивайки се от страстта си. Дишаха накъсано, а телата им бяха мокри от пот. Великолепният аромат на любовта им изпълни въздуха.

— Обичам вкуса ти — прошепна Джейми. — А ти харесваш ли...

— О, господи, да, харесвам го... — Простена високо, когато тя обви стройното си бедро около неговото. — Не се мърдай, само...

Ти искаше да му каже, че се опитва да не мърда, ала усещането, когато се движеше бе толкова прекрасно, че не можеше да спре. Ръката му се плъзна между съединените им тела и той я докосна по най-съкровеното място.

В този миг двамата се задвижиха в един ритъм — див, първобитен, разтърсващ... И изпълнен с любов.

Алек не можеше да чака повече. Усети как тя се напрегна под него, почувства първите спазми на освобождението ѝ и семето му се изля в нея.

Дълго време не можа да помръдне. После се претърколи по гръб, без да я пуска.

Надяваше се необузданата му страст да не я е убила.

Та самата негова малка ненаситна съпруга едва не го уби!

Искаше да ѝ каже какво огромно удоволствие му е доставила. Жадуваше да чуе такива думи и от нея. Дори искаше да чуе много повече...

Крайно време беше неговата малка жена да разбере какви бяха истинските ѝ задължения. Нямахше обаче намерение да ѝ го обяснява. Тя самата трябваше да се досети.

Нейното най-голямо задължение бе... да го обича...

Внезапно разбра защо толкова отчаяно жадуваше любовта ѝ — той вече я обичаше!

Как, за бога, бе станало? Тя бе най-своеволната, невъздържана, непоследователна и упорита жена, която бе срещал! Нямахше да позволи на никои друг да я притежава! Тя принадлежеше единствено на него!

Алек притвори очи и силно я притисна към себе си. Усещаше накъсаното ѝ дишане и ударите на сърцето ѝ. Нейната страст също му принадлежеше.

А неговото сърце принадлежеше на нея. Алек шумно се прозя. Никога не бе помислял, че ще стигне до подобно заключение.

Малката му нежна съпруга сега имаше нужда да си почине, каза си той и отново се прозя. Ще остане още малко при нея, докато се увери, че е заспала.

Това бе последната му мисъл, преди шумно да захърка.

* * *

Той знае, че някой се е опитал да убие жена му. До вечерта всички ще узнаят. Ще я пазят добре. Той няма да рискува живота ѝ.

Кинкейд не разбира, че тя все още не е готова да умре. Той не е толкова умен. Как ми се иска да се похваля пред някого с моята сила. Разбира се, не смея. Трябва да ги оставя да вярват, че са се намесили навреме. Но аз знаех, че ще я спасят. Огънят не можеше да остане незабелязан. Знаех го.

Исках просто да видя неговия ужас. Може би ще изчакам още един ден, стига да съумея да овладя жаждата си.

Все още чувам виковете му. Крещеше името ѝ. Мисля, че започва да я обиква. Урокът ще бъде още по-сладък, ако е така...

Искам да я докосна, когато умира.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гейвин подскочи стреснато, когато Джейми безшумно приближи зад него и леко го потупа по рамото. Младият мъж рязко се извърна, готов за нападение, ала видя, че това е господарката му и отпусна мечата си. Тя носеше някакви обувки. Той се втренчи в тях, поклати глава и смутено промълви:

— Не ви чух да приближавате, милейди.

— Не исках да те стресна, Гейвин. Говори по-тихо. Алек си почива.

— Кинкейд?

— Моля те, Гейвин, не викай! Не разбирам защо ме гледаш така смаяно. В крайна сметка и Алек е човек. Нямах да заспи посред бял ден, ако не е много уморен и не се нуждае от почивка, нали?

Гейвин отново поклати глава. Отчаяно се опита да сподави смеха си. Последният път, когато го видя, Кинкейд не му изглеждаше никак уморен. Разбира се, той се бе запътил към леглото, но Гейвин отлично знаеше, че не възнамерява да спи.

Хубаво щеше да подкачи господаря си!

Джейми се подпря на ръката му и нахлузи обувките.

— Смятам да помоля Хеси да ми помогне да изчистим спалнята на горния етаж — рече тя. Пусна го, приглади полите на туниката си и понечи да се отдалечи.

Гейвин бързо ѝ препречи пътя.

— Ще изпратя кой от хората си да я извика!

— Една разходка ще ми се отрази добре.

— Пазете силите си за предстоящата работа.

— Добре, Гейвин — съгласи се Джейми, за да го успокои. Струваше ѝ се разтревожен. Защо ли? — Добре ли си? Държиш се някак странно.

Той я остави да допре с ръка челото му, за да провери дали има треска.

— Чувствам се отлично, милейди. Не е ли по-добре да се заемете с работата си?

Джейми му хвърли още един изпитателен поглед, обърна се и се запъти към стълбите. Гейвин я следваше неотлъчно. Тя не каза нищо за необичайното му поведение, докато не стигнаха до третата врата. Там се обърна, а той побърза да ѝ обясни:

— Помислих си, че може би има нещо за местене. Та да помогна...

— Много мило от твоя страна, Гейвин — нежно му се усмихна тя. — Обаче отец Мърдок вече ми помогна за големия сандък.

— Да наредя ли на хората си да донесат багажа ви от външния двор? Пристигна рано сутринта.

— Много ще ти бъда благодарна, Гейвин. Видя ли... Имаше ли един стол сред вещите ми в каруцата?

— Те не пристигнаха с каруца. Пътят дотук е доста стръмен и не може да се мине с каруца. Бяха натоварени на четири коня — уточни той и добави, виждайки разочарованието в очите ѝ: — Да, милейди, забелязах доста странно изглеждащ...

— Това е моят любим стол — прекъсна го тя и радостно плесна с ръце. — Изглежда странно, но той се люлее напред-назад, Гейвин. Принадлежало на семейството на майка ми. Татко обичаше вечер да сяда в него. Много мило от негова страна, че ми го е изпратил.

— Стол, който се люлее ли, милейди?

— Страхувам се, че новите неща не се приемат лесно тук. И все пак той е принадлежал на майка ми и аз ще го пазя, докато умра. Предава се от поколение на поколение.

Гейвин се запита кой ли глупак е измислил подобен странен стол, но не каза нищо. Реши да остави Джейми да се заеме с почистването. Придружи я до стаята и я огледа, за да се увери, че няма нищо нередно. Тъкмо вече слизаше по стълбите, когато Маркърс влезе в залата.

— Маркърс, искам да разменя няколко думи с теб — извика той.

— Да, Гейвин?

Гейвин не каза нищо, докато Маркърс не приближи до него. Заместникът на Алек постоянно поглеждаше към стаите на горния етаж. Никой не можеше да влезе или излезе, без да бъде забелязан.

— Искам двама войника под прозореца ѝ.

— Какъв прозорец?

— Джейми почиства първата стая горе. Сложи двама войника пред вратата и двама под прозореца.

— Какво да им кажа? — намръщи се Маркъс.

— Ще им кажеш, че са там, за да защитават господарката си — рязко отвърна Гейвин.

— Гейвин, какво се опитваш да ми кажеш? — раздражено попита Маркъс.

— Не си ли чул?

— Какво да съм чул?

Гейвин въздъхна и обясни как едва са спасили Джейми.

— Някой я бе затворил вътре, Маркъс. Аз лично преместих гредата, с която бе залостена вратата. Все още не мога да го повярвам.

— Кой би могъл да е?

— Не са видели никого, но Алек иска ние двамата с теб да пазим Джейми.

— Специално мен ли спомена? — попита невярващо Маркъс.

— Да. Той цени твоята лоялност, Маркъс. Нима се съмняваш в това?

Маркъс поклати глава.

— Не съм му давал повод да се усъмни в лоялността ми. Но дадох достатъчно ясно да се разбере, че никак не съм доволен от този негов брак.

— Ти обиждаш своя леърд, щом...

— Не — разпалено го прекъсна Маркъс, — тъкмо обратното. Той показва, че държи на мен, Гейвин, и аз... се чувствам засрамен, че постъпих така.

Гейвин шумно се засмя.

— Никога досега не си говорил с толкова страст, а пък аз ти се смея. Не се обиждай, стари приятелю, но лицето ти пламти като факла.

Маркъс спря да се мръщи, щом Гейвин го потупа по рамото. Дори се усмихна.

Ала усмивките им се стопиха, когато Алек се присъедини към тях. Изражението на лицето му не предразполагаше към шеги.

— Къде е моята съпруга?

Извика го толкова силно, че Гейвин си помисли дали не са го чули и войниците от външния двор.

— Горе. Чисти най-отдалечената стая.

— Сама ли е?

— Проверих стаята — побърза да се защити Гейвин. — Никой не може да влезе или да излезе оттам, без да го забележа.

Алек кимна.

— Искам вие двамата да я следвате неотлъчно, докато се върна — заповяда той. — Не бива да прави и крачка без вас — единият ще бъде отпред, а другият — отзад. Разбрахте ли?

Гейвин и Маркърс кимнаха.

— Тя ще започне да се чуди защо — обади се накрая Маркърс. — Тя е англичанка, Алек. Не е глупава.

Гейвин бе изненадан от шеговитите нотки в гласа на Маркърс.

— Да, ще започне да се чуди — подкрепи го той.

— Тогава оставете я да се чуди — срязва ги Алек. — Просто ѝ кажете, че това е моя заповед. По дяволите, тази жена не бива да се занимава с чистене и метене на стаите!

— Тя иска да работи, Алек — обясни Гейвин. — Аз разбирам, че по този начин изразходва част от енергията си. Може би е взела и от своята сила. Виждаш ми се доста изтощен. Дали не се нуждаете от още малко следобедна дрямка, милорд?

— Нима той е спал? — смаяно попита Маркърс.

— Вашето държание никак не ми харесва — тросна се Алек. — И ако продължавате да ми се хилите по този начин, кълна се в Бога, ще ви дам да се разберете! А когато свърша с вас, обещавам ви, че ще спите много по-дълго от мен!

Заплахата му имаше ефект, тъй като двамата воини смирено сведоха глави.

— Отивам да се видя с Ангърс — подвижна им през рамо Алек. — Връщам се след няколко минути.

Докато крачеше към къщата на Ангърс, гневът му приличаше на завихрящ се вятър. Обаче виковете, които се разнасяха от къщата на верния му воин, показваха, че и Ангърс не е в по-добро настроение.

Елизабет отвори вратата. Когато видя своя леърд, лицето ѝ се озари от широка усмивка — явно никак не бе разстроена от крясъците на съпруга си.

— Не изглеждаш никак зле за жена, която живее с луд мъж, Елизабет — отбеляза Алек, докато влизаше.

— Твоята съпруга ме предупреди, че няма да е никак лесно да накарам Ангъс да почива. Оказа се напълно права, тъй като той се е превърнал в див звяр. Точно сега е доста трудно да се обича подобен мъж — продължи тя и повиши глас, за да я чуе и Ангъс, — но аз съм сигурна, че щом свалят конците от раната на гърдите, той ще спре да се оплаква.

— Ще престанеш ли да сипеш такива обиди за мен? — извика Ангъс от леглото. — Нашият господар е дошъл да ме види, жено, а не да слуша женски мрънкания!

Елизабет хвърли раздражен поглед към Алек и се обърна към съпруга си.

— Мога ли да му предложа чаша вино?

— И аз ще пийна — изръмжа Ангъс.

Елизабет не му обърна внимание, наля на Алек червено вино, а на съпруга си подаде чаша вода.

— Оставям ви насаме — рече Елизабет, поклони се на господаря си и се запъти към вратата.

— Елизабет? Ела тук за малко — подвикна Ангъс.

Алек се облегна на перваза на прозореца и се загледа в малката хубава жена, която забързано пристъпи към леглото. Видя, че Елизабет се изчервява и скоро разбра защо — верният му воин бе обвинил ръка около шията ѝ и дълго и страстно я целуна. Прошепна нещо, когато жена му се изправи, и я потупа по задника. Елизабет изхвъркна през вратата.

— Тя е добра жена — рече Ангъс и дълбоко въздъхна. Изля водата от чашата си през прозореца и стана от леглото, за да потърси стомната с вино.

— Взе я със себе си — засмя се Алек. — Изглежда те познава по-добре, отколкото си мислиш.

Ангъс остана доволен от думите на своя леърд и кимна на Алек да раздели виното си с него. После отпи щедра глътка.

— Господи, колко е вкусно! Твоята жена каза на Елизабет, че не мога да пия вино, докато не ми махне конците. Само един Бог знае защо е казала такова ужасно нещо, а Елизабет се подчинява на всяка нейна заповед. Чувствам се много нещастен с тези две жени, които постоянно се въртят около мен, Алек. Трябвате да ме оставиш да умра и да ме спасиш от тези...

— Ангели?

Ангъс кимна.

— За нещо специално ли искаш да говориш с мен или просто си дошъл да ме видиш?

— Затвори вратата, Ангъс! Не искам никой да чуе разговора ни. Имам нужда от някои сведения, приятелю, и от съвет.

Ангъс ритна вратата с крак.

— Досещам се, че е нещо сериозно, Алек. Изглеждаш доста разтревожен.

Алек обясни какво се бе случило с Джейми. Завърши разказа си, като добави, че тя не знае за опита за убийство.

Двамата заобсъждаха възможността да засилят охраната на Джейми, докато виновникът бъде открит. Ангъс бе три години по-голям от Алек и той вярват в разумните му съвети.

Изминаха няколко дълги минути тишина, когато Кинкейд най-сетне заговори за нея:

— Ангъс, искам да ми разкажеш всичко, което си спомняш за Хелън. Ти беше тук, заедно с Маркъс и Гейвин, през краткото време, когато бях женен за нея. И тъй като мен обикновено ме нямаше...

— Да, тогава ти беше зает с кралските дела. Осъзнаваш ли, Алек, че това е първият път, когато споменавах името ѝ след деня на погребението?

— Исках да забравя. И въпреки това винаги... — Спря по средата на изречението и поклати глава. Сетне отново помоли Ангъс да му разкаже всичко, което знае за Хелън.

Кинкейд прекара почти час с доверения си приятел. Когато си тръгна, настроението му не се бе подобрило. Елизабет се въртеше пред вратата и Алек ѝ намигна. Жената отново се изчерви.

Тъкмо бе изкачил върха на хълма, когато зърна Джейми на един от прозорците. Ако бе погледнала малко вляво, може би щеше да го види. Но вниманието ѝ бе привлечено от войниците, които шумно се смееха, облеgnати на каменната стена.

Тя също се усмихваше. Настроението му мигновено се разведри. Господи, тя бе толкова красива! Излъчваше неповторимо очарование — бе вдигнала косата си, а от двете страни на лицето ѝ се спускаха дълги непокорни кичури; по носа и челото ѝ се виждаха мръсни петна.

Май ще има нужда от още една баня преди лягане, с усмивка си помисли Алек.

Изглежда разговорът на войниците бе завладял цялото й внимание.

Докато Алек я наблюдаваше, Джейми подпря лакти на перваза и се надвеси надолу. Стори му се, че много се забавлява от историята, която единият войник разказваше на приятеля си.

Кинкейд приближи и изведнъж рязко спря. *Мъжете говореха на келтски.*

А тя разбираше всяка проклета дума!

Той бе толкова смаян, че дори не се ядоса. Сетне чу края на старата шега.

Един шотландски боец намерил гола жена, просната на пътя. Мъжът се хвърлил върху нея и бързо я обладал.

По-младият войник одобрително изсумтя, преди приятелят му да продължи.

След това дошъл друг войник и веднага заклеял другаря си за стореното — жената сигурно била мъртва и само един безчестен човек би се погаврил така.

Джейми закри устните си с длан, вероятно за да потисне смеха си. Очите й блестяха от оживление. Очевидно с нетърпение очакваше края на историята. Алек пък наблюдаваше реакцията й.

— Мъртва! — извикал войникът. — Аз пък си помислих, че е англичанка!

Усмивката на Джейми мигновено се стопи. Тя се отдалечи от прозореца, докато двамата нищо неподозиращи войници продължаваха да се смеят. Не след дълго Джейми отново се появи. Мъкнеше голямо ведро. Алек леко се подсмивва, като я видя как се бори с тежкия съд. Джейми внимателно нагласи ведрото и лицето й грейна от радост, когато сапунената вода се плисна върху мъжете.

— О, боже, извинете ме — извика тя, когато след порой от сочни ругатни двамата войници вдигнаха глави нагоре. — Нямах представа, че сте там — излъга и сладко им се усмихна.

Двамата мъже мигновено спряха да крещят и многословно се заизвиняваха. Алек гръмка се засмя и привлече вниманието на съпругата си.

— Изглежда си в добро настроение, съпруге мой. Добре ли си почина?

Смехът му заглъхна. Сигурен бе, че няма да пропусне да спомене за следобедната му дрямка. Реши, че двама души могат по-добре да играят тази измамна игра. Замисли се какво ли да каже — на келтски, разбира се, за да я предизвика. Тя нямаше да може да му отговори, тъй като щеше да се издаде, че разбира неговия език.

Щеше да я победи в собствената ѝ игра. Вече предвкусваше удоволствието, обмисляйки най-вбесяващите обиди. Малката му съпруга бе толкова съблазнителна, когато се развилнее. А той така обичаше да укротява гнева ѝ!

Джейми бе пълна с изненади. Ето сега и преструвката ѝ, че не разбира нито дума на келтски! По дяволите, та той бе наредил на хората си да подобрят английския си, за да не се чувства тя изолирана и да свикне по-лесно. А както бе тръгнало, ако не внимава, до зимата сигурно всички щяха да навлекат английски дрехи!

— Е, Алек? Защо се смееше преди малко? — попита Джейми и се наведе от перваза.

— Внимавай! — изкрещя той. — Още малко и ще паднеш върху главата си, глупаче!

Тя се отдръпна.

— Благодаря ти, че си толкова загрижен за мен, съпруге мой. А сега ще ми кажеш ли за какво се смя?

За да я подразни, Алек повтори историята. Джейми не му позволи да довърши.

— Чувала съм тази стара шега, Алек. Жената не била мъртва, тя била шотландка и точка по въпроса — завърши Джейми и изчезна от прозореца, преди Алек да ѝ възрази.

Сблъска се с него в подножието на стълбите.

— Какъв е целият този безпорядък? — изръмжа Кинкейд пред камарата от големи вързопи, най-отгоре се мъдреше някакъв странен стол, толкова широк, че можеше да побере поне двама души.

— Моите вещи — заяви Джейми. — Някои ще отидат в нашата спалня, Алек, а други ще остана в залата.

— Не ми харесва цялата тази бъркотия — тросна се съпругът ѝ, протегна ръка, сграбчи един гоблен и го вдигна, за да види какво

изобразява. Джейми се пъкна между вързопите и издърпа гоблена от ръката му.

— Не се мръщи, съпруже мой. Мисля да поставя този гоблен над камината.

— Какво, по дяволите, е това? Не мога да разбера...

— Гледаш откъм грешната страна — отвърна Джейми. Приблужи до Гейвин и му подаде гоблена. — Моля те, дръж тук така, опъни го хубаво и се опитвай да не гледаш, докато го окачваме! Искам да бъде изненада.

— Сама ли го ушихте, милейди? — попита Гейвин, развеселен от ентузиазма ѝ.

— О, за бога, не — отвърна Джейми. — Агнес и Алис го ушиха. Това бе техният подарък за рождения ми ден.

Хвърли поглед към Маркърс и Гейвин, после се обърна към съпруга си:

— Знаеш ли, че не е зле да запознаем Агнес и Алис с Гейвин и Маркърс. Смятам, че те...

— Ти няма да уреждаш браковете на хората ми, Джейми — сърдито я прекърсна Алек.

— Близначките приличат ли на вас, милейди? — любопитства Гейвин.

— О, не, те са много по-хубави!

Очите на Гейвин се разшириха.

— В такъв случай трябва да се запозная с тези дами.

— Приличат на Мери — намеси се Алек.

— Няма значение — избърби Гейвин. Обърна се и забърза към камината, за да окачи гоблена. Смехът на Алек го последва.

— Гейвин, ако кажеш на някого, че господарят ти е спал през деня, със сигурност ще те запозная с двете сестри.

— За какво говориш? — избърби Гейвин.

Дори и Маркърс се засмя. Досега Джейми никога не бе чувала тъмнокосият войник да се смее и инстинктивно отвърна на усмивката му.

— Какво ви е толкова смешно на всички?

— Няма значение, Джейми — рече Алек.

Тя подозрително изгледа съпруга си.

— Да не би току-що да каза на своите воини, че моите сестри не са достойни за тях?

— Не бих им дал дори две от козите си.

Джейми смаяно ахна. Той не можа да устои, пристъпи към нея и лениво добави:

— Не съм свикнал да бъда жесток към животните, съпруго моя. Сигурно вече си го разбрала.

— Обиждаш семейството ми?

Той не й отговори, само я дари с онази особена усмивка, която Джейми толкова харесваше и на която не можеше да устои. Не се сдържа и се разсмя. Този мъж бе направо невъзможен!

— Ще се засрамиш от приказките си, когато те дойдат тук, Кинкейд. Ти почти не познаваш близките ми, така че не можеш да съдиш за тях. Ще се погрижа това да се поправи.

Алек се засмя. Джейми му се усмихна с най-сладката си и чаровна усмивка.

— Ще ги помоля да ни дойдат на гости, съпруге мой. Едно дълго и приятно гостуване...

— Какво е това? — извика Гейвин. Воинът тъкмо слизаше от стола, на който се бе покачил, за да окачи гоблена над камината.

— Отдръпни се малко и със сигурност ще разбереш — посъветва го Джейми.

— Но това е... Мили боже! Алек, аз току-що закачих...

— Това е Уилям, нашият любим завоевател, Гейвин. Според мен е изобразен правдиво. Много красив мъж, не мислиш ли?

Никой не продума. Гейвин и Маркърс се втренчиха в Алек. Техният господар се вираше слисано в съпругата си. Маркърс се окопоти пръв.

— Той е бил дебел.

— Бил е едър, а не дебел, Маркърс — поправи го Джейми.

— Какво, за бога, има около главата си? — попита Гейвин и отстъпи още една крачка. — Онова жълтото...

— Ореол — обясни господарката му.

— Значи вие сте го провъзгласили за светец? — недоумяваше Маркърс.

— Е, още не официално — рече Джейми. — Но е само въпрос на време църквата да го канонизира.

— Защо? — Маркът изрази на глас мислите на другите двама.

Джейми бе поласкана, че съпругът ѝ и хората му проявяват такъв интерес към английската история. Тя с удоволствие започна да им обяснява как Уилям е променил целия живот в Англия. С най-големи подробности им обясни английската йерархия — за сензорите, за васалите, за връзките между тях. Когато свърши, бе сигурна, че и тримата ще я обсипят с въпроси.

Обаче след като мина известно време в пълно мълчание, младата жена разбра, че изглежда никой не смяташе да пита нищо.

— Смятате ли, че подобна система би могла да се приложи и в Шотландия?

— Тя вече съществува, Джейми. От преди седемстотин години — остро отбеляза Алек.

— Та вие току-що описахте един шотландски клан, милейди — обади се Гейвин, опитвайки се да смекчи разочарованието ѝ от реакцията на съпруга ѝ.

— Махни го!

— Алек, сигурна съм, че не го мислиш! — извика Джейми. — Моите сестри са прекарвали толкова часове над този гоблен! Той е подарък за рождения ми ден. Искам да мога да го гледам винаги, когато ме обземе носталгия.

В този миг отец Мърдок влезе в залата и чу последните думи на господарката си. Един поглед към камината и той вече знаеше на какво се дължи свъсеното лице на леърда. Разбра, че се надига буря. Не искаше чувствата на Джейми да бъдат наранени, затова побърза да се намеси.

— Стига, Алек, тя не е имала намерение да те обижда!

— О, не, разбира се! Аз нямам никакво намерение да го обиждам! — възкликна Джейми. — Но той постоянно подлага търпението ми на изпитание. Отговорно мога да го заявя, отче.

— Аз ли подлагам търпението ти на изпитание? — Алек едва се сдържа да не се разкреци. Единствено нежността на Джейми му помогна да обуздае гнева си.

— Със сигурност, Алек Кинкейд — продължи тя. — Това е и мой дом! Значи имам правото да окачвам каквито гоблени си пожелаая.

— Не!

Джейми и отец Мърдок намръщено изгледаха Алек. Гейвин и Маркърс се усмихваха. Най-сетне Джейми проговори:

— Отче, ще ми помогнете ли да занеса този стол до камината? Или и това е против твоите правила, Алек?

Отец Мърдок замислено огледа стола и се почеса по главата.

— Струва ми се, че тук има нещо сбъркано, детето ми.

— Столът е направен така, че да се люлее напред-назад — търпеливо обясни Джейми.

Свещеникът озадачено повдигна вежди.

— Знам — кимна тя, — че няма да свикнете лесно, но този стол е много удобен. Можете да го опитате, отче.

— Може би някой друг път — промърмори свещеникът и отстъпи от странната измишльотина.

Алек грабна стола и с широки крачки се запъти към камината. Сложи го отстрани, като се стараеше да не поглежда към грозното лице на Уилям, което му се хилеше отвисоко.

— Ето! Сега щастлива ли си, жено? — Гласът му бе троснат, а устните му — свити.

Отец Мърдок реши, че трябва пак да се намеси.

— Седалката му е доста голяма. Струва ми се, че ще има място за мен и за още един.

— След вечеря сестрите ми обичаха да седят в скута на татко, а той им разказваше разни истории — обади се Джейми и при спомена лицето ѝ се озари от нежна усмивка.

Гласът ѝ звучеше тъжно, нещо, което Алек не бе долавял преди. Думите ѝ го озадачиха, защото тя съвсем нехайно пропусна да включи и себе си. А дали бе нехайно? Махна ѝ с ръка, за да я повика.

Щом тя застана пред него и той се увери, че никой от останалите не може да чуе разговора им, тихо я попита:

— А къде седеше ти, Джейми? Притиснала коляно до Мери или до една от близначките?

Картината на четирите момичета, седнали в скута на баща си, за да чуят някоя приказка, преди да заспят, предизвика усмивка на устните му. Близначките сигурно са плачели, Мери е мрънкала, а Джейми се е опитвала да ги успокои.

— Обикновено Елеонор и Мери седяха на едното му коляно, а близначките на другото.

— Елеонор?!

— Най-голямата. Тя умря, когато аз бях на седем години. Алек, защо пак се мръщиш? Нима казах нещо, което те разстрои?

— Както обикновено, не ми отговори. Попитах къде си седяла ти.

— Обикновено стоях зад стола. Или отсреща. Защо е толкова важно за теб да знаеш къде съм седяла аз?

Не беше важно за него, но смяташе, че е било важно за нея.

— И твоят ред никога ли не дойде?

— Нямаше място...

Това просто обяснение, изречено толкова сухо и някак си примирено, го извади от равновесие. Значи тя е била като чужд човек! Испита дивото желание да смаже със собствените си ръце безчувствения ѝ втори баща.

Тя току-що му бе разкрила съкровена част от себе си. Джейми е искала баща ѝ да я забележи. Тези всички задължения... О, да, вече му бе съвсем ясно. Тя е искала да го накара да я цени и да държи на нея. Но Джейми просто бе сбъркала нуждата с любовта. И онзи негодник се бе възползвал от това!

А сега се опитваше да накара и него да се отнася към нея по същия начин. Колкото повече работа ѝ даваше, колкото повече задължения имаше, толкова по-значима и важна за него щеше да се чувства.

Тази жена грешеше, но тя бе неговата жена и той искаше да бъде щастлива. Трябваше добре да помисли, преди да ѝ покаже на дело какво означават любовта и нуждата. Някак си инстинктивно усещаше, че ако просто ѝ каже колко много държи на нея, няма да бъде достатъчно. Трябваше да намери начин да ѝ го покаже.

— Никой няма да седне в този шантав стол — заяде се той.

— Страх ли те е?

Хвърли ѝ раздражен поглед и се отпусна в стола. Той изскърца под тежестта му. Гърбът му се намести удобно и Алек го побутна, за да го залюлее. Бе сигурен, че ще се катурне, ала нищо подобно не стана и той се усмихна.

— Страхувам се, че си права, жено. Никога няма да свикна с него. И все пак, ако си съгласна да понесеш шегите на войниците ми, позволявам ти да го задържиш.

— Разбира се, че ще ми позволиш — остро отвърна Джейми и отново сложи ръце на кръста си.

Алек скочи от стола и застрашително се надвеси над нея.

— Казах, че можеш да го оставиш тук и очаквам да ми благодариш!

— А Уилям? — попита Джейми, без да му обръща внимание.

— Уилям може да отиде...

— В спалнята? — намеси се отец Мърдок.

— Той е последното нещо, което бих искал да гледам, преди да заспя — срязва го Алек. — Щом искаш да го закачиш някъде, можеш да го сложиш в мазето при виното, Джейми. Но да не съм видял повече това лице!

Джейми вирна брадичка и пое дълбоко дъх. Изглеждаше така, сякаш бе решила да спори докрай. Отец Мърдок плесна с ръце.

— Хапка по хапка...

Алек му хвърли строг поглед, отиде до масата и си наля чаша бира. Свещеникът побърза след него.

— Ще си наляя чаша вино — рече той и внезапно сви вежди. — Знаеш ли, Алек, какво се получава, когато се смесва бира и вода?

Алек кимна.

— Разрежена бира.

— Но след като веднъж си ги смесил, повече не можеш да ги разделиш, нали?

— Разбира се. Какво се опитваш да ми кажеш, отче?

— Ти искаш тя да свикне с живота тук и да се приспособи към нас, чувал съм те да го казваш много пъти.

— Не го отричам. Ще свикне.

— А искаш ли тя да се промени? Искаш ли да стане някой друг?

— Не, тя ми харесва такава, каквато си е — призна Алек.

Джейми знаеше, че той току-що ѝ бе направил комплимент, ала грубият му глас и намръщеното лице почти го разваляха.

— Значи не искаш тя да се превърне в шотландка?

— Разбира се, че не.

Гласът му прозвуча толкова категорично, че дори Джейми се изненада.

— Тя е англичанка. Този факт не може да се промени. Но ще свикне.

— Както и ти.

Думите на свещеника сякаш го плеснаха. Измина доста време, преди Алек да проговори.

— Обясни ми какво искаш да кажеш. Търпението ми е слабо като разредена бира.

— Джейми е свикнала да прави нещата по свой начин. Традициите ѝ са част от нея. Също както и твоите. Не може ли разумно да смесите двете традиции? Един чудесен гоблен с изображението на крал Едгар ще изглежда много добре до този с изображението на Уилям. Какво ще кажеш?

Идеята не се понрави особено на Алек, но се въздържа — лъчезарната усмивка на съпругата му покачваше, че тя е във възторг. Никак не искаше да наранява чувствата ѝ. Затова се чу как неохотно се съгласява.

— Много добре — заяви той, — но размерът ще бъде по-голям от този на Уилям.

Джейми бе твърде щастлива, за да спори за големината на гоблена. Самата тя смяташе, че изображението на крал Едгар трябва да бъде поне два пъти по-малко от това на крал Уилям, но накрая реши, че ще ги направи еднакви. Алек едва ли ще забележи. Обаче нямаше да сложи ореол около главата на крал Едгар и точка по въпроса!

— Благодаря ти, Алек!

Усмивката ѝ показваше, че си въобразява, че този път се е наложила. Но Кинкейд бе решен той да има последната дума.

— Маркърс, смъкни този гоблен от стената, докато не бъде готов гобленът на Едгар. Скоро войниците ще си дойдат за обяд. Ако през цялото време, докато се хранят, са принудени да го гледат, сигурно няма да могат да преглътнат и трошичка. Как ще имат сили да се упражняват следобед?

Отец Мърдок изчака господарят да излезе от залата и скришом намигна на Джейми. После и той се отправи към вратата, като тихо си подсвиркуваше една стара шотландска песничка. Нямаше търпение да дочака следващата буря.

Джейми попита Гейвин и Маркърс дали имат някаква работа. Тъкмо се бе запътила към стълбите, когато забеляза, че двамата се мотаят в залата и реши да им възложи задача. Помоли ги да качат вещите ѝ в спалнята на горния стаж. Двамата се съгласиха и тя си

помисли, че е доста странно, дето двама толкова важни воители нямат нищо против да вършат слугинска работа.

Когато наредиха багажа, Джейми слезе на долния етаж, за да се пооправи и измие. Тогава видя Ани и Едит. Те стояха край камината и се взираха в стола ѝ, но мигновено се извърнаха, щом чуха гласа ѝ.

Джейми си каза, че Едит сигурно е най-непреклонната и упорита жена в цяла Шотландия. Цялото ѝ същество излъчваше някаква скованост, която никак не бе приятна. Косата ѝ винаги бе оплетена в дебела плитка, която обирачваше главата ѝ като корона. Никога нямаше и един разпилян кичур. Роклята ѝ от кариран плат с цветовете на клана Кинкейд винаги бе безупречно чиста, без най-малкото петънце. Външният ѝ вид постоянно бе изряден, както постоянна бе и омразата ѝ към господарката. Но на господарката вече ѝ бе дошло до гуша.

— Какво е станало с теб? — озъби ѝ се Едит. — Да не би да си паднала във ведро със сапунена вода?

Маркърс бе застанал зад Джейми. Той пристъпи напред. Широкият му гръб я закри напълно.

— Как се осмеляваш да говориш по този начин на съпругата на своя леърд?

Джейми имаше чувството, че е попаднала във вихъра на циклон. Ревът на Маркърс я стресна и сърцето ѝ бясно заби. Побутна го по рамото и когато той се обърна, го помоли за разрешение сама да се справи със сестра му. Той кимна в знак на съгласие.

Джейми отиде в средата на залата.

— Ани, излез навън, дете. Едит, ти остани там, където си.

Явно гласът ѝ не прозвуча достатъчно властно, тъй като Едит изобщо не обърна внимание на нареждането ѝ и се запъти към вратата.

Маркърс отново се намеси. Грубата му команда застави Едит да се закове на място.

Джейми се обърна и му благодари. Сетне помоли да остане няколко минути насаме с Едит — не искаше да има свидетели на разговора им.

— Никой от нас двамата няма да излезе. — Беше Гейвин.

Джейми реши, че няма смисъл да спори с него. Воинът изглеждаше решен да отстои докрай намерението си. Тя отиде обратно

при Маркър. Застана пред него, отметна кичур коса от челото си и му даде знак да се приближи.

Шепотът ѝ бе толкова тих, че само той можеше да чуе какво казва. Лицето му не се промени, но когато тя свърши, той отсечено кимна.

Младата жена му благодари и се извърна, за да се изправи пред сестра му.

— Откакто съм дошла тук, ти се отнасяш към мен, сякаш съм чумава. Твоето държание безкрайно ми омръзна.

Едит най-нахално се подсмивва.

— Значи нямаш желание да се опиташ да се разбереш с мен?

— Не виждам никаква причина да се сприятелявам с такива като теб. Маркър?

— Да, милейди?

— Ако помоля Алек, до вечерта Едит да е напуснала земите на Кинкейд, той дали ще се съгласи?

Едит ахна.

— Ще се съгласи.

— Но къде ще отида? — уплашено избъбри сестра му. — Маркър, ти не можеш...

— Млък!

Нито Маркър, нито Гейвин някога бяха чували Джейми да говори по този начин.

Едит стисна ръце. Очевидно едва сдържаше яростта си. Но още се владееше, а Джейми искаше да я накара да загуби самообладание. Надяваше се, че когато гневът надделее, тя няма да мери приказките си. Така щеше да разбере защо тази жена я мрази толкова.

— Аз съм господарката тук, Едит. Ако пожелаеш да те изгонят от този дом, ще намеря начин да го постигна.

— Маркър никога няма да ти позволи.

— Ще го направи — уверено заяви Джейми. *Господи как мразеше тези ужасни лъжи, които изричаше!* — Той е твой брат и твой настойник, но Алек е негов господар! Маркър е лоялен към моя съпруг. За разлика от теб. Ти не си лоялна към никого. Вярно ли е?

— Не е вярно! — извика Едит.

— Е, може би някога си била — небрежно сви рамене Джейми. — Навярно си била лоялна към Алек, докато е бил женен за Хелън.

Отец Мърдок ми каза, че си била много близка с нея.

— Ти не можеш да я заместиш! Аз няма да ти позволя!

— Аз вече я заместих.

Тези последни оскърбителни думи преляха чашата.

Преди да се усети, Едит се хвърли към господарката си. Искаше да изтрие самодоволното изражение от лице ѝ, искаше да я нарани така, както и тя я бе наранила.

Джейми бе подготвена за нападението. Беше по-дребна от Едит, но много по-силна. Стисна китката ѝ и я накара да се отпусне на колене.

Маркърс и Гейвин се втурнаха към тях.

— Не се намесвайте — извика лейди Кинкейд, без да изпуска от поглед жертвата си. Вече не стискаше китката ѝ, а я бе покрила с длан. С другата си ръка нежно потупваше нещастната жена по рамото. Едит хлипаше, заровила глава в полите на туниката ѝ.

Никой не промълви нито дума. Най-после Едит си възвърна самообладанието.

— О, господи, за малко не те ударих! Толкова много съжалявам! — прошепна тя. — Когато видях как двамата с отец Мърдок преместихте сандъка на Хелън от стаята, едва сдържах гнева си. Не искам да хвърляш нещата ѝ! Бях изпълнена с толкова...

— Нямам намерение да изхвърлям нещата на Хелън — рече Джейми. — Просто преместих сандъка в друга спалня, Едит.

— Дрешките, които бе приготвила за бебето, бяха в този сандък — продължи Едит, сякаш не бе чула обяснението на Джейми. — Тя ги изработи с такова старание...

— Значи е искала детето на Алек? — попита Джейми, като продължи да я гали.

— Моля ви да ми простите, милейди — изхълца Едит. — Не желяех да ви нараня.

— Ти не си ме наранила, Едит. Аз също съжалявам.

— Съжалявате ли? — слисано попита Едит. Тя все още бе коленичила на пода. Извърна лице. Сълзите се стичаха по страните ѝ.

Джейми вдигна края на туниката си и избърса лицето ѝ.

— Съжалявам за всички ужасни лъжи, които ти наговорих, Едит. Трябваше да използвам малка хитрост, за да те накарам да кажеш истината.

— Значи няма да ме изгоните оттук?

Джейми поклати глава и ѝ помогна да стане.

— Ти си много важен член на този клан, Едит. Никога няма да те изгоня от този дом. Излъгах и за Хелън. Аз не съм заела нейното място.

— Но сега ти си съпругата на Алек.

— Това не означава, че трябва да се преструваме, че Хелън никога не е съществувала.

— Той го прави.

— Алек?

Когато Едит кимна, Джейми прошепна:

— За него е много болезнено.

— Не знам — също шепнешком отвърна Едит. — Аз бях сигурна, че не го е грижа. Те не бяха женени много дълго, милейди. Дори нямаше време да доведат тук нейната дъщеря...

— Нейната какво? — Нямаше намерение да крещи, но спокойно изречените от Едит думи толкова я стреснаха, че Джейми не можа да се сдържи. — Отец Мърдок ми каза, че Хелън и Алек са били женени само два месеца.

Едит кимна.

— Алек бе предопределен за съпруг на Ани — обясни тя. — Крал Едгар промени решението си. Ани... ами, тя не растеше достатъчно бързо, а Хелън току-що бе загубила съпруга си. Той се казваше Кевин. Умря, докато защитаваше краля. Хелън бе бременна от него.

Джейми едва не се строполи. Маркъс я сграбчи за ръката.

— Добре ли сте, милейди? — загрижено попита той.

— Да — успокой го тя. — Едит, колко дълго Хелън е била омъжена за Кевин?

— Шест години.

— Разкажи ми за детето!

— Тя имаше дъщеря. Чакаше завръщането на Алек, за да отиде да си я вземе. За малкото момиченце се грижеше майката на Кевин.

Едит поведе Джейми към масата, тъй като тя заяви, че иска да седне.

— Сигурно сте болна... аз съм виновна...

— По дяволите, никой досега не ми е казал нищо за това — извика Джейми. — Моята майка е била бременна с мен, когато се е омъжила за втория ми баща. И ако си мислите, че ще позволя... — Джейми си наложи да се овладее, тъй като видя разтревожените лица на войниците. Пое дълбоко дъх и се усмихна. — Двете с Едит разрешихме един малък спор. Съжалявам, че трябваше да станете свидетели на поведение, недостойно за две дами. Не искам да споменавате за това пред Алек. Само ще го разгневите и ще го накарате да се почувства неудобно. Права ли съм, Едит?

Изчака краткото кимване на Едит и продължи:

— Едит, ти ще продължиш да надзираваш домакинството. Аз бих желала да ти помагам. Смяташ ли, че тази вечер може да имаме за вечеря нещо друго, а не пак овнешко? Мразя го!

Едит се усмихна. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Как се казва дъщерята на Хелън? — попита Джейми.

— Мери Катлийн. В семейството на Кевин има ирландска кръв.

— Моята сестра също се казва Мери — усмихна се Джейми. — На колко години е сега детето?

— На три. Аз не съм виждала племенницата си, откакто се е родила. Чух, че майката на Кевин умряла преди три месеца. Някаква далечна роднина се грижи за Мери.

Джейми едва сдържа гнева си. Едит всеки миг щеше отново да се разплаче, но тя нямаше намерение да губи време да я успокоява. Умът ѝ бе зает с по-важни неща.

— Ще си поговорим още, братовчедке — рече Джейми, — но по-късно. След като си оправиш косата.

Последната забележка постигна целта си. Едит скочи.

— Нима съм разрошена? — ужасено попита тя и опипа с ръце плитката си.

— Съвсем малко — успокои я Джейми, като с мъка сдържаше усмивката си.

Едит бързо се поклони и изхвърча от залата. Джейми изпусна дълбока въздишка.

— Днес имахте доста тежък ден, милейди — обади се Гейвин. — Първо се борихте с огъня, а после и с такава жена...

— Всъщност първо се преборих с един тлъст глиган, после с огъня и накрая с Едит.

— С глиган ли? — извика Гейвин.

— Не, само се пошегувах — призна си Джейми и след като Гейвин се укроти, му обясни какво точно се бе случило.

Когато свърши, видя, че воинът я гледа слисано.

— Сега вече разбираш, че не съм се била с глигана. Само се озовах на пътя му и успях да се измъкна. Познаваш ли това дете? Линдзи.

Гейвин трябваше да седне, преди да й отговори:

— Познаваме неговия клан.

— За бога, милейди — започна Маркърс, — баща му е много могъщ...

— И безмилостен... — допълни Гейвин.

— ... Леърд — довърши Маркърс.

— Можело е да загинете, милейди! — изкрещя Гейвин и скочи на крака.

— Не викай на господарката, Гейвин — намеси се Маркърс. — Сигурен съм, че Алек...

— Аз не съм му казвала — прекъсна го Джейми.

Двамата мъже укорително я изгледаха.

— Престанете да се мръстите. Обещах на детето, че няма да разкажа на никого. Не виждам защо Алек трябва да знае какво е станало. Само ще се тревожи. Искам да ми обещаете, че няма да му кажете нищо. Гейвин? Маркърс?

И двамата обещаха. Нито един от тях, разбира се, не смяташе да изпълни молбата й, но предпочетоха да си премълчат.

— Случило ли се е още нещо, което сте забравили да споменете, милейди? — провлачено попита Гейвин.

— Има още време. Денят не е свършил.

Гейвин се усмихна и — о, чудо на чудесата — Маркърс също се усмихна.

— Каква сутрин само — въздъхна младата жена. — Маркърс, ти знаеш ли къде живее Мери Катлийн?

Мъжът кимна.

— Далече ли е оттук?

— Три часа езда.

— В такъв случай най-добре да тръгваме веднага.

— Какво казахте, милейди? — Маркърс се обърна и хвърли озадачен поглед към Гейвин. Не бе сигурен дали правилно бе разбрал думите на господарката си.

Джейми вече бе изчезнала зад преградата.

— Потегляме веднага — извика тя и подаде глава. — Нали нямаш нищо против да ме заведеш, Маркърс? Истината е, че дори и да ми покажеш пътя, сигурно ще се изгубя.

— Къде отиваме? — попита Маркърс.

— Да видя дъщеря си.

Това бе лъжа, разбира се, тъй като Джейми нямаше намерение само да види дъщеря си. Но още не можеше да им довери истинския си замисъл, защото те сигурно щяха да откажат да ѝ помогнат. Пък и съвсем скоро щяха да разберат.

Мери Катлийн щеше да си дойде у дома, където ѝ е мястото.

И точка по въпроса.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Търпението на Алек бе на изчерпване. Бойните тренировки този следобед не вървяха никак добре и той едва успяваше да сдържи раздражението си. Скръцна със зъби и отново се зае с обучението на един от най-младите си воители.

Младият Дейвид, вторият син на лорд Тимъти, подложи на истинско изпитание Кинкейд. Колкото и дълго да тренираше, изглежда не можеше да постигне никакъв успех. За трети път Алек го поваляше на земята и избиваше меча му, и то само с ръка. Оръжието отхвърча и едва не се заби в рамото на друг воин. За щастие опитният боец навреме отскочи встрани.

— Май трябва да те убия още сега и да приключим с всичко! — изрева Алек на момчето. — Дейвид, няма да оцелееш и три минути на бойното поле, ако не се научиш да внимаваш. И, за бога, дръж здраво оръжието си!

Преди русокосият младеж да успее да отговори, Алек го дръпна, за да го изправи на крака. Сграбчи го за гърлото и го стисна, надявайки се да го стресне. Чак когато обсипаното с лунички лице на младежа изгуби цвета си, го пусна.

— Алек? — извика един от войниците.

Преди да се обърне, Алек метна Дейвид на земята. В този момент забеляза настъпилата тишина. Войниците му бяха зарязали заниманията си без разрешение. Тази мисъл проблесна за миг в съзнанието му, преди да разбере, че всички се взират в билото на хълма.

Вече знаеше, че по някакъв начин Джейми е виновна за това прекъсване. Тя единствена би могла да предизвика такова смайване. Само тя и никой друг можеше да породи подобен хаос.

Каза си, че трябва да запази самообладание, тъй като смяташе, че вече е подготвен за всичко. Обаче гледката на съпругата му, препускаща върху Уайлдфайър надолу по хълма, го остави без дъх. Тя яздеше без седло, а косата ѝ се развяваше. Алек я гледаше като

омагьосан, страхувайки се да помръдне, за да не би да я стресне. Току-виж се строполила на земята и прекършила упорития си врат.

Джейми яздеше като кралица. Дори и от разстояние Алек виждаше меката ѝ омайваща усмивка. Уайлдфайър продължи в тръс надолу по склона. Гейвин и Маркът язدهа зад нея.

Алек ѝ даде знак да приближи, като сърдито махна с ръка. Бе решил да прояви твърдост, но осъзна, че му е доста трудно да бъде строг към малката си съпруга. В очите му се четеше гордост от изкусната ѝ езда.

Гневът му се стопи окончателно, когато видя лъка и колчана със стрели, метнат през рамото ѝ. Опита се да не се разсмее.

Джейми се подчини на заповедта на съпруга си. Спря Уайлдфайър, без да използва юзди, само леко притиска колене до хълбоците ѝ.

Алек внезапно изпита желание да е на мястото на кобилата и да почувства как стройните бедра на Джейми се обвиват и притискат около кръста му.

— Къде отиваш?

— На езда.

— С лък и стрела?

— Да — отвърна Джейми, удивена от раздражението в гласа му.

— Човек винаги трябва да е подготвен за всичко. Може да попадна на дивеч.

— Разбирам.

Настроението му е променливо като вятър, каза си Джейми, защото сега Алек изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се разсмее. В очите му проблясваха дяволити пламъчета и устните му леко се извиваха. В този миг се чуха сподавени хихикания от редицата зад него. Джейми хвърли сърдит поглед на войниците, за да покаже неудоволствието си от грубостта им, и отново се обърна към Алек.

— Говориш сериозно, нали, съпруго моя?

— Напълно.

— Ти не можеш да уцелиш стената на конюшната, та какво остава за движеща се мишена!

— Смяташ, че не мога ли?

— Сигурен съм, че не можеш.

— Би трябвало да имаш повече вяра в собствената си съпруга — промърмори Джейми, бавно плъзна извития лък от рамото си и посегна към стрелите.

Крайно време беше да му покаже какво може. Бе забелязала кафявото парче кожа, опънато върху голяма бала сено в далечния край на склона. Имаше около петдесетина стрели, забити в центъра му. Посочи към мишената и рече:

— Ще ми позволиш ли да отида на лов, ако докажа уменията си?

Маркърс се закашля, очевидно опитвайки се да потисне смеха си. Джейми го стрелна сърдито с поглед и отново се обърна към съпруга си.

— Няма да позволя да се излагаш пред хората ми — заяви Алек. С обидната си забележка искаше да я предизвика и разбра, че е успял. Очите ѝ замятах гневни мълнии.

— Няма да се изложя. Отдръпни се от пътя ми, съпруже мой. Най-добре се смее този, който се смее последен.

Алек кимна и отстъпи няколко крачки встрани.

Когато Джейми опъна стрелата, всички воители се разбягаха. Явно нямаха никакво доверие в уменията ѝ.

Тя въздъхна, свали обувките си, изправи се върху гърба на кобилата и грациозно като танцьорка запази равновесие. Изстреля стрелата си. Отпусна се обратно върху гърба на Уайлдфайър, потупа я в знак на благодарност, че е стояла толкова мирна, и се усмихна на Алек.

— Сега пък защо си ядосан? — попита тя.

— Никога повече няма да рискуваш така, жено!

Едва не отскубна гривата на кобилата. Животното се опита да се отдръпне, но Алек сграбчи юздите и Уайлдфайър бързо се укроти.

Той забеляза обаче, че нито за миг тя не бе трепнала, пито пък бе показала някакъв страх.

— Защо викаш? Какво съм рискувала?

От изражението на лицето ѝ бе ясно, че наистина не разбира. Той пое дълбоко дъх, опитвайки да запази самообладание. Когато се бе изправила върху гърба на коня, сърцето му сякаш спря да бие.

— Можеше да се убиеш — промърмори през зъби младият мъж. — Ако някой ще те убива, това ще бъда аз. Никога повече не се изправяй така върху гърба на коня! Никога!

— Но аз съм свикнала да яздя така, Алек. Когато Уайлдфайър препуска из полята, понякога се изправям.

— О, боже!

— Наистина. Искаш ли да ти покажа...

— Не!

— Не ми викай, Алек. Плашиш Уайлдфайър.

— Теб искам да изплаша, жено — скастри я той. — Обещай ми!

— Добре — примирено вдигна рамене Джейми. — Обещавам. Сега щастлив ли си?

— Да.

— Тогава, моля те, махни си ръката от крака ми. Стискаш ме много силно.

— Жено, нима не разбираш на каква опасност се подложи?

Тя не обърна внимание на думите му.

— Алек?

— Какво?

— Откога ти трептят така мускулите на лицето?

Той не каза нищо.

— Нейната стрела я няма сред останалите — извика Дейвид.

Младежът взе обувките на Джейми и ѝ ги подаде. Тя му благодари и ги обу.

— Разбира се, че моята стрела не е сред останалите!

— Значи сте знаели, че сте пропуснали целта?

— Не съм я пропуснала. Ще намериш стрелата ми точно в центъра. Върви и ми я донеси, моля те.

Дейвид изтича обратно към мишената.

— Вярно! — възторжено извика младежът. — Стрелата е в самия център!

Джейми наблюдаваше Алек и не обърна никакво внимание на поздравленията на останалите. Реакцията на съпруга ѝ я разочарова. Той едва забележимо повдигна вежди.

— Гейвин! Искам още десет от хората ми да са с теб — извика той.

Воинът незабавно обърна коня си и препусна към конюшната.

— Джейми, струва ми се, че забрави нещо — каза Алек, когато тя се опита да вземе поводите.

— О... — Изчерви се, даде му знак да приближи, наведе се и го целуна леко по веждите.

— Имах предвид, че си забравила седлото — сърдито изръмжа Кинкейд.

— Не го харесвам — запротестира Джейми. — Ново е и е много твърдо, Алек.

— Маркъс, донеси на жена ми едно от моите стари седла. Защо не си ми казала, че можеш да яздиш без седло? Аз си мислех, че просто не умееш да яздиш. Днес дори си паднала от коня си.

— Не ти казах, защото щеше да си помислиш, че не съм истинска дама.

Той не можа да сдържи усмивката си.

— Никога не бих си помислил, че не си истинска дама, ти непрекъснато ми го напомняш. Трябваше отдавна да се досетя, че умееш да яздиш. Бийк ми каза, че ти си единствената, която може да язди тази кобила. И все пак добави, че не яздиш много често.

— Само се е опитвал да ме защити — обясни Джейми. — Той смята, че ще бъдеш много по-внимателен към мен, ако съм по-неопитна.

Алек се засмя.

— Джейми? Никога повече не ме целувай както преди малко.

Тя си помисли, че той не желае да го прави пред хората му, но Алек я притегли към себе си и прошепна:

— Целувай ме ето така.

Преди да се усети, устните му се впиха в нейните, жадно и настойчиво. В първия миг тя не реагира, но Алек изръмжа и Джейми покорно разтвори устни. Езикът му бързо проникна в устата ѝ и се преплете с неговия.

Джейми не чу одобрителните викове на мъжете, станали свидетели на такава страстна целувка. Обаче Алек ги чу и неохотно се отдръпна от жена си.

Малката му скъпа съпруга изглеждаше напълно смутена. Той бе доволен, че толкова лесно може да я накара да забрави за всичко друго, после осъзна, че я държи в прегръдките си. Не си спомняше кога я бе свалил от гърба на Уайлдфайър. И двамата се усмихнаха.

— Отне голяма част от моето ценно време — отбеляза Алек.

Младата жена се засмя. Тропотът на конете, препускащи към тях, привлече вниманието ѝ.

— Защо трябва да ме придружават толкова много войници?

— Те също обичат да ходят на лов — отвърна Алек и я пусна на земята.

Един от войниците му подхвърли седло. Джейми взе поводите, докато Алек привързваше седлото към гърба на Уайлдфайър.

— Приятна езда. Джейми!

— Няма да се върна с празни ръце.

— Сигурен съм.

Никак не ѝ се искаше да го заблуждава, ала нямаше друг изход. Нека Алек вярва, че е тръгнала на лов. А и бе сигурна, че той ще одобри постъпката ѝ — от него щеше да излезе отличен баща.

Когато стигнаха до подвижния мост, Джейми се обърна към Маркърс:

— Накъде?

— На запад, милейди.

Уайлдфайър препускаше в галоп, когато Маркърс я настигна. Даде ѝ знак да го следва и направи полукръг, за да поемат в правилната посока.

Маркърс бе твърде тактичен, за да спомене пред господарката си за грешката ѝ, ала Гейвин не пропусна да го стори.

Джейми обаче, бе много доволна от двамата воители и не му се разсърди. Тя им бе благодарна, че не издадоха пред Алек накъде са се запътили.

Алек непрекъснато си повтаряше, че няма защо да се тревожи. Обаче вечерята приключи, а от съпругата му все още нямаше и следа. Той нетърпеливо закрачи напред-назад покрай камината. Всичко ще бъде наред. Маркърс и Гейвин ще се погрижат за Джейми. Сигурно всеки момент ще се върне. За десети път си повтори, че ще започне истински да се притеснява чак когато слънцето залезе.

Докато Джейми отсъстваше, Алек бе оседлал коня си и бе посетил земите на клана на Хелън. Там разговаря с нейни близки. Научи доста интересни неща за жената, за която бракът с него бе толкова непоносим, че сама бе сложила край на живота си.

Когато се върна, повика отец Мърдок. Свещеникът бе изненадан, че неговият леърд говори за мъртвата си съпруга. От погребението на

Хелън той не бе споменавал дори името ѝ. Въпросите на господаря му го озадачиха, ала той реши да не проявява излишно любопитство. Не бе негова работа да се опитва да разбере какво точно иска да открие Алек.

Сега Кинкейд крачеше неспокойно из голямата зала. Джейми се върна и се спря на горното стъпало, изчаквайки съпругът ѝ да я забележи. Тъкмо реши да го извика, когато той внезапно се обърна. Испита огромно облекчение, като я видя, но въпреки това я изгледа строго.

Джейми му отвърна с ослепителна усмивка. Младият мъж забеляза, че туниката ѝ се люлее напред-назад, а едно малко мръсно лице се вира в него. Гейвин и Маркърс стояха от двете ѝ страни. И двамата гледаха към детето.

Джейми пое дълбоко дъх и хвана ръката на Мери Катлийн.

— Ела да се запознаеш с баща си — прошепна тя на малкото момиченце.

Мери Катлийн не помръдна. Очевидно огромният ръст на Алек я бе изплашил. Златистокафявите ѝ очи приличаха на огромни кръгли паници.

— Той ще те обича с цялото си сърце — обеща ѝ Джейми, стисна малката ръчичка и двете заслизаха по стълбите.

Алек нямаше ни най-малка представа какво става. Дрехите на детето бяха в неговите цветове, което означаваше, че принадлежи към клана Кинкейд. Лошо скроеният кариран плат обвиваше малкото телце и бе завързан на възел около вратлето. Алек не си спомняше някога да я е виждал.

Тя бе красиво малко момиченце с гъста медноруса коса, чиито къдрици обрамчваха в безпорядък малкото ѝ лице.

— Кое е това дете? — попита Алек.

— Твоята дъщеря.

— Моята какво?

Джейми не обърна внимание на смаяната му физиономия.

— Всъщност сега тя е нашата дъщеря. Кажи „здравей“ на татко, Мери Катлийн.

Малкото момиченце очевидно бе силно изплашено. То продължаваше да се вира в Алек, а едната му ръчичка въртеше кичур коса.

Джейми се наведе и зашепна нещо в ухото ѝ. Опитваше се да я успокои и да даде време на Алек да се окопити. Когато се изправи, видя, че съпругът ѝ още не е готов.

— Това е дъщерята на Хелън — обади се Гейвин.

— Сега е моята дъщеря — възрази Джейми. Детето отново се скри зад полата ѝ. — Много е просто, Алек. Когато си се оженил за Хелън, ти си станал баща на Мери Катлийн. Вие сте смятали да я доведете тук, за да живее с вас, нали? А след като сега аз съм омъжена за теб, значи аз съм новата майка на Мери. Струва ми се, че до този момент не сме изпълнили задълженията си към нашата дъщеря, съпруже мой.

— Кланът на Кинкейд винаги се е грижил за детето на Хелън — намеси се Маркъс.

— Баба ѝ е умряла преди три месеца. Знаеш ли, че са дали Мери на някаква далечна роднина, която се е интересувала само да е нахранена? Никак не ми е приятно да го кажа, но жената е англичанка. Мери имаше сини петна по гърба и по краката. Ако не се бях погрижила за нея, сигурно до месец щеше да умре.

В този миг всички заговориха в един глас. Алек стоеше изправен със скръстени ръце и се взираше в мръсното лице, което се подаваше иззад полите на Джейми.

— Ела тук, Мери — заповяда той на детето.

То поклати глава и пъкна единия край от туниката на Джейми в устата си.

Алек избухна в смях.

— Бог да ми е на помощ! Само от един ден е с теб и вече е прихванала от твоето твърдоглавие! — обърна се той към Джейми и вдигна детето на ръце.

— По-внимателно, Алек. Гърбът ѝ е разранен.

Алек прошепна нещо на детето и се усмихна, когато то кимна.

— Можеш ли да я накараш да говори? Досега не ми е продумала нито дума — тихо рече Джейми. — Нали не мислиш, че нещо не е наред с гласа ѝ?

— Престани да се безпокоиш — сопна ѝ се Алек. — Тя ще проговори, когато реши. Нали, Мери?

Малкото момиченце отново кимна.

— Тя беше облечена в цветовете на Кевин — обади се Гейвин. — Баща ѝ щеше да се обърне в гроба, ако беше видял колко мръсни и опърпани са дрехите ѝ.

— Кой я е преоблякъл? — попита Алек.

— Аз — отвърна Джейми. — Така видях белезите и синините по телцето ѝ и реших, че трябва да я доведа тук.

— Не, жено, ти вече си го била решила, след като си я облякла с дрехи в моите цветове.

Този мъж е прекалено досетлив, каза си Джейми.

— Да, Алек.

— Знаела си, че ще я доведеш тук още когато замина следобед. Точно това имаше предвид, казвайки, че няма да се върнеш с празни ръце, нали?

Не звучеше ядосан, ала Джейми не бе сигурна какви мисли се въртят в главата му.

— Да — промълви тя. — Вече бях решила.

Алек нежно мушна детето под мишница, сякаш бе торба с храна.

— Това не е най-подходящият начин да се държи едно дете — обади се Джейми. — Тя е само на три годинки, Алек.

Ала изглежда Мери Катлийн нямаше нищо против, тъй като тихичко се изкиска.

— Какво се случи, след като видя белезите по тялото ѝ? — поинтересува се Кинкейд.

— Ами аз... Разгневих се.

— Колко се разгневи?

— Хвърлих дрехите ѝ на земята — избъбри Джейми. — Направих го нарочно. Въпреки това не избухнах съвсем. Искаше ми се да оставя на онази жена няколко хубави белега, че да ме помни до края на дните си.

— Аз добре я подредих — заяви Маркърс. — И то пред свидетели, Алек.

— Добре.

Лицето на Маркърс се отпусна.

— Да, но това означава война — напомни той.

— Две войни — подхвърли Гейвин. — Забравяш семейството на Хелън. Те също са замесени.

— Не — възрази Алек, — тях не ги е грижа. Защо мислите, че Ани дойде да живее тук с Хелън, когато тя се омъжи за мен? Семейството се е отнасяло много лошо към двете сестри. Разбира се, кралят знаеше за това.

— Значи затова си се оженил за нея толкова скоро след смъртта на съпруга ѝ? За да я защитиш от семейството ѝ? — попита Джейми.

Алек кимна. Когато най-сетне погледна съпругата си и на устните му трептеше широка усмивка.

— Благодаря ти.

— За какво ми благодариш, Алек?

— За това, че доведе дъщеря ми у дома.

Джейми остана поразена. Очите ѝ плувнаха в сълзи и тя сигурно щеше да се разплаче с глас, ако тъкмо в този миг Алек не се престори, че изпуска Мери. Джейми извика ужасено.

Баща и дъщеря се разсмяха. Алек вдигна високо детето и се вгледа в лицето му.

— Джейми? Това дете мирише също като отец Мърдок. Изкъпй я! Маркърс, кажи на някого да доведе Едит и Ани. Сигурно ще искат да видят племенницата си.

— Значи признаваш Мери Катлийн за своя дъщеря? — плахо попита Джейми.

Алек дълго се вира в нея.

— Как бих могъл да не го направя?

Джейми бе толкова завладяна от чувства, че не можа да му отговори. Алек ѝ подаде детето и тя го прегърна. Ангърс и Елизабет влязоха в залата тъкмо когато Джейми се запъти зад преградата, за да изкъпе Мери Катлийн. Тя набързо им разправи всичко за новата си дъщеря. Мери Катлийн се засрами отново и зарови главичка във врата ѝ. Елизабет предложи да помогне да изкъпят детето и Джейми се съгласи. Тъкмо в този момент Ангърс започна да обяснява какви приготовления са направени за посрещането на краля.

— Твоят крал ще дойде да те посети? — ужасено се обърна Джейми към Алек.

Алек повдигна вежди, учуден от реакцията ѝ.

— Да.

— Едгар?

— Той е единственият крал на Шотландия.

— Кога пристига?

— Утре. Защо тази новина те притеснява, Джейми? Изглеждаш ми доста разстроена.

— Той е известен с жестокостта си — смънка тя.

Всички присъстващи я изгледаха изумено.

— Едгар ли? — учуди се Алек. — Не, Джейми, той е известен със своята доброта.

Разнесоха се потвърждаващи възгласи. Джейми се усмихна на Мери Катлийн и кимна.

— Не би трябвало да вярвам на всички истории, които се разправят за него. Той сигурно не би могъл да направи това, което чух. След като казвате, че е добър крал.

— Какви истории? — попита Маркъс.

— Разкажи ни най-лошата — предложи Гейвин, — а ние ще ти кажем дали е вярна.

— Разправят, че когато Едгар седнал на трона, свалил предишния владетел и... ами, заповядал да го ослепят, за да не бъде заплаха занапред.

Никой не каза нищо, но всички се спогледаха.

— Знам — побърза да добави Джейми, — че всички сте възмутени, задето съм повярвала на този отвратителен слух.

— Е, милейди, трябва да ви кажа, че историята е вярна — най-сетне рече Гейвин, след като разбра, че никой друг няма желание да обяснява. — Но той не е убил предшественика си. Само го е ослепил.

— Да, мъжът е още жив — потвърди Маркъс.

Алек наблюдаваше как хората му се опитват да успокоят страховете на Джейми. Осъзна, че също иска да пощади чувствата ѝ, доколкото бе възможно.

— Как можеш да се усмихваш, Алек, след като твоят крал е извършил такъв грях?

— Английският крал е много по-жесток — заяви Алек.

— Не бива да говориш лошо за Хенри — скара му се тя.

— Джейми, та аз го похвалих.

Изглеждаше напълно искрен. Тя го изгледа намръщено.

— Какво те тревожи, Джейми?

— Дали кралят ще разреши Мери да остане при нас?!

— Ще разреши.

— Сигурен ли си, Алек?

Младият мъж кимна.

— Как смяташ, ще трябва ли да коленича пред него?

— Ако желаеш.

— А това ще ме направи ли нелоялна към Хенри?

Алек нежно ѝ се усмихна. Тази жена май не бе запозната с историята на собствената си страна.

— Съмнявам се, че това ще бъде нелоялна постъпка, Джейми. Едгар и Хенри са роднини — Хенри е женен за сестрата на Едгар.

Тя изпита такова облекчение, че чак раменете ѝ се отпуснаха.

— Защо не си ми казал по-рано? Аз се изтормозих да мисля за всичко това, а нямало защо. Трябваше да ми споменеш, че Хенри и Едгар са добри приятели, съпруге мой.

Джейми отнесе Мери зад преградата, преди Алек да ѝ заяви, че никога не е чувал по-голяма глупост.

— Защо я остави да си мисли, че Едгар и Хенри са добри приятели? — попита Гейвин.

— Поради същата причина, заради която ти смекчи отговорите си за Едгар — сухо отвърна Алек. — Никой от нас не желае да я тревожи. Всички искаме тя да е щастлива.

Двамата мъже се засмяха, ала смехът им бе удавен в глъчката, която вдигаха жените зад преградата. Джейми, Елизабет, Едит и Ани заедно къпеха Мери Катлийн.

— Красива е — обади се Елизабет.

— Трябва да ѝ го казваме по-често — каза Джейми. — Никога не бива да се чувства чужда в този дом.

Най-сетне я изкъпаха. Джейми я сложи върху една ракла и внимателно разчеса косите ѝ.

Малкото момиченце се бе отпуснало и вече не бе толкова срамежливо, но очевидно предпочиташе компанията на Джейми. След като я облякоха в чиста бяла нощничка, която Едит донесе, Мери Катлийн протегна ръчички пак към Джейми.

Докато Мери вечеряше, Едит и Ани се качиха на втория етаж, за да приготвят спалнята ѝ. Решиха, че тя ще спи в стаята до тази на Джейми и Алек. Джейми искаше да бъде сигурна, че ако детето се разплаче през нощта, ще може да го чуе.

— Всички майки спят много леко — заяви тя. — Инстинктивно усещаме кога децата ни се нуждаят от нас. Ще ме разбереш, Елизабет, когато се роди детето ти.

Джейми говореше толкова убедено, че Елизабет нямаше сърце да ѝ напомни, че е майка само от половин ден.

— Ангъс няма търпение да се свалят конците от раната на гърдите му — напомни тя на Джейми. — Чака те отвън.

— Ти седни до него. Няма да вика толкова много, ако си наблизо.

— Боли ли?

— Не се безпокой. Не боли, но той сигурно ще крещи по навик.

Елизабет побърза да отиде и да седне до съпруга си. Алек тъкмо бе запалил огъня в камината и щом се обърна, Джейми тръсна новопридобитата им дъщеря в ръцете му.

Алек нямаше никаква представа какво се очаква от него, но му се искаше да зарадва съпругата си. Погледна надолу към Мери и непохватно я прегърна.

— Не те е страх от мен, нали, Мери? — попита на келтски той. — Сега аз съм твоят баща.

Детето поклати глава и му се усмихна. Алек също ѝ се усмихна. Вече смяташе да я пусне на пода, ала Мери обви с ръчички врата му и се сгуши в него. Алек я повдигна и я качи на раменете си. Детето изпадна във възторг и радостно замаха с крачета.

Джейми едва не изтърва нещата, които носеше, когато се появи иззад преградата и видя какво бе направил Алек.

— Не дръж детето така, за бога! Алек, не мърдай! Ще я изтървеш!

— Нямам много опит в тези неща. Тя е първото дете, което държа.

— Ще свикнеш — заяви Джейми.

Алек хвърли свиреп поглед към Гейвин и Маркъс, които непочтително се засмяха. После отиде и седна в люлеещия се стол, сложи Мери в скута си и ѝ нареди да заспива. Вместо това Мери се опита да се покатери на гърдите му. Тя проявяваше към стола не по-малко любопитство от него и Алек трябваше насила да я смъкне отново в скута си.

Джейми им бе обърнала гръб и се бе заела с ваденето, на конците от раната на Ангъс. Алек потропваше с пръсти по облегалката на

стола, питайки се какво, за бога, трябва да направи сега. Реши, че няма да е зле да се опита да разкаже някоя приказка на детето, за да го приспи. Избра любимата си история и не след дълго вече разказваше за първата си битка.

Мери Катлийн явно бе очарована. Очите ѝ отново се разшириха като панички и тя го слушаше със затаен дъх, попивайки всяка дума.

Гейвин и Маркър също се заинтересуваха от кървавата история. Те приближиха столовете си край камината и наостриха уши. От време на време ръмжаха одобрително.

Джейми чуваше гласа на Алек, но не обръщаше внимание на приказките му. Ангър заяви, че е много нещастен, тъй като тя не му разреши да свали превръзката от ръката си и да махне дървените летви.

— Вече можеш свободно да мърдаш пръстите си, Ангър, но това не означава, че раната е напълно зараснала. Ще се наложи да потърпиш още месец, а може и повече, и точка по въпроса. Елизабет, раната на гърдите е напълно излекувана, нали?

— Да — кимна Елизабет. — И двамата сме ти много благодарни, Джейми. Нали, Ангър?

— Да — съгласи се воинът.

Изглеждаше така, сякаш насила го бяха накарали да направи това признание. Джейми едва се сдържа да не се разсмее. Вече знаеше, че под грубата и сурова външност на Ангър се крие меко и добро сърце.

Усмихна се на Елизабет и прибра приспособленията за сваляне на конци. Време беше да занесе Мери на горния етаж. Сигурно малкото момиченце бе много изморено от дългия ден.

Ала когато се обърна и видя сгушената в скута на Алек Мери Катлийн, сърце не ѝ даде да ги прекъсне и сълзи запариха в очите ѝ.

Обичаше Алек с цялото си сърце. Той бе толкова нежен и състрадателен. Напуши я смях. Съпругът ѝ сигурно щеше да подскочи до небето, ако чуе да го наричат мил и състрадателен. Запита се как ли ще реагира, когато най-сетне му признае, че го обича.

Няма значение дали ще приеме любовта ѝ. Може би след време и той ще я обикне.

Запъти се към мъжете, за да чуе и тя историята, която толкова ги бе завладяла. Ала изглежда не всички бях завладени. Джейми видя ужасеното лице на Елизабет.

В същия миг чу думите на Алек:

— Страхотният удар откъсна ръката му...

— Какво разказваш на детето? — възмутено извика тя.

— Една история. Защо?

— И каква история по-точно? — Джейми се спусна, за да грабне Мери от скута му.

— За битката с Нортъмбъри.

— С най-големи подробности — намеси се Елизабет.

Гневът на Джейми се стопи, когато видя смутеното лице на съпруга си.

— Алек, с тези истории детето ще сънува кошмари.

— Историята ѝ хареса — възрази съпругът ѝ — Дай ми я, Джейми. Още не съм ѝ разказал края.

— Да, не е свършил историята — потвърди и Гейвин.

— Тя отива право в леглото — засмя се Джейми въпреки яда си.

— Не мога да повярвам, че разказваш бойните си истории на това сладко дете.

Скоро ѝ стана ясно, че Алек и войниците му не разбираха защо тя толкова се противопостави на тази история.

— Целуни Мери за лека нощ — каза тя и подаде детето на баща му. Сърцето ѝ се изпълни с щастие, когато видя как Алек нежно целуна момиченцето по челото.

— Върви в леглото, Мери — прошепна ѝ Алек. — Утре ще ти разкажа края на историята.

Пусна детето на земята. Мери Катлийн отиде до тръстиката постлана край огнището и легна върху нея.

— Да не би да мисли, че ще спи там? — попита Алек.

Джейми се спусна към Мери и я грабна в прегръдките си.

— Предполагам, че да. Сигурна съм, че баба ѝ е била добра. Мери е толкова сладко и добро дете. Това доказва, че не са се отнасяли дълго време зле с нея.

— Защо да го доказва? — попита Алек.

— Когато към едно дете се отнасят жестоко, умът му се изкривява, Алек. Защо ме гледаш така? — загрижено добави тя. — Изглеждаш... смаян. Не бива да се тревожиш за Мери, Алек.

Той насила се усмихна.

— Аз никога не се тревожа. Ти го правиш и за двама ни.

Джейми реши да пренебрегне това нелепо заявление.

— Разрешаваш ли тази вечер да спим в спалнята на горния етаж, Алек? Искам да съм близо до Мери. Може през нощта да има нужда от мен.

Той бе този, който се нуждаеше от нея през нощта. Мисълта го накара да се намръщи. По дяволите, тя също трябваше да се нуждае от него!

Погледна към малката Мери. Детето бе отпуснало глава върху рамото на Джейми. Очите ѝ бяха затворени и на устните ѝ трептеше усмивка. Очевидно обичаше да бъде държана от Джейми.

Белезите по гръбчето и краката ѝ скоро щяха да изчезнат. Алек бе убеден, че с грижите си Джейми ще излекува всички рани в душата на детето. Да, неговата съпруга ще направи Мери Катлийн щастлива, толкова щастлива, колкото нейната вълшебна любов бе направила и него.

Тя го обичаше. Разбираше го от начина, по който го гледаше. Може би още не бе осъзнала тази истина, но Алек бе сигурен, че след време жена му ще се примири със съдбата си. Той вече бе приел своята. Навярно сам Господ му я бе изпратил. Ако преди година някой му бе казал, че ще обикне една упорита, своеволна, избухлива англичанка, която винаги му възразява, първо щеше да се изсмее, а сетне щеше да го просне с един удар на земята.

Може би трябва да ѝ каже, че я обича. Тази нощ. На келтски.

— Алек? Искаш ли пак да разговаряш с мен тази вечер? — попита Ангъс и прекъсна мислите му.

— Не, Ангъс. Заведи Елизабет у дома. Утре ще обсъдим нашите планове.

Гейвин изчака, докато Ангъс и Елизабет излязоха, и тогава заразпитва Алек. Беше сигурен, че Елизабет няма да разкаже на никого, ала не искаше да я разстройва.

— За какви планове говориш, Алек? Знаеш ли кой се е опитал да убие Джейми?

— Значи нас не си включил? — обади се Маркъс.

— Престани да се мръщиш, Маркъс — заповяда Алек. — Още не съм имал време да ви включа. Провери ли спалнята на горния етаж, Гейвин?

Воинът кимна.

— Постоянно е под наблюдение. Едит чака в стаята на Мери. Иска да помоли Джейми за разрешение да спи там, в случай че детето се събуди.

— А и двама войници пазят долу под прозореца, милорд — добави Маркъс.

— Сложи още двама при стълбите, Маркъс. Никой не бива да се качва горе.

— Знаеш ли кой е? — настоя Гейвин.

— Почти съм сигурен — отвърна Алек и лицето му придоби строг вид. — Утре ще заложа капан. През цялото време съм търсил в грешна посока. И ако се окажа прав, след като всичко това свърши, отец Мърдок ще трябва да благослови гроба на Хелън.

— Не разбирам — прошепна Маркъс.

— Ако съм прав, Хелън не се е самоубила. Била е убита.

* * *

Той я пази, сякаш е безценно съкровище. Какъв глупак! Нима наистина си мисли, че може да ме спре?

Кинкейд, Кинкейд. Дойде време да те предизвикам отново. Утре ще убия кучката.

Детето ще трябва да почака... Удоволствията не бива да свършват наведнъж.

Господ ще ми даде сили, за да скрия радостта си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Алек си легна, Джейми вече спеше дълбоко. Изглеждаше толкова красива и спокойна. Алек отметна одеялото и я взе в прегръдките си.

Тя промърмори нещо в съня си и сложи стройния си крак върху бедрото му. Тази жена му въздействаше дори когато спеше. Плъзна пръсти по гърба ѝ. Джейми измърка нещо, което той не разбра, бутна ръката му и отново се претърколи по гръб.

Това не го обезкуражи. Нощницата ѝ се бе насъбрала около бедрата и на меката светлина на свещите кожата ѝ блестеше като злато. Дългите ѝ крака бяха усукали завивките и Алек ги изрита на пода. Ловко свали нощницата ѝ и се усмихна на сънните ѝ протести.

Разроши косите ѝ и зарови глава в уханната коприна. Устните му леко се плъзнаха по шията ѝ.

Тя въздъхна от удоволствие. Алек вдигна глава, за да я погледне. Усмихна се, когато видя, че вече не изглежда ядосана. Целуна нежно полуразтворените ѝ устни, сетне брадичката, а след това езикът му се плъзна по изкусителната вдлъбнатина между гърдите.

Тръпките я събудиха. Ала те не бяха от студ. С всеки изминал миг ѝ ставаше все по-топло и по-топло... Алек галеше гърдите ѝ с ръце, с устни, с език.

Никога не е бил толкова нежен любовник, удивено си помисли младата жена. Ръката му се спусна надолу към плоския корем, обиколи пъпа ѝ, след това продължи, докато стигна до топлото място между бедрата.

Беше гореща и влажна и тихите ѝ стенания издаваха страстното ѝ желание. Алек плъзна език в пъпа ѝ, а Джейми се вкопчи в него. Дръпна силно косата му, когато повече не можеше да издържа сладкото мъчение.

— Толкова те желая, че чак ме боли, Джейми.

— Сега, Алек! Не ме карай да чакам повече! Искам... — Изви се и простена от удоволствие, когато пръстите му влязоха в най-

съкровено то ѝ място.

— Спри това мъчение, съпруже мой. Ела! Сега!

Ръцете ѝ се спуснаха надолу, за да обхванат набъбналата му мъжественост.

— Тази игра се играе от двама — дрезгаво изрече тя.

Алек изпъшка силно и бутна ръката ѝ.

— Не тази вечер, Джейми. Няма да мога да издържа още дълго.

Настани се между бедрата ѝ и с един силен тласък проникна дълбоко в нея.

Тя извика в екстаз.

Алек мигновено застина.

— Нараних ли те, любов моя?

— Не — изохка младата жена. — Не си ме наранил.

— Бях толкова груб. — Все още бе убеден, че ѝ бе причинил болка. Опита се да се отдръпне и да излезе от нея, но бедрата ѝ здраво го стиснаха.

— Да не си посмял! Ще умра, ако го направиш!

— Аз също, Джейми! Аз също! — Опита се да се усмихне, но не бе сигурен, че е успял. Тялото му жадуваше за освобождение, ала искаше първо да задоволи нея.

Впи устни в нейните и тласна още по-надълбоко. Тялото ѝ откликваше в пълен синхрон с неговото. Искеше нейният огън да го погълне изцяло, изпитваше жажда за още и още.

Джейми се чувстваше така, сякаш я бе отвел до звездите. Отдаде се изцяло на прекрасната магия, вкопчена в мъжа, когото обичаше, за да сподели с него великолепно усеждане, с което само той можеше да я дари.

Когато усети първите тръпки на освобождението ѝ, Алек тласна още веднъж и топлото му семе се изля в нея.

Не знаеше колко дълго останаха слети в едно. Помисли си, че не иска никога да излиза от нея. Сърцата им биеха в един ритъм и дишането им постепенно се успокои. Алек си припомни намерението си да ѝ каже, че я обича.

— С всеки път ставаш все по-добра, съпруго моя!

Джейми се претърколи заедно с него, сгуши се и нежно му се усмихна.

— Ти ми каза, че практиката ще ме направи по-добра. Но нямах представа, че ще практикуваме толкова често.

Алек виждаше, че е много доволна от себе си. Усмихна се, помилва я по главата и изрече на келтски:

— Знам, че не разбираш това, което ти говоря, Джейми, но изпитвам нужда да го кажа на моя роден език. Аз те обичам, скъпа моя! С цялото си същество!

Усети как тя се напрегна, но когато се опита да се отдръпне, я притисна още по-силно към гърдите си.

— Обичам те, защото си толкова нежна и любяща. И толкова състрадателна и добра. Сърцето ти е злато, момичето ми. Но най-много от всичко, Джейми, аз обичам твоята искреност. Никога не бих могъл да обичам жена, която се опитва да ме мами, но имам пълна вяра в теб.

Алек си помисли, че малката му съпруга сигурно се е превърнала в камък. Беше му потребна цялата воля, за да не се разсмее на глас.

— Лека нощ, Джейми — прошепна той на английски.

— Какво ми каза преди малко?

Опита се гласът ѝ да прозвучи незаинтересовано.

— Казах ти лека нощ — лениво изрече Алек.

— Преди това — с треперещ глас попита младата жена.

— Нищо важно — нехайно измърмори той.

Тя се отдръпна от него и той видя раздражението, изписано на лицето ѝ.

— Истина ли бе всичко, което каза?

Алек сви рамене. Джейми едва не избухна, ала вече бе решила, че утре ще поднесе голямата си изненада на Алек — ще коленичи пред крал Едгар и ще му се врене във вяра на келтски.

Нямаше да позволи на Алек да провали изненадата ѝ. Това бе решено и точка по въпроса! Ала само преди броени минути той ѝ бе казал, че я обича, защото е искрена и никога не лъже!

Оказа се уловена в собствения си капан. И защо внезапно ѝ се стори, че Алек знаеше? Вероятно заради дяволитите искри в очите му.

— Изглеждаш така, сякаш се каниш да решиш всички проблеми на английското кралство — вметна Алек.

— Мислех си за един малък проблем.

— За какво се отнася?

Тя поклати глава.

— Утре ще го реша, Алек. Това е мой проблем. Довери ми се.

— Аз напълно ти се доверявам, съпруго моя.

— Наистина ли? — зарадвано попита Джейми.

— Разбира се. Честността и доверието са като лявата и дясната ръка. И двете са важни... Какво има сега? Отново се мръщиш.

После реши, че достатъчно я е дразнил за една вечер.

— Става късно, Джейми — рече той и я притегли в прегръдките си. — Сигурно си много изморена след този дълъг ден. Сега не бива да се опитваш да решаваш проблемите си. Сега би трябвало...

— Да спя — довърши с въздишка тя.

— Не — възрази той, — сега би трябвало да доставиш удоволствие на своя съпруг.

— Но аз преди малко ти доставих удоволствие!

— Не напълно, скъпа. — Той я претърколи по гръб. — Ти си много щастлива жена, тъй като имаш изключително търпелив съпруг.

— Аз имам ненаситен съпруг, Кинкейд. Знаеш ли колко пъти ние...

— Нима трябва да броя и колко пъти сме се любили?

Джейми едва успя да обвие ръце около врата му, когато устните му заглушиха смеха ѝ с дълга целувка.

Любиха се бавно и нежно. И през цялото време Алек ѝ шептеше любовни слова. *Утре, обеща си тя, утре аз ще му се врека на келтски.*

Джейми заспа, преди той да се с претърколил от нея. Алек я зави с одеялото и двамата скоро потънаха в дълбок сън.

Той се събуди само веднъж през кратката нощ, защото вратата се отвори. Тъкмо се протегна за меча си, когато Мери Катлийн се спусна към леглото. Изтича първо до страната на Джейми.

— Не безпокой майка си — прошепна Алек. — Какво има, Мери?

Той повтори със строг глас и най-после Мери се подчини. Кинкейд видя страх в очите ѝ.

— Какво има?

Мери му подаде края на нощницата си.

— Мокра съм — прошепна тя и сълзите се затъркаляха по бузките ѝ.

Алек съблече нощницата ѝ и я хвърли на пода.

— Сега вече не си мокра — успокои я той.

Гласът на Мери събуди Джейми, обаче тя продължи да се преструва на заспала, тъй като знаеше колко много мрази съпругът ѝ жени, които плачат. Не искаше да види сълзите ѝ. Нямахме да разбере безкрайната любов, която изпита към него, когато той взе дъщеря си и нежно я залюля.

Алек стана от леглото, отнесе спящото дете до вратата и го подаде на един от войниците.

Джейми замалко да извика, че бащата е този, който трябва да отнесе дъщеря си в леглото, а не някой от войниците му. За щастие навреме си спомни, че Алек е напълно гол и Едит навярно щеше да умре от смущение, ако се събуди и го види в стаята.

Сцената бе толкова смешна, че Джейми се захлупи по корем, за да потисне кискането си.

Алек се върна в леглото, придърпа я към себе си и веднага захърка.

Джейми дълбоко въздъхна от задоволство. Едва щеше да дочака сутринта. Утрешният ден щеше да бъде най-великолепният в живота ѝ.

Оказа се най-нешастият.

Всъщност започна съвсем добре. Двете с Едит почистиха и подредиха голямата зала за по-малко от два часа. Масите бяха украсени със свежи цветя, на пода бе застлана нова тръстика, а високият стол с дървени инкрустации, където щеше да седне крал Едгар, бе излъскан до блясък.

Обаче Гейвин и Маркърс подложиха на истинско изпитание търпението ѝ. Накъдето и да се обърнеш, те все бяха пред нея.

— Нямате ли си работа? — попита най-сетне тя.

— Днес имаме свободен ден — заяви Гейвин.

— Но защо ме следвате навсякъде? — настоя Джейми.

Мери Катлийн притича, хвана се за полите ѝ и така спаси двамата воители от неловката ситуация да мрънкат неубедителни обяснения. Малкото момиченце бе облечено с рокля в цветовете на клана Кинкейд. Жената на ковача ѝ я бе подарила. Джейми взе дъщеря си на ръце, целуна я по бузката и ѝ прошепна няколко похвални думи на келтски.

— Мога ли да заведа Мери в къщата на Франсис? — извика Едит.

— Коя е Франсис?

— Съпругата на ковача. Каза, че имала няколко чифта обувки и иска Мери да ги пробва.

— Предай ѝ моите благодарности — каза Джейми.

Едит поклати глава.

— Това ще я обиди. Нейно задължение е да помага.

Джейми не знаеше как да реагира на тези думи, но кимна. Едит търпеливо заобяснява на Мери, че отиват за малко на гости и момиченцето най-накрая неохотно пусна туниката на майка си.

Когато Джейми се обърна, се блъсна в Маркълс.

— Чудя се защо постоянно се мотаеш наоколо — раздражено рече тя. — И защо онези войници се разтакават край стълбите?

Маркълс поклати глава.

— Днес имат свободен ден.

В този миг Алек влезе в залата, чу сърдитото обяснение на Маркълс и видя смаяната физиономия на Джейми.

— Джейми? Хората от нашия клан вече са прехвърлили последния хълм. След няколко минути ще бъдат тук. Някои от клана на Харолд са с тях. Искам ти...

— Ще посрещаме гости? — извика Джейми.

— Да — кимна съпругът ѝ.

Той не подозираше, че жена му може да се движи толкова бързо. Сграбчи я тъкмо когато се канеше да профучи покрай него. Прегърна я и повдигна брадичката ѝ.

Джейми изглеждаше ужасно разтревожена и той не можа да устои. Наведе се и целуна смръщените ѝ вежди. Този спонтанен изблик на чувства бе нов за него, ала много му харесваше. Не се съдържа и я целуна още веднъж.

— Не ми харесва да си намръщена. Пак ли се тревожиш за нещо?

Тя поклати глава.

— Трябва да се преоблека.

— Защо? Каквато и английска дреха да облечеш, няма да се понрави на никого от гостите ни.

Джейми не каза нищо, но Алек усети, че думите му по-скоро я развеселиха. Това го озадачи и той отново се наведе и я целуна —

дълга и влажна целувка. Тя обви ръце около кръста му, докато езикът му се стрелваше в устата ѝ и жадно вкусваше от сладкия ѝ нектар.

Когато най-сетне Алек се отдръпна, Джейми бе напълно объркана. Той ѝ прошепна на келтски, че я обича, нежно отстрани ръцете ѝ и с лека стъпка се отдалечи. Джейми остана да гледа с широко отворени очи след него.

— Нали искаше да си смениш роклята? — подвикна Алек.

Тя се стресна, изправи рамене и се запъти към стълбите. Кинкейд я чу как си мърмори, докато прекосява залата, и се усмихна.

Този мъж беше способен да я накара да забрави за всичките си задължения! Когато я целуваше, можеше единствено да се наслаждава на приятното усещане и не беше в състояние да мисли за нищо друго. Беше му подготвила голяма изненада и нямаше да му позволи да я провали, като я отвлича с разни целувки.

Оправи покривката на леглото и си облече кремава риза, която стигаше до глезените ѝ. Това ѝ отне само няколко минути, ала увиването на карирания плат около тялото ѝ се стори съвсем трудна работа.

Парчето плат бе дълго приблизително четири метра. Уж беше тясно, за да ѝ е по-лесно да нагласи плисета, ала колкото ѝ да се опитваше, нищо не се получаваше.

В отчаянието си тя отвори вратата и нареди на един от войниците да повика отец Мърдок.

Свещеникът не се забави много. Джейми отвори при първото му плахо почукване, дръпна го в спалнята и затръшна вратата.

Алек видя, че отец Мърдок се качи по стълбите. Повдигна учудено вежди, питайки се какво, за бога, ще търси той в спалнята на жена му. Сетне поклати глава и забрави за случката.

Обаче от време на време хвърляше по един поглед към вратата. Когато тя най-сетне се отвори и отец Мърдок излезе, Алек видя, че на лицето му е цъфнала широка усмивка.

— Отец Мърдок? Какво правиш в моята спалня? — извика Кинкейд.

Свещеникът не отговори, докато не приближи до господаря си.

— Помагах на съпругата ти.

— За какво?

— Не мога да ти кажа. Тя иска да бъде изненада, Алек. Не ѝ пречи. Не искам да нараня чувствата ѝ, като ти кажа предварително.

— А, значи се тревожиш за нейните чувства? — сухо отбеляза Алек. — Май всички сте се заразили от тази болест.

В този миг вратата на спалнята се отвори.

Алек застина на мястото си. Не можеше да откъсне поглед от прекрасното видение, което с усмивка минаваше покрай войниците му. Изпита такава невероятна гордост, че дъхът му секна.

Тя бе облечена в шотландска носия! Най-сетне носеше неговите цветове! Младият мъж бе толкова трогнат, че думите заседнаха на гърлото му.

— Не можеше да се справи с плисетата. Милото дете дори легнало на пода и се опитало да нагъне плата върху себе си, докато накрая не решила да ме повика.

— И ти си ѝ помогнал — обади се Гейвин и кимна.

— Тя беше много благодарна за сръчните ми ръце — прошепна свещеникът, без да откъсва поглед от младата си господарка. — Мили боже, наистина е много хубава!

Джейми знаеше, че е приковала вниманието на мъжете. Вървеше с изправени рамене, а ръцете ѝ бяха отпуснати покрай тялото. Внимаваше някое от плисетата да не се изплъзне изпод колана. Когато достигна до стълбата, водеща към залата, спря и церемониално се поклони на съпруга си.

Алек изпита желание отново да я целуне. Дори да ѝ каже колко горд се чувства с нея. Когато ѝ даде знак, Джейми повдигна края на роклята си и бавно тръгна към него. Той протегна ръце, ала тя бързо отстъпи назад.

— Не ме докосвай, Алек.

— Какво?

— И не ми повишавай тон — намръщено го сряза тя. — Можеш да ми кажеш колко си доволен и от мястото си. Няма да позволя да ми развалиш плисетата, преди да е пристигнал кралят.

Усмивката му помръкна.

— Доволен ли си от мен, съпруже мой?

— Много.

— И? — рече тя, очаквайки по-многословна похвала.

— И какво?

Джейми избухна в смях. Алек със сигурност не беше от мъжете, които сипят комплименти. Дори не знаеше, че това се очаква от него.

— Няма значение — отвърна Джейми и сви рамене, забравяйки за плисетата. Хвърли уплашен поглед към тях, ала се убеди, че всичко е наред. — Никога няма да се науча да сгъвам тези плисета — оплака се тя.

— Ще се упражняваш по-често и в това — напомни ѝ Алек.

Отец Мърдок се поинтересува в какво още се упражняват и Джейми се изчерви.

— Може би ще ви помогна и в него — въодушевено предложи отецът.

— Не, то е лично — смънка Джейми. — Няма да можем да използваме помощта ви, отче, но сме благодарни за предложението.

Алек дяволито се подсмихна.

— Ела с мен, Джейми. Нашите гости с нетърпение очакват да се запознаят с теб.

— Някои от тях вече са тук — извика някой.

Джейми понечи да се запъти към госта, но след това реши, че е по-добре да стои до съпруга си, когато ѝ представят новодошлите. Застана до Алек и той одобрително ѝ кимна.

Прегърна я през раменете. Този собственически жест я изненада.

— Внимавай за плисетата ми — прошепна тя.

Обаче Алек не ѝ обърна внимание. Погледът му бе насочен към мъжа, който приближаваше към тях. Намръщаното изражение на лицето му показваше, че не държи много на госта, който щеше да ѝ представя.

— Бях толкова нетърпелив да се запозная със съпругата ти, Алек, че не можах да се сдържа и влязох.

Ръката на Алек се стегна около раменете ѝ.

— Това е синът на Харолд — Джъстин.

— Радвам се да се запозная с вас — усмихна му се Джейми, така че той да си помисли, че казва истината.

Всъщност никак не се радваше. Русокосият мъж я зяпаше цинично и най-нахално я измерваше с поглед от глава до пети.

Ако беше възрастен мъж, тя щеше да му даде да разбере, ала гладкото му лице издаваше, че не е видял много битки през живота си. А и маниерите му се нуждаеха от значително усъвършенстване.

— Едва ли колкото аз се радвам да се запозная с вас, милейди — отвърна Джъстин.

Джейми рязко кимна и с твърд глас му предложи да се върне при останалите.

— Двамата с Алек скоро ще се присъединим към вас — обеща царствено тя.

Обаче русокосият не обърна внимание на предложението ѝ, а продължи да стои и да се блещи срещу нея.

— Искате ли да ми кажете още нещо? — студено попита Джейми.

Джъстин се смути.

— Не, милейди. Аз само... се наслаждавах на необичайния ви акцент — заекна гостът.

— Английски акцент, Джъстин — напомни му младата жена. — И е толкова приятен за повечето шотландци, колкото стърженето на гвоздей по метал.

Маркърс шумно се закашля, за да прикрие смеха си, а Гейвин се обърна с гръб.

Обаче Джъстин не се предаваше толкова лесно.

— Разбрах, че се казвате Джейми.

— Вярно е.

— Прекрасно име.

— Това е мъжко име и точка по въпроса — сопна се Джейми. Едва се сдържаше да не избухне. Джъстин се бе втренчил в гърдите ѝ. Искаше ѝ се да го ритне. Нямахше търпение да се махне по-далеч от това нагло същество. Зачуди се защо Алек не забелязва непочтителното му държание и се обърна към съпруга си.

Той се усмихваше. Джейми не знаеше как да разбира странното му поведение. В този миг Гейвин обяви, че масите са подредени в двора и всички ги очакват.

Кинкейд кимна.

— Кажи на слугите да започнат с поднасянето на храната. Двамата с Джейми идваме след малко. Маркърс, отведи Джъстин със себе си. Струва ми се, че му е трудно да се раздвижи.

Последната заповед бе произнесена почти грубо. Джейми си каза, че явно съпругът ѝ най-после е забелязал непочтителността на госта им.

След като Алек я пусна, тя се запъти към преградата. Предишния ден бе оставила кинжала си върху скрина сега искаше да го сложи в ножницата, закачена на колана ѝ.

Джъстин се опита да я последва. Джейми му хвърли унищожителен поглед, обаче това не го смути. Положението бе много конфузно, тъй като останалите мъже наблюдаваха, но Джейми го плесна по ръката.

— Да не би да си роднина на леърд Макферсън, Джъстин? — попита тя.

— Не, лейди Кинкейд — озадачено отвърна младежът. — Не сме роднини. Защо ми задавате този въпрос?

— Защото твоите маниери ми напомнят за тези на въпросния леърд — тросна се тя.

Джъстин не можа да разбере смисъла на забележката ѝ, ала Алек отлично го разбра и смехът му я последва зад преградата.

Кинжалът не бе там, където си спомняше, че го остави. Търси навсякъде, но не го намери и се отказа.

Едва не изпищя от страх, когато се обърна и видя Алек, който я наблюдаваше.

— Стресна ме!

Алек я грабна в обятията си, без да обръща внимание на молбите ѝ да пази плисетата. Вдигна я нагоре и устните му приближиха към нейните.

— Аз ще наглася плисетата ти — с дрезгав глас обеща той.

Джейми прокара пръсти през косата му и се наведе напред.

Устните му жадно се впиха в нейните. Езикът му проникна вътре. Искеше да я завладее насила, преодолявайки съпротивата ѝ, ала когато езикът ѝ се отърка в неговия, Алек разбра, че нямаше нужда да я убеждава. Тя искаше да бъде завладяна и покорена.

Тялото му потръпна и Джейми изохка. Поиска да види страстта в очите ѝ.

— Готова си за мен, нали, любима?

Тя придърпа главата му и отново потърси устните му. От гърлото ѝ си надигнаха тихи стенания. Алек я накара да замълчи с още една дълга целувка. Сетне устните му се спуснаха надолу по шията ѝ.

Той започна да мълви какво му се иска да направи с нея, с нейните меки и влажни устни, как иска тя да го поеме дълбоко в себе

си, как иска отново да почувства бедрата ѝ около кръста си. Разбира се, говореше на келтски.

Обаче попадна в капана на собствената си игра, тъй като я желяеше твърде много, за да се спре. Занесе я до леглото. Устните му не се отделяха от нейните и не ѝ позволяваха да протестира. С едно силно движение разтвори краката ѝ и се настани между бедрата ѝ. Обхвана лицето ѝ с длани и проникна в нея.

Вече не можеше да се владее. Ноктите на Джейми се впиха в гърба му. Тя повдигна колене, за да може да го почувства дълбоко в себе си. Алек плъзна език надолу по шията ѝ и започна да сваля дрехите ѝ.

Джейми внезапно се напрегна под него. Започна да се съпротивлява, заудря с юмруци, раменете му и отскубна устните си от неговите.

До слуха му достигна шум, ала му трябваша още няколко мига, за да си припомни кое време на деня е, задълженията и гостите. Гневно изруга и вдигна глава. Подпря се на лакти и погледна надолу към съблазнителната жена, простряна под него.

Изглеждаше напълно покорена. Устните ѝ бяха подути от целувките му и прекалено съблазнителни, за да им устои. Целуна я грубо и жадно.

— Знаеш ли защо те целунах току-що, Джейми?

Тя поклати глава.

— За да ти напомня на кого принадлежиш.

Очите ѝ се разшириха от изненада. Алек я дръпна и я изправи на крака. Сетне с удивителна бързина оправи плисетата ѝ.

Вече излизаше, когато тя извика след него:

— А знаеш ли защо аз отвърнах на целувката ти, съпруже мой?

Канеше се да му напомни, че той също ѝ принадлежи, но този нахален мъж дръзко заяви:

— Защото ти хареса.

Невъзможен! Но едно не можеше да отрече — плисетата ѝ бяха изрядни. Тя подреди косата си, изправи рамене и с гордо вирната брадичка се запъти към залата.

— Джейми?

— Да, съпруже мой?

— Отец Мърдок ще те съпроводи. Идвам след малко.

Алек изчака съпругата му да излезе от залата и даде знак на двамата войници, застанали на стража в подножието на стълбите.

— Не я изпускате от поглед! Стойте постоянно на десет крачки от господарката си!

Двамата побързаха да изпълнят заповедта му.

— Изпратете ми Колин — извика Алек след тях.

— И заместникът на Харолд ли е тук? — попита Гейвин.

Алек кимна.

— Има някои новини, които иска да сподели с нас — обясни той.

— Твоята съпруга не беше особено впечатлена от красотата на Джъстин, нали? — усмихна се Гейвин.

— Не съм и помислял, че ще бъде — излъга Алек.

Реши, че Колин е чакал отвън пред вратата, защото се появи почти веднага и се спусна надолу по стълбите. Сивокосият мъж изглежда нямаше търпение да съобщи новините на Кинкейд.

Изведнъж времето сякаш спря и Алек се оказа въввлечен в омразен за него дебат относно евентуалното обединение на клановете в Шотландия. Той настояваше, че това е невъзможно. Колин обаче бе точно на противоположното мнение.

Алек си каза, че няма да го остави да излезе от залата, преди да го убеди в правотата си. Обаче стиснатите челюсти на Колин бяха красноречив знак, че не възнамерява да се предаде толкова лесно.

В този миг Джейми се втурна в залата. Алек ѝ хвърли бегъл поглед и отново се обърна към госта си.

Когато тя застана до него, той нетърпеливо я изгледа. Помисли си, че съпругата му изглежда толкова ядосана, че всеки миг от устата ѝ ще забълва огън. Алек се намръщи, за да ѝ покаже, че не желае да го прекъсва, и се извърна към Колин.

Но тя нямате намерение да го остави на мира и го потупа по ръката. После промълви:

— Моля да ме извините, че прекъсвам спора ви.

Алек смяташе, че гневът ѝ скоро ще се уталожи, затова изръмжа:

— Ще трябва да почакаш, съпруго моя.

— Алек, това не може да чака.

— Нима не си в състояние сама да разрешиш този проблем?

— Не съм казала такова нещо — възпротиви се тя.

— Тогава разреши го.

Тонът му я вбеси. Отгоре на това най-безцеремонно ѝ обърна гръб и помоли госта да продължи. Гейвин и Маркът ѝ хвърлиха по един състрадателен поглед. Тя им кимна сковано и се запъти към изхода.

Алек я види, че спира близо до извития свод. Взираше се в редицата оръжия, окачени на стената. Алек се опита да посвети цялото си внимание на разговора с Колин, ала не успя, тъй като съпругата му протегна ръка, за да свали една дълга тояга. Изглежда оръжието бе прекалено тежко за нея, тъй като се изплъзна от ръцете ѝ и се стовари с трясък на пода.

Джейми обаче не се отказа. Вниманието на всички присъстващи бе приковано към нея. Тя пое дълбоко въздух, сграбчи тоягата и я затътри към стълбите.

Алек я чу как тихо мърмори. Питаше се за какво, за бога, ѝ бе притрябвала тази тояга.

Изведнъж отговорът изплува в главата му. Джъстин!

Скочи от стола си и нададе гневен вик. Но той почти се удави в крясъците, които се разнасяха от двора.

Алек хукна навън, последван от тримата воители. Разкрилата се пред очите му сцена бе толкова смайваща, че той се спря като закован.

Свещеникът бе застанал до Джейми. Изглеждаше напълно потресен. Но Джейми не гледаше към него. Взираше се в земята, смръщила застрашително вежди срещу сина на Харолд. Бъдещият леърд се бе проснал по корем, опитвайки се без особен успех да се изправи.

— Ако още веднъж ме докоснеш, ще те ударя два пъти по-силно — извика Джейми. — Искам да чуя извинението ти, Джъстин, иначе няма да ти позволя да станеш!

— Милейди — заеквайки се намеси отец Мърдок, — той не разбира...

Джейми не му позволи да довърши. Предположи, че свещеникът иска да ѝ каже, че Джъстин не разбира езика ѝ.

— О, той много добре знае защо го ударих — заяви на келтски.

— Но, Джейми, момичето ми — избъбри отец Мърдок, опитвайки се да ѝ обясни.

— Как се осмеляваш да ме докосваш? Аз съм съпругата на Алек Кинкейд, глупако! И освен това обичам този мъж със страст, каквато

ти едва ли някога ще познаеш!

— Милейди? — обади се Гейвин.

— Не се бъркай в тази работа, Гейвин — срязва го Джейми. Не смееше да изпусне от поглед воина, проснат на земята, нито тоягата си. — Алек ми каза сама да се справя с този проблем и не искам да се намесваш. Казах на Джъстин, че ще се върна с нещо, което ще накара коленете му да омекнат, и не го излъгах.

— Той не е Джъстин.

Гласът, изрекъл тези думи, принадлежеше на Алек. Той бе застанал толкова близо до гърба ѝ, че Джейми усещаше топлината му.

— Не е време за шеги, Алек! Това безсрамно и невъзпитано момче има нахалството да ме сграбчи и да ме целуне. Само погледни какво направи с плисетата ми!

— Ти си ударила Филип, а не Джъстин!

— Не съм. Той е...

— Братът на Джъстин.

— Филип ли каза?

Алек бавно кимва. Изражението на лицето му бе сериозно и той явно не се шегуваше.

— Не разбирам, Алек... Той изглежда точно като...

— Те са близнаци.

— О, господи, само това не!

— Еднояйчни — кимна отново съпругът ѝ.

Ужас! Наоколо се бе събрала доста голяма тълпа, правейки унижението ѝ още по-болезнено.

— По дяволите — промърмори тихо тя, така че само Алек я чу. — Защо не ми каза? Аз съм наранила не този, когото трябва.

Джейми незабавно хвърли оръжието си и се опита да помогне на невинната жертва да се изправи на крака. Не искаше повече да гледа мрачното лице на своя съпруг. Но Филип отказа помощта ѝ.

— Съжалявам, че те ударих, Филип. Разбираш ли, никой не ми каза, че имаш брат-близнак.

— Значи не си искала да ме удариш, така ли? — попита Филип, като продължи да отстъпва назад.

— Ако спреш и застанеш достатъчно дълго на едно място, ще се опитам да ти обясня какво се случи — обеща Джейми.

Филип продължи да я гледа подозрително, но накрая спря.

— Със сигурност нямах никакво намерение да ви удрям и повалям на земята. Аз дори не ви познавам, сър. Защо ще искам да ви причиня болка?

До тук речта ѝ спечели благоразположението на Филип, но следващите ѝ думи го вбесиха:

— Аз исках да ударя вашия брат, разбира се — нехайно заяви Джейми.

— Разбира се? Значи си искала да удариш Джъстин?

Филип отново крещеше.

В интерес на истината имаше намерение добре да наложи нахалния Джъстин. Обаче реши, че няма да облекчи положението си, ако каже истината на брат му. Филип не изглеждаше като човек, който ще приеме с радост подобно откровение. Очевидно бе свикнал да защитава брат си, а Джейми се възхищаваше на това качество, макар в случая да ѝ се струваше не на място.

Реши да прояви тактичност.

— Да, имах намерение да ударя твоя брат. Филип, сигурно си забелязал, че Джъстин се държи като свиня.

— Доведете Джъстин при мен.

Гръмогласният вик на Алек привлече вниманието на всички.

— Ти ми каза сама да разреши този проблем, Алек, и аз бих искала...

— Аз ще се погрижа — отсече той.

— Как? — попита Джейми, разтревожена от гневните искри в очите му. — Няма да нараниш момчето, нали, Алек?

— Докосна ли те, Джейми?

— Да — изтърва се тя и чак тогава видя, че съпругът ѝ едва сдържа гнева си. — Но това бе съвсем леко докосване, Алек. Съвсем бързо докосване и една малка целувка...

— Ще го убия!

Джейми започна да мачка плисетата си.

След няколко минути се оказа в най-смешното положение, което човек може да си представи — тя стоеше пред Джъстин и защитаваше живота му.

— Но, Алек, та той е само едно момче. Хората от клана Кинкейд не убиват деца. Млъкни, Джъстин! Ти наистина си едно момче, защото в противен случай никога не би се осмелил да предизвикаш Алек.

Моля те, Алек! Остави го да живее, за да се научи как трябва да се държи.

Имаше вид на малко момиченце, което всеки миг ще избухне в сълзи. Това накара Алек да промени намерението си и той рязко кимна.

Джейми едва не се свлече на земята от облекчение. Ала радостта ѝ не трая дълго. В мига, в който тя се отдръпна от Джъстин, Алек пристъпи напред. Сграбчи младежа и го захвърли високо във въздуха. Джъстин се приземи по задник сред облаци прах.

— Алек, ти ми обеща...

— Не го убих, любима. Просто започвам да го уча на по-добри маниери и смятам да продължа, докато не постигна видим успех.

Чуха се възгласи на одобрение. Джейми видя, че Колин също кимна.

— Ако смяташ да продължиш, ще трябва да прекарам остатъка от деня в шиене и привързване на рани, Алек. Нима искаш напълно да ми съсипеш празника, като ме принудиш да стоя при Джъстин?

Алек бе сграбчил младежа за тила и го държеше високо над земята. Обърна се към жена си и я попита:

— Наистина ли го мислиш, Джейми?

— Да мисля какво? — недоумяващо повтори тя, питайки се защо, за бога, сега съпругът ѝ се усмихва.

— Че ме обичаш.

Джейми внезапно осъзна, че и двамата говорят на келтски.

— Ти провали моята изненада — раздражено се обърна тя към Джъстин, без да обръща внимание на факта, че нещастникът едва смогваше да си поеме дъх.

— Ти заяви любовта си пред всички, съпруго моя. Не се отмятай!

— Първо пусни момчето на земята!

— Първо ми отговори!

— Да, обичам те. Щастлив ли си?

Алек захвърли Джъстин.

— Много съм щастлив.

— Аз пък казвам, че Джъстин не я е докосвал! — извика внезапно Филип.

Джейми ахна и посегна за тоягата.

Алек я дръпна към себе си, разваляйки и последните ѝ плисета. Кариерният плат щеше да се свлече на земята, ако тя не го прихвана с

ръце.

— Някой друг беше ли свидетел на това нападение? — извика Алек към тълпата.

Двамата войника, на които бе наредил да следват постоянно Джейми, пристъпиха напред.

— И двамата бяхме свидетели.

— И нито един от двама ви не се намеси? — застрашително свъси вежди Алек.

— Смятахме да се намесим — отвърна по-младият войник. — Обаче нали ти ни каза да стоим на десет крачки от съпругата ти, за да не разбере, че я следваме. Втурнахме се напред, но вече бе станало твърде късно.

— Алек, защо твоите мъже трябва да ме следват...

Джейми не довърши въпроса си, тъй като Алек стисна раменете й.

— Видях как Джъстин я сграбчи, когато тя се появи иззад онзи ъгъл — продължи първият войник.

— И?

Алек стисна челюсти, една съдържайки гнева си.

— Джъстин заяви, че обожава съпругата ти — продължи да обяснява войникът. — Чух го да казва на лейди Кинкейд, че нейните виолетови очи карали коленете му да омекват. След като Харолд е наш съюзник, аз си помислих, че един от двама ни трябва да те извика, но...

— Беше ваш съюзник! — изкрещя Филип.

— Филип, не се разстройвай толкова — намеси се Джейми. — Аз смятах да повикам Алек, за да си поговори по-строго с твоя брат. — Погледна към съпруга си и продължи: — Но ти бе твърде зает.

— И тогава реши да използваш тоягата.

Стори й се, че в очите му проблеснаха весели пламъчета, но не бе сигурна.

— Алек, единственият начин, по който можех да накарам Джъстин да ме пусне, бе да му обещаая, че ще му дам нещо, което ще накара коленете му да омекнат още повече. Това беше просто хитрост. Глупакът реши, че сигурно смятам да отвърна на ухажването му, но аз наистина имах предвид да те накарам да му се разкрещиш. Истината е, че твоят глас може да накара коленете на всеки да омекнат.

— Ти ме опозори и унижи брат ми — заяви Филип и отново прикова всички погледи.

— Не — възрази Джейми. — Сами сте си виновни за всичко.

Лицето на Филип потъмня от ярост. Младата жена си помисли, че всеки миг ще забълва огън и жупел.

— Моят баща ще бъде уведомен за всички тези обиди, Кинкейд. Обещавам ти.

Близнаците се обърнаха и закрачиха към конюшните. Тълпата се раздели на две, за да им направи път.

Колин, довереният воин на Харолд, не ги последва. Той спря до Алек.

— Твоите условия, Кинкейд?

— Една седмица.

Колин кимна.

Джейми изчака воинът да се отдалечи.

— И какво се очаква през тази седмица? — недоумяващо попита тя.

— Да смекчи гнева ми.

— Ако не успее?

— Война.

Знаеше, че ще каже тази омразна дума, но все пак остана изненадана. Тя беше виновна! Отец Мърдок ѝ бе казал, че Шотландия е много спокойна и мирна страна. Сега кланът Кинкейд ще трябва да се бие с хората на Макферсън, заради историята с болното бебе. Освен това бяха само на крачка от войната с клана Фъргюсън — откакто бе дала убежище на Мери, Даниел се държеше много студено към тях. Към всичко това можеха да се прибавят и роднините на Мери Катлийн. Сигурно вече бяха потеглили в боен ред към земите на Кинкейд.

А сега и бащата на Джъстин. Ако нещата продължаваха да се развиват по същия начин, след седмица вероятно нямаше да остане жив воин от клана Кинкейд.

Всичко ѝ дойде прекалено много. За пръв път в живота си Джейми изпита желание да си поплаче.

— Ще отида да намеря Мери Катлийн — прошепна тя.

— Тя е с Елизабет. Тази нощ ще остане с Ангъс и Елизабет, Джейми.

— Защо?

— Не ме питай.

— Не е необходимо да ми отговаряш толкова рязко, Алек. Защо да не мога да взема нашата дъщеря? Искам да я подържа.

— Ще провалиш изненадата ми — меко рече той.

Помисли си, че думите му ще я успокоят и се оказа напълно неподготвен за реакцията ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Аз имах толкова прекрасна изненада за теб — проплака Джейми. — Всичко се провали.

Отец Мърдок се втурна към тях и несръчно я потупа по рамото.

— Стига, стига, момичето ми. Денят все още не е свършил. Кралят все още не е...

— Може би в крайна сметка няма да дойде — обади се Гейвин. Той си помисли, че думите му ще зарадват господарката му, тъй като бе видял уплахата и притеснението ѝ, когато разбра, че ще идва кралят на Шотландия.

— О, по дяволите! — извика Джейми. — Това ще съсипе всичко!

Алек тъкмо се канеше да ѝ каже, че греши относно краля, когато тя отново се извърна към него:

— Къде е Едит? Искам да я помоля...

— Двете с Ани си опаковат багажа. Маркърс? По-добре върви и пригответи и твоите вещи.

— Защо всички си опаковат вещите?

— Заминават.

— Къде отиват?

— Маркърс ще заведе Едит и Ани в имението на Брак. Те са далечни братовчеди — обясни Гейвин.

— На гости ли отиват? — отново попита Джейми и избърса очите си с края на съсипаната си дреха.

— Не — отвърна Алек. — Ще живеят със семейството на Брак.

— Защо? Не разбирам, Алек. Двете с Едит станяхме добри приятелки. А пък Ани е сестра на Хелън. Не можеш да ѝ обърнеш гръб и да я изоставиш. Няма ли да обмислиш още веднъж решението си?

— Не. — Лицето му придоби каменно изражение.

— Но ти ще се върнеш, нали? — обърна се Джейми към Маркърс. Воинът бързо кимна.

— Сега смятам да вляза вътре. Алек, ако наредиш на някого да ме последва, ще го цапардосам с друга тояга. Искам няколко минути да

остана сама.

Алек знаеше, че е безопасно. Кимна ѝ в знак на съгласие. Ала нямаше защо да си прави този труд, тъй като Джейми вече му бе обърнала гръб и се носеше към замъка.

— Има гости, които чакат в залата — извика той.

Вратата се затръшна и заглуши думите му. Алек въздъхна дълбоко. Обърна се към войниците и припряно започна да им дава нови нареждания. Бързаше, тъй като искаше да отиде при Джейми. Тя изглеждаше толкова мрачна и потисната. Сълзите в очите ѝ му причиниха болка. Може би ако ѝ нагласи отново плисетата на полата... А след това може би ще да склони отново да му каже, че го обича.

Когато затвори вратата зад гърба си, Джейми забеляза четирима огромни войника, които се мотаеха край входа на замъка. Цветовете на наметалата и карираните им поли показваха, че принадлежат на друг клан. Забеляза, че край камината стоеше пети войник. Видя го, когато той извика на останалите да се отдръпнат, за да мине тя. Джейми направи бърз поклон. Войникът ѝ махна властно с ръка да приближи.

Сега не ѝ се искаше да разговаря с когото и да било. Но все пак доброто възпитание изискваше поне да отиде да се представи.

Забърза надолу по стълбите, притискайки карирания плат към талията си. Смяташе да каже няколко любезни думи, сетне да се извини и да се оттегли колкото се може по-скоро. Тогава ще отиде в спалнята си и ще си поплаче на воля.

По-възрастният сивокос войник вече се бе настанил като у дома си. В едната си ръка държеше чаша вино, а в другата — голямо парче сирене.

Когато тя спря на около метър от него, войникът, който се бе облегал на полицата на камината, се изправи. Джейми успя да изобрази някакво подобие на усмивка. При втория поклон обаче парчето кариран план се свлече на пода. Това вече преля чашата. По лицето ѝ се застичаха сълзи и тя бързо грабна дрехата. Сигурно щеше да успее да се овладее, ако войникът не я гледеше с такова искрено съчувствие. На възраст беше колкото баща ѝ, което още повече влошаваше нещата. Сега вече бе не само нещастна — сега я обзе и тъга по родния дом.

— Сигурно не може да е толкова ужасно, колкото изглежда — рече войникът.

— Ако знаехте какъв срам причиних на клана Кинкейд, и вие щяхте да се разплачете — избъбри Джейми. — Виновна съм за толкова много войни, че вече им изгубих броя.

Очите на мъжа се разшириха от учудване.

— Истина е — кимна Джейми. — Май е по-добре да си призная всичко, тъй като сигурно скоро и сам ще го узнаете. Ако бях страхливка, щях да легна и да не стана до края на дните си.

— Може би аз мога да помогна.

— Никой не може да ми помогне, с изключение на краля, разбира се, а когато той научи, сигурно ще заповяда да ме набият с камшик. — Думите ѝ валяха една след друга, тъй като тя искаше да обясни всичко. — Разбирате ли, толкова се стараех да направя правилното нещо. Само че всичко, което е правилно в Англия, тук е грешно. Не можеш да кажеш „благодаря“, защото тук го приемат като обида. Не можеш да спасиш живота на едно бебе, защото те си мислят, че си го отвлякъл. Не можеш...

— По-бавно, скъпа лейди — прекъсна я войникът. — Започнете отначало. Ще се почувствате по-добре, ако споделите тревогите си, а аз наистина искам да ви помогна. Имам значително влияние тук.

Думите му прозвучаха съвсем искрено.

— Не знам откъде да започна — призна си Джейми.

— Започнете с първата война.

Тя кимна.

— Виновна съм за войната с клана Макферсън, тъй като се погрижих за умирация син на техния леърд. Когато бебето вече бе по-добре, леърдът дойде, за да го вземе, и ме обвини, че съм отвлякла детето.

Войникът ѝ се усмихна съчувствено.

— Аз не съм го отвличала, разбира се, а го спасих от сигурна смърт. Човек би си помислил, че баща му ще ми бъде благодарен.

— И аз мисля така — увери я непознатият.

— Да, но той не мисли и аз го нарекох свиня.

— Леърда?

— Не, май че го нарекох козел — сви рамене младата жена. — Вече няма значение. Той си тръгна сърдит и сега хората на Кинкейд не могат да се приближат до земите му. Не можем да приближим и

владенията на клана Фъргюсън, защото дадох убежище на съпругата на Даниел.

— Разбирам.

— Даниел беше бесен.

— Разбира се — съгласи се войникът. — И Даниел ли ви заплаши с война?

— Не, но имаше намерение. Смятам да кажа на краля какъв избухлив характер има Даниел, ако продължава да не се отнася добре към сестра ми.

— Какво мислите, че ще направи кралят?

— Предполагам, че ще си поговори сериозно с него и ще му нареди да изпълнява задълженията към съпругата си.

— Значи имате пълно доверие в крал Едгар?

— О, да — припряно рече Джейми. — Аз не съм се срещала още с него, разбира се, но съм сигурна, че Алек може да бъде лоялен само към един добър крал.

Войникът се усмихна.

— Сигурно сте чували прекрасни истории за крал Едгар?

— О, не — завъртя отрицателно глава Джейми и отново изтри сълзите си с края на плата. — Чух, че бил истинско чудовище.

Думите ѝ никак не се харесаха на непознатия.

— Когато бях в Англия, разбира се — добави младата жена. — Сега знам, че тези истории не са верни. Алек никога не би се врекъл на едно чудовище.

— Значи вие сте лоялна към Кинкейд, така ли?

— И към Алек, и към Едгар — увери го Джейми, чудейки се защо този войник настоява разговорът да продължава в тази посока. — Мога да го разбере напълно, ако крал Едгар заповяда да ме обесят, когато научи за всички неприятности, които съм причинила.

— Сигурен съм, че той ще прояви разбиране.

— Сър, никой не би проявил толкова голямо разбиране. Освен това сигурно съм предизвикала война и със семейството на Мери Катлийн. Споменах ли ви за това? Те ще кажат, че съм отвлякла детето.

— Но вие не сте.

— О, да, отвлякох го. Освен това хвърлих дрехата, с която бе облечена Мери Катлийн, на земята. Но Маркът също беше вбесен,

защото те бяха били детето. Сега то принадлежи на мен и на Алек. Моят съпруг е сигурен, че Едгар ще ни позволи да остане с нас.

— Коя е тази Мери Катлийн?

— Дъщерята на Хелън.

— Към нея са се отнасяли зле?

— Да, а тя е само едно малко момиченце. Не може да се защити. Гейвин каза, че Кевин, родният ѝ баща, сигурно ще се обърне в гроба.

— Кралят ще застане на ваша страна — заяви непознатият. — А сега ми разкажете каква бе тази бъркотия навън, когато аз пристигнах.

— Джъстин ме сграбчи и ме целуна. Трябваше да реагирам, разбира се, така че го ударих с една тояга отзад и той се строполи на земята.

При това признание очите на войника се разшириха.

— Сигурна съм, че вашата съпруга би направила същото — продължи Джейми. — Нито една дама няма да позволи да я пипа друг, освен съпруга ѝ.

— Аз не съм женен — заяви мъжът.

— Но ако бяхте?

— Сигурен съм, че ако бях, моята съпруга би направила същото.

— Много любезно от ваша страна, сър, че сте съгласен с мен.

— Алек знае ли, че сте ударили Джъстин?

— Да... искам да кажа не. Разбирате ли, всъщност не ударих Джъстин. Беше Филип. Сбърках ги, сър, защото не знаех, че Харолд има двама сина, които са еднояйчни близнаци, докато Алек не ми каза.

— След като ударихте Филип?

— Сър, струва ми се, че никак не е смешно. Напротив — нещата са много сериозни.

— Извинявам се, милейди — поклонил се войникът. — И какво стана тогава?

— Алек сграбчи сина на леърда и го хвърли във въздуха, сякаш мята боров кол.

— Хвърли Филип?

— Не, не. Внимавайте! — смъмри го тя. — Алек хвърли Джъстин. Не биваше да го прави, но като че ли не мога да му се сърдя.

— На Джъстин ли?

— На Алек — повиши глас Джейми и недоволно го изгледа. Явно не следеше обясненията ѝ. — Алек не биваше да хвърля Джъстин

и да разваля изненадата ми.

Внезапно избухна в сълзи.

— Как така Алек развали вашата...

— Алек не е развалил нищо — изхълца младата жена. — Ако желаете да чуete тази история, ще ви помоля да се съсредоточите върху това, което ви говоря. Знаете ли кое е най-лошото! Аз исках да коленича пред крал Едгар и да произнеса моята клетва за вярност на келтски. Алек не знае, че мога да говоря неговия език, разбирате ли? Да, но той ме чу да крещя на Джъстин на келтски и сега естествено вече знае. Аз се облякох в шотландска носия с неговите цветове, но не мога да подредя отново тези плисета дори ако по този начин ще спася душата си. Исках всичко да бъде свършено, когато коленича пред моя крал. Смятах да му кажа, че го обичам.

— Вашия крал?

— Не, моя Алек — отвърна тя. — Аз уважавам моя крал, сър, но обичам само съпруга си. Сигурно ще се съгласите с мен?

— Алек ще се погрижи за всичко — успокои я войникът. — А сега ще ми покажете ли как сте смятали да произнесете клетвата пред вашия крал?

Джейми си каза, че това е доста странно предложение, но не искаше да обижда този внимателен и мил човек. Толкова търпеливо бе изслушал всичките ѝ неволи.

— Предполагам, че не е зле да се упражня — заяви тя. — Може би все пак кралят ще поиска да чуе клетвата ми за вярност, преди да заповяда да ме набият с камшик.

Тя коленичи и сведе глава.

— Не съм сигурна дали да сложа ръка на сърцето си — призна си младата жена.

— Едва ли има значение — увери я войникът.

Джейми затвори очи и тържествено произнесе думите за вярност. След това войникът ѝ помогна да стане. Изглеждаше много доволен.

— Ще ви помогна да нагласите плисетата си — неочаквано заяви непознатият.

Джейми му се усмихна признателно и се обърна, за да може той да се заеме с тази отговорна задача.

Алек се бе облегал на сводестата врата. На устните му играеше мека усмивка, докато наблюдаваше как кралят на Шотландия наглася

плисетата на съпругата му.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алек знаеше, че трябва да ѝ каже кой е мъжът, пред когото бе изплакала всичките си нещастия, но не му даваше сърце отново да я разстрои.

Джейми беше в много по-добро настроение, след като плисетата ѝ отново бяха подредени. Гласът ѝ звънна щастливо, докато благодареше на непознатия войник за помощта. Видя съпруга си, облегнат на сводестата врата, и го дари с широка усмивка. Алек също ѝ се усмихна, доволен, че жена му вече не плаче.

Не, няма да я разстройва сега. Ще почака, докато останат сами.

Джейми се изкачи по стълбите със скромно скръстени отпред ръце. Спря пред Алек, сведе глава и прошепна на келтски!

— Обичам те, Алек.

— Аз също те обичам, Джейми.

Той се опита да я вземе в прегръдките си, ала тя поклати глава и отстъпи назад.

— Имаме гост.

— Значи ще трябва да почакам, докато останем сами, за да те... докосна?

— Чул си всичко, нали?

— Да — призна той. — Вече не ми изглеждаш толкова разстроена.

— Твоят крал е много добър човек.

Той смаяно се облеци насреща ѝ и челюстта му увисна.

— Значи си знаела през цялото време?

— Нима наистина вярваш, че щях да съмря този мъж да слуша по-внимателно разказа ми, ако знаех през цялото време? — прошепна младата жена. — Може и да схващам малко по-бавно, Алек, но не съм пълна невежа. Разбрах кой е той, когато коленичих.

Алек избухна в смях.

— Не бива да му казваш, че знам — отново прошепна тя.

— Защо?

— Това би наранило чувствата му.

— Така ли?

Джейми кимна.

— Той си мисли, че защитава моите чувства, Алек. Не бива да го разочароваме.

Тя се поклони и излезе от залата, преди той да отговори на нелепата ѝ забележка. В този миг кралят го повика.

— Как мислиш, Едгар, дали да те предизвикам на двубой, задето ме насили да се ожения за нея, или да ти благодаря?

— Ще ми благодариш, разбира се — уверено заяви кралят. — Освен това крал Хенри вероятно ще обяви двубой и на двама ни, ако разбере какво съкровище ни е подарил.

Алек и Едгар се засмяха, доволни от собствената си хитрост.

— Няма да се наложи да чакаме дълго — предрече Алек. — Навярно моята съпруга ще започне война с Англия след седмица-две. Понякога си мисля, че тя е тайното оръжие на Хенри.

Джейми чу шумния смях и се зачуди какво ли е казал Алек на краля. Сетне си помисли, че вероятно е онази отвратителна история за мъртвата англичанка.

Едва не се свлече на колене, когато затвори вратата зад себе си. Всички ужасни думи, които бе изрекла пред Едгар, изплуваха в главата ѝ. Господи, та тя дори бе плакала пред него!

А той ѝ бе съчувствал и бе разбрал мъката ѝ. Тази мисъл преизпълни сърцето ѝ с благодарност. Той наистина бе много добър човек.

— Джейми, какво правиш тук съвсем сама? — попита Гейвин.

— Защо ми задаваш подобен въпрос, Гейвин? Нима трябва през цялото време някой да ме придружава?

— Точно така — призна воинът, преди да се усети.

— По заповед на Алек?

Вместо да ѝ отговори, той смени темата:

— Една от готвачките е изгорила ръката си, Джейми. Помоли да я видиш.

Джейми мигновено забрави предишния си въпрос.

— О, бедната жена. Заведи ме веднага при нея, Гейвин, и ще видя какво мога да направя.

Следващите два часа тя прекара в грижи за болната жена. Раната ѝ не бе много сериозна, но след като я почисти и превърза, Джейми се увлече в дълъг и приятен разговор със семейството ѝ.

През цялото време Гейвин стоеше до нея.

— Бих искала да сложа свежи цветя на гроба на Хелън, Гейвин — рече Джейми, когато се запътиха обратно към замъка. — Ще дойдеш ли с мен?

— Разбира се — съгласи се той. Когато минаваха покрай конюшните, извика на Маркъс накъде са се запътили. Войнът тъкмо приготвяше коня си.

Джейми приклекна да набере полски цветя. Наоколо цареше спокойствие и тишина. Когато ръцете ѝ се напълниха с уханни стръкчета, двамата с Гейвин се запътиха нагоре по хълма, където бе гробът на Хелън.

— Гейвин? Беше ли тук, когато Хелън е умряла?

— Бях — кимна той.

— Казаха ми, че се е самоубила. Скочила от някаква скала.

Гейвин кимна и посочи към едно възвишение отляво.

— Ето там.

— Някой видял ли е, че е скочила?

— Да, Джейми.

— А ти къде беше? Видя ли...

— Джейми, нужно ли е да говорим за това?

Джейми коленичи край гроба на Хелън и махна повехналите цветя.

— Просто се опитвам да разбера, Гейвин — прошепна тя. — Ще ме помислиш ли за побъркана, ако ти кажа, че мисля, че Хелън би искала аз да разбера какво е станало?

— Сигурно да — отвърна Гейвин, опитвайки се гласът му да прозвучи небрежно. — Някой вече е донесъл цветя.

— Аз. Идвах тук онзи ден.

Не каза нищо повече и започна да подрежда цветята върху гроба. Гейвин почака да застане с гръб към него и тогава попита:

— Джейми? Ще ми обясниш ли какво искаше да кажеш с това, че Хелън искала ти да разбереш? — Приклекна и започна да върти едно цвете между пръстите си, докато чакаше отговора ѝ.

— Желанието ми е съвсем разумно. Как иначе ще успея да накарам Мери Катлийн да разбере, когато дойде време да ѝ кажа? Първо аз трябва да разбера.

— Какво има тук да се разбира? Хелън е била отчаяна. Тя...

— Ти видя ли това отчаяние, Гейвин?

Мъжът поклати глава.

— Не познавам жените достатъчно добре, за да мога да преценя. Признавам си, че бях изненадан, когато тя...

— Ти не си забелязал, че тя е нещастна. Отец Мърдок е бил не по-малко изненадан от теб. Според него му изглеждала доволна от живота си тук. Очаквала с нетърпение да доведе малкото си бебе. Ако се е страхувала от Алек или пък го е мразила, тя не би искала да доведе дъщеря си в дома му.

— Може би не е имала друг избор — предположи Гейвин.

Джейми се изправи и се запъти към скалата, откъдето Хелън се бе хвърлила.

— Може и да е паднала. Да, нищо чудно да е било нещастен случай. Защо всички са се отвърнали от нея?

Спря, когато приближи края на скалата. Внезапно я побиха тръпки. Прегърна се с ръце, за да пропъди внезапно обзелия я хлад.

— Когато за пръв път видях Алек, бях малко изплашена от него. Обаче ми бе необходим по-малко от един ден, за да разбера, че той е добър мъж. От самото начало знаех, че ще се грижи за мен, Гейвин. Сигурна съм, че Хелън също го е знаела.

Воинът кимна.

— Да, но Хелън не е опознала Алек достатъчно добре. Той бе повикан...

— Тя бързо ли умря? — прошепна младата жена.

— Не. Паднала ето там, на онази издатина. — Посочи един назъбен камък. — Когато Алек пристигна у дома, те току-що я бяха донесли. Нищо не можеше да я спаси. Никой не успя. Вратът ѝ бе счупен.

— Значи не е била мъртва?

— Умря два дни по-късно. Не отвори очи и аз не мисля, че е страдала, Джейми.

— Сигурно се е подхлъзнала — настоя Джейми, опитвайки се да се убеди в тази възможност.

— Трябва да се връщаме, Джейми — настоя Гейвин. — Алек сигурно ще те търси. Сега, след като кралят си тръгна...

— Кралят си е заминал? — прекъсна го Джейми. — Кога, Гейвин? Та той току-що пристигна!

— Крал Едгар си тръгна, докато ти береше цветята, Джейми.

— О, по дяволите. Не успях да му кажа довиждане.

— Той ще дойде скоро. Алек му е като син. Крал Едгар редовно ни посещава.

Внезапно някакъв звук привлече вниманието на Гейвин. Тъкмо се обръщаше, когато един голям камък го удари по главата. Пред очите му сякаш проблесна ослепителна светлина, той се олюля и се свлече.

Джейми се обърна точно в този миг. Един камък я удари по челото. Тя извика и сграбчи Гейвин. Отчаяно се опитваше да го задържи и да го издърпа навътре, за да не падне от скалата.

Нещо остро я удари по рамото. Джейми извика от болка. Гейвин бе прекалено тежък за нея. Знаеше, че двамата сигурно ще паднат, но си спомни, че възвишението се спуска остро наляво... или беше надясно?

— Моля те, Господи, помогни ни — прошепна тя и обви здраво ръка около кръста на Гейвин. Напрегна всичките си сили, за да се придвижат до издатината.

Над тях се разнесе зловец звук, приличащ на смях. Джейми се опита да предпази главата на Гейвин, като я пъкна под мишницата си. Най-сетне стигнаха до издатината и се претърколиха върху острите камъни. Прониза я непоносима болка, но тялото на Гейвин понесе по-голямата част от удара.

Смехът се усилваше. По лявото око на Джейми се стичаше кръв, замъглявайки погледа ѝ. Изтри я с опакото на ръката си и сетне опря гърба на Гейвин до скалата. Отчаяно се опитваше да скрие и двамата. Гейвин простена. Джейми притисна устните му с длан и го загърна с тялото си.

Измина сякаш цяла вечност, когато Джейми внезапно осъзна, че зловещият смях е стихнал. Рамото и горната част на ръката ѝ болезнено пулсираха. Тихо изплака, когато напипа дръжката на кинжала, който се бе забил в рамото ѝ. Отчаяно отпусна ръка. Чак сега осъзна, че това бе нейният кинжал — някой бе хвърлил срещу нея собствения ѝ кинжал!

Чу, че някой я вика, но не отговори, докато не разпозна гласа:

— Маркърс! Ние сме тук, върху издатината — извика Джейми, макар че гласът ѝ по-скоро приличаше на шепот. Силите ѝ вече я напускаха.

— Господи, Джейми, какво... — Маркърс се надвеси и видя окървавеното ѝ лице. Подай ми ръка, момичето ми.

— Внимавай, Маркърс. Не се приближавай прекалено близо до ръба. Някой се опита да ни убие. Погледни зад гърба си, за да си сигурен, че е безопасно.

Маркърс изпълни нарежданията ѝ, но когато се обърна отново към нея, изражението на лицето му я изплаши.

— Гейвин е ранен — задъхано изрече тя, без да обръща внимание на протегнатата ръка. — Ако го пусна, може да се претърколи от издатината.

Маркърс кимна. Понечи да отдръпне ръката си, но младата жена внезапно се протегна и я сграбчи.

— Искам Алек — изплака тя. — Но не ни оставяй тук сами, Маркърс. Моля те, не ни оставяй.

Воинът здраво я стисна.

— Дръж се за Гейвин, Джейми. Няма да ви оставя. Ще извикам за помощ. Сега пусни ръката ми. Знаем, че ми вярваш.

— Знаеш ли?

Той нежно ѝ се усмихна.

— Именно заради това се вкопчи в мен. Обаче сега трябва да ме пуснеш. Дръж Гейвин. — Гласът му бе мек и успокояващ.

— Да — съгласи се Джейми, опитвайки се да се концентрира върху това, което ѝ говори. — Трябва да държа Гейвин. Ще го държа, Маркърс. Ще го защитавам.

Най-сетне пусна ръката му.

— Добро момиче — чу го да казва, когато се върна отново при Гейвин. Сложи главата му в скута си.

— Алек ще бъде тук след няколко минути, Гейвин. Дотогава Маркърс ще ни пази.

Силният вик на Маркърс събори няколко малки камъчета, които се затъркаляха надолу по стръмния склон. Джейми затвори очи. Внезапно всичко около нея се завъртя в бесен танц и скоро потъна в мрак.

Събуди се, когато усети нечий ръце. Отвори очи и видя Алек, надвесен над нея.

— Алек — прошепна тя, сякаш не си вярваше. Опита се да го докосне, ала острата болка в рамото я спря. Усмихна се едва-едва с треперещи устни и чак тогава забеляза, че все още се намира върху издатината.

Лицето на съпруга ѝ бе мрачно и тъжно. Джейми се намръщи.

— Моля те, не ми прави сандък. Обещай ми, Алек. Не ми прави сандък.

Той я изгледа смаяно. Явно не разбираше за какво му говори.

— Смятахте да направите сандък за Ангъс — припомни му тя. — Моля те...

— Няма да правя сандък за теб, любима — прошепна Алек.

— Толкова съм щастлива, че те виждам — усмихна се тя.

Ръцете му се разтрепериха.

— Аз също съм щастлив да те видя — с дрезгав глас рече той.

— Изгубих си кинжала.

Погледна го унесено, сякаш не разбираше какво точно говори. Сетне смръщи вежди, а Алек отметна косите от челото ѝ. Джейми се опитваше да си спомни въпроса, който искаше да му зададе, ала не можа и се отказа.

— Алек, кинжалът...

— Не се тревожи за кинжала, любима. Можеш ли да движиш краката си, Джейми? Искам да те взема на ръце и да те повдигна нагоре, за да те подам на моите хора. Скъпа, пусни Гейвин. Позволи ми...

— Гейвин?

— Да, любима, Гейвин.

Джейми погледна надолу, докато Алек нежно се опитваше да откопчи ръцете ѝ от гърдите на Гейвин. Тогава си спомни всичко.

— Но той бе ударен от камък. От удара политна назад. Щеше да падне от скалата. Аз бях зад него. Той беше толкова тежък. Не можах да му попреча да падне, затова обвих ръце около кръста му и бутнах и двама ни към склона.

Тя се усмихна на съпруга си, без да обръща внимание на разтревожения му поглед.

— Но можах да си спомня в коя точно посока се намираше издатината, но съм предположила вярната, нали?

— Да, скъпа — прегракнало прошепна той.

— Трябва да вземеш първо него. — Сега гласът ѝ прозвуча изненадващо ясно. Беше толкова благодарна, че Алек е при нея и ще се погрижи за всичко, че ѝ се искаше да се разплаче на глас.

Алек реши да не спори. Преметна Гейвин през рамо с лекота, с каквато една жена би наметнала своя шал, и се изправи. Разтвори крака, за да запази равновесие, после бавно повдигна спящия воин високо над главата си.

— Хванахме го за ръцете — извика отгоре Маркъс.

Алек избута и краката на Гейвин и хората му го издърпаха. Сега Кинкейд отново коленичи до Джейми. Стори ѝ се, че очите му са подозрително замъглени. В този миг осъзна, че навярно му е причинила огромна тревога.

— Ще бъда добре, Алек. Обещах ти, че никога няма да те изоставя.

Той не можа да повярва, че тя се опитва да го успокои.

— Не, няма да ме изоставиш — развълнувано промърмори Кинкейд. — Виждам, че тази кръв върху лицето ти само изглежда страшно, иначе не е толкова зле — добави, като си припомни думите ѝ за раната на Ангъс.

— Кинжалът е в рамото ми — изтърси Джейми. — Не е толкова ужасно, нали, Алек?

— Не — отвърна той. — Освен това кинжалът не е в рамото ти, Джейми.

— Усещам го — възрази тя. Опита се да извие глава, за да се погледне, но Алек сграбчи брадичката ѝ.

— В горната част на ръката ти е. Имаш късмет.

— Надълбоко ли е забит, Алек? О, господи, ще боли ужасно, когато...

Не довърши изречението. Алек с едно бързо и ловко движение измъкна кинжала от плътта ѝ и обви ивицата плат около ръката ѝ. Тя дори не успя да извика.

— Готово! Не те заболя, нали?

— Заболя ме!

— Шшт, любима — успокой я той. — Щеше да се безпокоиш за този кинжал и щеше да ти стане още по-зле.

Той беше прав. И двамата го знаеха.

— След като си решила да се понижеш с този кинжал, добре си избрала мястото. Острието не е наранило костта.

От гърдите ѝ се изтръгна силна въздишка.

— Знаем, че ти смяташ, че аз съм виновна за всичко — промълви Джейми. Чакаше отговора му с нетърпение и не забеляза, че той я взема на ръце и бавно се изправя. — Не съм се пронизала сама с този кинжал и ти дяволски добре го знаеш!

— Знаем, любима, но не е зле, че ми го напомни. — Сега вече я вдигаше над главата си. Джейми се опита да погледне надолу и усети как тялото му се напрегна. Алек си помисли дали да не я предупреди да не гледа, но после се отказа. Думите му само можеха да я стреснат още повече.

— Е, поне намери кинжала си. — Гласът му прозвуча вбесяващо весело и безгрижно.

— Със сигурност — тросна му се тя. — Алек, причиняваш ми болка! — извика Джейми, когато ръката му, без да иска, се допря до раната ѝ. Затвори очи.

— Съжалявам, Джейми. Не исках... — Сърцето ѝ се сви, като чу мъката в гласа му.

— Не ме заболя много — побърза да каже Джейми. Тогава усети как някой я взема от Алек и отново отвори очи. Маркърс я държеше на ръце, но след няколко секунди Алек се появи и отново я пое в прегръдките си. После внимателно се метна на коня си и бавно потегли. Джейми почти не усети болка. Той я бе притиснал до гърдите си и тя доволно въздъхна, облегнала глава на рамото му.

— Защо не ме попита дали съм видяла кой ни нападна? — внезапно попита Джейми.

— Знаем кой беше — отвърна той.

— И аз мисля, че знам — прошепна Джейми, — но искам да чуя името му първо от теб.

Знаеше, че в думите ѝ няма много смисъл, а мрачното лице на Алек показваше, че явно сега не желае да обсъжда този въпрос. Обаче въпреки това попита:

— Кой беше свидетелят?

— Какъв свидетел? — Цялото му внимание бе съсредоточено върху коня — трябваше да поддържа бавен и равен ход — и дори не погледна съпругата си.

— Свидетелят на смъртта на Хелън — прошепна тя.

— Ани.

Два часа по-късно Джейми вече се намираше в леглото си в голямата зала. Алек бе съборил преградата на земята в бързината си да я настани. Залата бе пълна с членове на клана.

Алек се бе погрижил за раните ѝ. Тя му даде точни наставления кой от праховете да използва и го накара два пъти да превързва ръката ѝ, докато най-последно остана доволна.

Гейвин също се бе събудил. Главата ужасно го болеше, но Джейми не позволи да му сипят бира. Заповяда да сложат мокри кърпи на челото му и да пие само вода. Просто трябваше да изтърпи болката си и точка по въпроса!

Джейми не издаде звук, докато шиеха раната ѝ. По-скоро от суета, отколкото от смелост.

Отец Мърдок много облекчи страданията ѝ. Милият свещеник седна на ръба на леглото и държа ръката ѝ, докато Алек си вършеше работата. Когато свърши, донесоха малката Мери Катлийн и я настаниха до майка ѝ. Малкото момиченце започна да плаче, когато видя огромната превръзка върху челото на Джейми. Алек го успокои, казвайки му да даде една целувка на майка си.

Мери незабавно го послуша и бе наградена с уверението на Джейми, че вече се чувства много по-добре. След няколко минути момиченцето вече спеше, сгушено до нея.

Джейми видя как Маркъс даде знак на Алек.

— Значи си я намерил? — извика тя.

Никой не ѝ отговори. Алек се запъти към вратата.

— Алек, доведи я тук! Искам да я попитам защо.

Съпругът ѝ поклати глава.

— Ще я изслушам отвън.

— И после?

— Ще реша.

Отец Мърдок стисна ръката на Джейми, когато тя се надигна, за да повика отново съпруга си.

— Остави това на него, момичето ми. Той е състрадателен и милостив.

Джейми кимна.

— Той не иска да си го признае, но наистина е много добър. Умът на Ани е изкривен и помрачен. Алек няма да го забрави.

В този миг се чу онзи ужасен нечовешки смях и Джейми се вкопчи уплашено в ръката на свещеника. Думите на Ани се посипаха като отровни стрели.

— Аз ще бъда твоя съпруга! Аз! Няма значение колко дълго ще трябва да чакам, Кинкейд. Това е мое право! Мое! Хелън те отне от мен. Тогава те предизвиках, Алек! И сега отново те предизвиквам!

Джейми пак чу смразяващия смях, сетне думите отново заваляха.

— Ще убивам отново и отново, докато не научиш урока си. Мое право е да бъда до теб. Това е...

Внезапно настана тишина и Джейми се изплаши. Опита се да стане от леглото.

— Стой там, където си, Джейми — нареди ѝ от другия край на леглото Гейвин и се хвърли към нея. Но тутакси изпъшка. — Не биваше да ви крещя, милейди, обаче Алек не иска да ставате от леглото.

— Не биваше да ми крещиш, защото главата започна да те боли още по-силно — възрази му тя.

— И заради това — призна си Гейвин.

Джейми отмести крака си тъкмо навреме. Гейвин се строполи по гръб на леглото ѝ и от гърдите му се изтръгна още една страдалческа въздишка. Тя предположи, че се опитва да отвлече вниманието ѝ от това, което ставаше отвън. Сърцето ѝ се изпълни с умиление.

— Аз имам пълно доверие в моя съпруг — успокои го тя. — Не е нужно да си причиняваш такива страдания, само и само да отвлечеш вниманието ми.

— В такъв случай значи мога да получа чаша бира? — с плаха надежда попита той.

— Не!

— Това легло май е доста пренаселено — заяви Алек от горното стъпало.

Джейми се усмихна. Изчака, докато той я целуна, и попита:

— Свърши ли?

Той кимна.

— Алек? Ти е трябвало да се ожениш за нея, нали?

— Едгар възнамеряваше да сроди клана Кинкейд с нейния клан, за да постигне мир. Да, аз бях обвързан с Ани.

— Но тя е много по-млада от теб...

— Тя е само една година по-млада от теб, Джейми.

— Но прилича на малко дете, а Едгар е променил решението си след смъртта на съпруга на Хелън, нали?

Алек кимна.

— Така е. Хелън беше бременна и кралят искаше да ѝ осигури приличен дом.

Джейми кимна разбиращо. Сетне лицето ѝ се озари от великолепна усмивка. Той поклати глава, за да осмисли странната ѝ реакция.

— Тя също не е искала да те напуска, Алек.

Той все още не разбираше неочакваната ѝ радост, докато тя не се обърна към отец Мърдок.

— Утре ще трябва да благословите гроба на Хелън, отче. Освен това трябва да отслужите литургия. Целият клан ще присъства, Алек.

— Искаш ли тленните ѝ останки да бъдат преместени в осветените гробища, Джейми? — попита свещеникът.

Тя поклати глава.

— Ще разширим гробищата, за да се включи и мястото, където е погребана Хелън. Разбира се, двамата с Алек бихме искали да бъдем погребани до нея. Така е правилно, нали, Алек?

— Правилно е — промълви той с прегракнал от чувства глас.

— Не е нужно да се радваш толкова — подразни го Джейми. — Аз ще оставя нареждания да бъдеш погребан в средата, а от двете ти страни ще почива по една твоя съпруга. Така ще те пазят във вечността.

— Господ да ми е на помощ!

— Той вече ти е на помощ — заяви отец Мърдок. — Той ти даде две добри жени, Алек. Освен това нашият Създател има чувство за хумор.

— Това пък откъде се разбра? — обади се Гейвин между две охкалия.

— Скъпото ни момиче, което Алек обикна, е от Англия. И това ако не е една чудесна шега на нашия Бог, здраве му кажи!

— О, ти си започнал да говориш като нея — засмя се Гейвин, ала мигновено съжали, тъй като главата отново започна да го боли.

В този миг Джейми видя Едит, която прекосяваше залата. Беше толкова разстроена.

— Ти не мислиш наистина да отпратиш Едит от този дом, нали, Алек? — попита тя.

Когато Алек поклати глава, Джейми кимна на Едит да приближи.

— Едит, ти няма да ни напуснеш. Просто това е било част от плана, за да накарат Ани да се опита отново да ме убие.

— Отново ли, Джейми? Значи ти знаеш, че пожарът...

— Не — прекъсна го Джейми. — Не знаех, докато не чух преди малко смеха на Ани. Познах го. Същият, който чух, когато се озовах залостена в онази колиба.

Тя млъкна за миг и изгледа намръщено съпруга си.

— Не е много мило от твоя страна да ме използваш като примамка, Алек.

— Не трябваше да стане така — рязко рече той. — Гейвин трябваше да стои с теб, а Маркълс не биваше да изпуска от поглед Ани.

— Аз съм виновна — промълви Едит. — Не знаех, че сте решили да поставите капан. Помислих, че Ани се е разболяла. Тя си легна веднага след като ни съобщиха, че ще напуснем този дом. Аз бях толкова разстроена, че не забелязах кога е излязла.

— Не, сестро — намеси се Маркълс, който приближи и застана до Едит. — Аз съм виновен и поемам цялата отговорност.

— Но аз ти казах да отидеш да приготвиш конете — възрази Едит.

— Никой не е виновен — отсече Джейми. — Едит, ти искаш да останеш с нас, нали? Аз няма да мога да се справя без теб... поне докато не си намериш подходящ съпруг — добави тя.

— Никога не съм мислил да напусках този дом — увери я Алек. — Исках Ани да повярва, че ви отправям отгук заради връзката ви с Хелън. Сигурно си спомняш, че когато ви заповядах да напуснете

замъка ми, аз ви казах, че не искам никой да ми напомня за първата ми съпруга.

Едит кимна.

— Спомням си.

— Ти нищо не ме попита — усмихна се Алек. — Не се ли учуди, че и Мери Катлийн не заминава?

Жената поклати глава.

— Бих твърде разстроена, за да мисля трезво.

— Прости на своя леърд, че ти причини тази мъка — обърна се Джейми към Едит.

— Вече разбирам — кимна тя.

— Ще имаш ли нещо против да занесеш Мери в стаята ѝ? — попита Джейми, досетила се, че може би нещастната жена всеки миг ще загуби самообладание и ще избухне в сълзи.

Тя изчака Едит да се изкачи по стълбите с Мери на ръце и след това се обърна към съпруга си:

— Какво ще правиш с Ани?

Той не ѝ отговори.

Алек не позволи на Джейми да стане от леглото почти цяла седмица. Очакваше тя да спи по цял ден, а след това и през цялата нощ. Никак не ѝ беше лесно да свикне с този нов режим. Но той все пак бе облекчен от ежедневните посещения на сестра ѝ Мери. Тя ѝ помогна да ушие гоблена, изобразяващ крал Едгар. Накрая дори сама се зае с него, тъй като Джейми нямаше нито търпение, нито необходимите умения.

При първото си посещение Мери шепнешком сподели със сестра си, че Даниел все още не е спал с нея. Джейми бе много по-разстроена от тази новина, отколкото самата Мери. Тя много внимателно ѝ заобяснява колко приятна е тази интимност и Мери прояви изключителен интерес.

— Той още си има любовница — призна Мери, — но всяка нощ спи в моето легло.

— Време е да почистиш собствената си къща, Мери — посъветва я Джейми. — Изхвърли тази жена.

— Но той ще побеснее, Джейми — ужасено прошепна сестра й.
— Прекалено много ми харесва да го гледам как се усмихва и не ми се иска да предизвиквам гнева му. Сега той е много любезен и внимателен с мен, особено откакто вече не плача. Този мъж не понася женските сълзи. А аз започвам да държа на него.

Джейми се зарадва много на това признание.

— Тогава го помоли да спи с теб — предложи тя.

— Аз си имам своята гордост — възрази Мери. — Но имам нещо наум.

— Какво?

— Мислех си да му кажа, че може да задържи любовницата си и да се люби с мен.

— Нали не искаш сериозно да споделяш мъжа си с друга жена?
— смъмри я Джейми.

Мери безпомощно повдигна рамене.

— Искам Даниел да ме харесва, Джейми — призна тя и избухна в сълзи.

Точно в този миг влезе Алек. Джейми продължи да се усмихва заради Мери, но едва се сдържаше. Съпругът й обаче побърза да излезе и тя тихо въздъхна:

— Май наистина мъжете мразят сълзите. Кажи на Даниел, че може да задържи любовницата си. Не ме гледай по този начин, Мери! Кажи му, че явно има нужда от упражнения, но когато е готов, може да дойде при теб.

Алек се върна в залата, когато чу, че двете сестри се смеят.

Мери не дойде да види сестра си цели два дни и Джейми вече започна да се безпокои. Но когато Мери се появи на третия ден, по щастливата й усмивка разбра, че всичко е наред.

Мери искаше да сподели с Джейми всички подробности. Точно по средата на изповедта й колко великолепен бил съпругът й, Алек, Гейвин, Маркърс и Даниел влязоха в залата. Те пожелаха да ги включат в разговора, но двете сестри побързаха да сменят темата.

През нощта Алек се люби с Джейми, но не й позволи да се отдаде докрай на страстта си. Боеше се, че още не се е съвзела напълно. Накрая все пак бе принуден да признае, че макар да е по-силен, жена му е по-издръжлива.

На сутринта Алек потегли по заповед на краля и отсъства цяла седмица. Джейми използва това време, за да направи още някои промени в домакинството.

Тя заповяда да преместят голямото легло от залата.

Зад преградата сложиха хранителните провизии. Това бе още една английска традиция, но след като мъжете разбраха, че по този начин бирата ще им бъде много по-близо, се съгласиха с господарката си, без да мърморят.

След три дни Алек се завърна. Войниците му отново застанаха в редица пред съпругата му, готови да я защитават.

Той седна начело на масата. Устните му бяха здраво стиснати, докато Джейми му обясняваше защо е необходимо провизиите да бъдат наблизко.

Явно не му беше никак лесно да приеме промените. Обаче Джейми бе доволна, че нито веднъж не повиши глас. Тя знаеше колко усилия му струва това. Лицето му се изчерви и двата мускула на бузата му отново заиграха. Сърцето ѝ се изпълни със съчувствие. Заради това тя дори не трепна, когато той с нисък глас я помоли да излезе за няколко минути.

Алек разбра, че молбата му не я разстрои, тъй като не се спря пред кутията, за да вземе монета. Вече беше научил кога му е истински ядосана. Не казваше нищо, само му хвърляше един унищожителен поглед и отиваше, за да грабне един шилинг. Джейми дори не подозираше, че отец Мърдок всяка вечер връща обратно монетите.

Сестра ѝ тъкмо слизаше от коня си, когато тя излезе от замъка с Мери Катлийн на ръце.

— Имам ужасни новини — задъхано изрече Мери. — Андрю е на път за насам.

— Андрю?

— Мъжът, на когото бе обещана — припомни ѝ Мери. — Нима напълно си го забравили?

— Не съм го забравила. Защо Андрю идва тук? И ти откъде разбра?

— Чух Даниел да говори с хората си. Всички знаят, че той идва, Джейми. Армията му е минала през земите на повечето кланове.

— О, мили боже, той идва с армия?

— Да.

— Но защо, Мери?

— Заради заема — прошепна сестра й. — Нали си спомняш монетите, които татко взе на заем от Андрю?

— Как бих могла да забравя? Татко просто ме е продал на Андрю! О, Мери, няма да понеса да бъда унижена пред моя клан. Не мога да позволя Андрю да ме засрами по този начин. Мили боже! Мери, Алек сигурно ще убие Андрю!

Мери кимна.

— И Даниел каза същото.

— Значи той знае защо Андрю идва тук? — ужасено извика Джейми.

— Да. Андрю е трябвало да обясни защо е навлязъл в земите на Шотландия. Няма да стигне много далеч, ако не го е направил. Сестричке, не си ли забелязала, че шотландците не обичат особено англичаните?

— О, по дяволите, Мери, та кой не знае!

— Джейми, не бива да говориш така. Не е подходящо за една дама.

— Аз не съм виновна! — извика Джейми. — Защо винаги съм последната, която научава какво става тук? Мислиш ли, че Алек знае за пристигането на Андрю?

Мери безпомощно повдигна рамене.

— Даниел каза, че всички шотландци знаят, когато някой наближи земите им. Предполагам...

— Не мога да позволя това да се случи! Не искам да бъда отговорна и за войната с Англия!

— С Англия ли? Алек вероятно само ще убие Андрю и неговите хора.

— И ти си мислиш, че крал Хенри няма да забележи, че един от бароните му липсва?... — Нямаше желание да продължава. Грабна поводите от ръцете на Мери и се метна на коня й.

— Какво си намислила, Джейми?

— Ще намеря Андрю и ще се опитам да се разбера с него. Ще му обещаая, че ще му върна заема.

— Джейми, вече се стъмва. Точно заради това Даниел не искаше да ми позволи да дойда при теб.

— Но ти все пак дойде, нали, Мери? — усмихна се сестра й.

— Реших, че трябва да те предупредя, сестро. Може би за известно време ще трябва да се криеш.

— Постъпила си много смело и благородно, но ти знаеш, че аз никога няма да се крия.

— Не мисля, че трябва да търсиш Андрю — настоя Мери. — Наистина ли съм проявила смелост, Джейми?

Сестра ѝ кимна.

— Слушай, Мери. Искам да ми обещаеш, че няма да кажеш на никого къде съм тръгнала. Моля те!

— Обещавам.

— Грижи се за Мери Катлийн, докато се върна.

— А какво да кажа на Алек?

— Не му казвай нищо.

— Но...

— Плачи — отсече Джейми. — Плачи, Мери. Алек няма да ти задава никакви въпроси, ако плачеш. Ще се върна, преди той да забележи, че ме няма. А сега ми покажи накъде да тръгна, Мери.

— Трябва просто да вървиш надолу по хълма, Джейми.

Мери бързо се прекръсти, докато наблюдаваше как сестра ѝ се отдалечава. Тогава се появи отец Мърдок, пожела ѝ добър ден, след което отбеляза, че лейди Кинкейд сигурно много бърза и любезно я попита дали тя знае накъде се е запътила господарката на замъка.

Лейди Фъргюсън незабавно избухна в сълзи — спазваше обещанието, което беше дала на сестра си. Не каза и на Алек. Но Мери Катлийн му издаде всичко.

Малкото момиченце се прибра в замъка скоро след като майка му препусна с коня към хълма. Тя изтича при Алек, покатери се на скута му и изпи една голяма глътка от бирата му, преди той да разбере какво е направила. Алек веднага отмести чашата и ѝ даде вода. Когато детето си изпи водата, той небрежно я попита къде е майка ѝ.

Мери Катлийн се облегна на гърдите му и докато си играеше с колана му, повтори дума по дума целия разговор, който бе чула.

Заради дъщеря си, Алек се съдържа да не се разкреци, докато не излезе навън. Когато сестрата на Джейми видя лицето му, никак не ѝ бе трудно да избухне в сълзи.

Отец Мърдок положи всички усилия, за да успокои бедната и нещастна жена, но всичко бе напразно. Когато Алек потегли,

съпровождан от войниците си, Мери пицеше, сякаш я колежа. Свещеникът отиде в параклиса, за да се помоли на Господ да прати мир в замъка на Кинкейд. Но повече се молеше Даниел да дойде и да отведе съпругата си.

Алек тръгна по следите, оставени от Джейми. Когато те завиха на изток, той се отпусна. Тя се бе насочила към земите на Фъргюсън.

— Дали не е променила решението си? — извика Маркъс.

— Загубила се е — отвърна през рамо Алек. — Благодаря на Бога за това — промърмори той на себе си.

Петнадесет минути по-късно настигна Джейми. Принуди я да спре, като накара войниците си да я наобиколят в кръг.

Изправиха се лице в лице. Дълго време никой не продума. Той отчаяно се опитваше да измисли подходящо обяснение. Той пък се питаше каква ли опасната лъжа щеше да му поднесе малката му нежна съпруга.

— Ти ми каза за малко да те оставя на спокойствие — най-сетне промълви Джейми.

— Вярно е.

Тя пришпори коня си. Когато приближи Алек, се наведе и прошепна:

— Аз просто смятах да опитам да се разбера с Андрю. Сестра ми ти издаде къде да ме търсиш, нали?

— Твоята дъщеря ми каза.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Ще трябва да запомня, че в бъдеще не бива да говоря толкова открито.

— Ще трябва да запомниш, че в бъдеще не бива да вършиш подобни глупости.

— Моля те, не ми се сърди, Алек — виновно го погледна Джейми.

Алек я сграбчи и дълго и страстно я целуна.

— Защо не си дошла при мен, когато си разбрала, че Андрю...

— Защото се почувствах засрамена. Татко е взел монети за мен. Не исках ти да си помислиш, че баща ми ме е продал на Андрю...

Алек поклати глава.

— Това, което баща ти е направил, няма нищо общо с това, което изпитвам към теб. Аз ще платя на копелето. Ела с мен, съпруго. Най-

добре е веднъж завинаги да приключим с тази работа.

Джейми знаеше, че няма смисъл да спори с него, но все пак се запита как ли ще плати на барон Андрю. Той яздеше без седло, а към колана му не бе привързана никаква кесии. Обаче бе взел меча си.

— Алек, да не би да очакваш неприятности?

Не й отговори. Джейми загрижено го последва. *Трябваше първо да отиде при него. Един съпруг и една съпруга трябва да споделят проблемите си. Хубаво бе да знае, че има някой, който може да й помогне в трудни моменти. Не, не беше хубаво, беше прекрасно, че винаги можеше да се облегне на мъжа си.*

Не разговаряха, докато не стигнаха до лагера на Андрю. Джейми се опита да мине пред Алек, но той сграбчи поводите на коня й и я застави да остане до него. Сетне вдигна ръка. Войниците му веднага се подредиха от двете страни на господарката и господаря си.

— О, Алек, беше ли необходимо да водиш толкова много войници? — Тъй като не получи отговор, Джейми въздъхна. — Поне няма да разкажат на никого за моя срам — промърмори тя.

Алек се усмихна и отново кимна.

Тогава към тях се присъединиха воините от друг клан. Докато Джейми гледаше слисано мъжете, те заемаха местата си. Образува се един широк кръг и Андрю и хората му се оказаха в средата.

Английските войници извадиха оръжията си. Алек отново даде знак. Кръгът започна да се стеснява конете запристъпваха напред.

Когато англичаните видяха колко много са шотландците, веднага захвърлиха оръжията си.

Андрю се отдели от хората си и се запъти към Джейми.

Колко беше дребен! *Нима някога го бе смятала за хубав?* Не можеше да си спомни. Със сигурност в този момент никак не й се струваше привлекателен, а и с тази късо подстригана коса й напомняше на хлапе. Дори не вървеше както подобава. Ситнеше наперено като петел. Побиха я тръпки, като си помисли, че би могла да бъде негова жена. Внезапно изпита желание да се обърне и да благодари на съпруга си, че я бе спасил от това нещастие.

Когато Андрю бе само на няколко метра, Алек отново вдигна ръка. Баронът разбра мълчаливата му заповед и веднага спря.

— Ние режем краката на този, който се осмели да нахлуе в земите ни.

Заплахата явно ужаси англичанина. Той побърза да отстъпи няколко крачки. Когато отново погледна към Джейми, на лицето му бяха изписани едновременно и страх, и презрение.

— Ти няма да му позволиш да го направи, нали, Джейми?

Лицето ѝ остана напълно спокойно. Тя се втренчи за миг в Андрю, сетне се обърна към съпруга си:

— С твое разрешение, бих искала да му отговоря.

— Имаш го.

— Андрю! — Гласът ѝ бе студен и ясен като мразовита зимна утрин. — Моят съпруг постъпва така, както намери за добре. Понякога ми позволява да му помогна. Ако е решил да ти отреже краката, аз, разбира се, ще му предложа помощта си.

Джейми чу как Маркъс изръмжава одобрително, но продължи да гледа към Андрю. Баронът изглеждаше бесен.

— Ти си станала варварка! — извика той, забравил безизходното си положение. Посочи към Алек и добави: — Той те е превърнал в... шотландка.

Джейми знаеше, че с тези думи иска да я обиди. Но вече не можеше да се сдържа и звънкият ѝ смях се разнесе над хълмовете.

— Андрю, струва ми се, че този комплимент току-що спаси краката ти.

— Защо си дошъл — изрева Алек. Искаше час по скоро да свърши с тази работа, за да може да вземе Джейми в прегръдките си. Копнееше да ѝ каже още веднъж колко много я обича, колко я обожава... и колко е горд, че е негова.

Андрю побърза да обясни. Младата жена се почувства унижена до дъното на душата си, когато чу каква зестра е дал на баща ѝ за нея.

Щом свърши, Алек извади меча си от ножницата.

— Нима ще го убиеш, съпруже мой? — прошепна Джейми.

Алек се усмихна.

— Дяволски добре знаеш, че няма да го убия. Това няма да ти хареса, а аз искам винаги да си щастлива, скъпа. Смятам да му дам меча. Той струва...

— Няма да позволя да дадеш на такъв като него великолепия си меч, Кинкейд! — гневно заяви Джейми и вирна глава. — Ще забравя достойнството си и ще ти устроя такава сцена, че никога вече няма да

посмееш да гледаш хората си в очите. Обещавам ти, че дълго ще има да говорят за това.

Чу въздишката му и разбра, че е спечелила.

— Да, сигурен съм, че ще го направиш, жено. Подай ми кинжала си.

Джейми се подчини. Алек го използва, за да откъртя едни голям рубин, който украсяваше дръжката на меча. После ѝ го върна. Хвърли камъка. Рубинът тупна в краката на Андрю.

— Отплата, бароне, от лейди Кинкейд.

Още едни камък се удари в рамото на Андрю. Джейми се обърна в посоката, откъдето долетя камъкът и види леърд Макферсън да прибира меча си.

— Отплата, от лейди Кинкейд. — Възрастният мъж се поклони, преди да се обърне и да я погледне.

Трети камък цапна лицето на Андрю.

— Отплата — обяви Даниел Фъргюсън.

— Отплата — разнесе се отново.

Джейми не позна леърда, които хвърли скъпоценния камък.

— Алек? Защо те...

— Макферсън ти се отплаща, защото спаси живота на сина му. Даниел — защото застана пред съпругата му и я защити със собственото си тяло. Харолд хвърли изумруда. Ти понесе обидите на сина му, а след това се моли за живота му.

Пети камък удари челото на Андрю.

— Отплата — изрева друг мъж.

— Кой е той?

— Бащата на Линдзи — отвърна Алек. — Мислеше, че не знам за глигана, нали?

Тя бе толкова смаяна, че не може да му отговори. Още един камък падна в краката на Андрю. Хвърли го някакъв млад воин.

— Отплата — извика той.

Алек обясни, преди тя да го попита:

— Лорд Дънкан. Съпругата му би искала да ѝ помогнеш при раждането. Той плаща в аванс.

— Нямам думи — прошепна Джейми. — Трябва ли да им благодаря, Алек?

— Те ти благодарят, Джейми. Всеки един от тях би дал живота си за теб. Ти направи невъзможното, любима. Ти наистина съюзи нашите кланове!

Тя затвори очи, за да сдържи напирещите сълзи. Когато заговори, гласът ѝ трепереше от вълнение:

— Ти направи Андрю много богат мъж.

— Не, Джейми. Аз съм много по-богат. Аз имам теб.

Гласът му бе мек, пълен с любов. Една сълза се търколи по бузата ѝ. Алек я видя. Веднага се обърна към Андрю.

— Върни се у дома си, бароне. Следващия път, когато стъпиш на шотландска земя, ще изпиташ силата на нашите мечове.

Одобрителни възгласи се извисиха над кръга от воини. Андрю бе коленичил и събираше съкровището си. Алек взе Джейми в обятията си, а тя мигновено обви ръце около кръста му. Затвори очи и го прегърна. Все още не разбираше повечето от странните навици на шотландците. Сигурно ще са ѝ необходими поне двадесет или тридесет години, докато напълно ги проумее.

Ала в това имаше толкова радост... и любов. Може би, тайно се усмихна тя, когато двамата с Алек остарееят, тогава най-сетне ще е свикнала и разбрала.

Издание:

Джули Гарууд. Венчило с дявола

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1998

Редактор: Теди Николова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.